

DECIZII RELEVANTE
Trimestrul al doilea, anul 2013

1. Acțiune în revendicare formulată ulterior datei de 14 februarie 2001, cu privire la un imobil ce a făcut obiectul Legii nr. 10/2001, fără să se fi urmat procedura prevăzută de legea specială. Respingere	2
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2371 din 16 mai 2013.....</i>	<i>2</i>
2. Acțiune în restituirea prețului actualizat al locuinței cumpărate în temeiul Legii nr. 112/1995, cu privire la care s-a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare. Respingere	15
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1772 din 9 aprilie 2013</i>	<i>15</i>
3. Acțiune în restituirea prețului de piață al apartamentului cumpărat în temeiul Legii nr. 112/1995, ca urmare a constatării nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu eludarea dispozițiilor legale. Respingere.....	20
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2373 din 17 mai 2013.....</i>	<i>20</i>
4. Plângere împotriva încheierii de carte funciară. Neparcurgerea procedurii cererii de reexaminare. Anularea sentinței și trimiterea cauzei la oficiul teritorial de cadastru și publicitate imobiliară, pentru soluționarea cererii de reexaminare.....	28
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1719 din 3 aprilie 2013.....</i>	<i>28</i>
5. Plângere împotriva încheierii de carte funciară. Cerere de întabulare a unui imobil dobândit prin licitație publică. Lipsa dovezii de achitare a impozitului. Respingere.....	33
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2384 din 17 mai 2013</i>	<i>33</i>
6. Plângere de carte funciară. Înscrierea provizorie a unui drept afectat de o condiție suspensivă. Neîndeplinirea condițiilor.....	37
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1833 din 17 aprilie 2013.....</i>	<i>37</i>
7. Spor de confidențialitate. Personal conex al instanțelor. Neîndreptățire	43
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1805 din 15 aprilie 2013.....</i>	<i>43</i>
8. Cadru didactic. Primă de vacanță aferentă anului școlar 2008-2009. Îndreptățire	46
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1811 din 15 aprilie 2013.....</i>	<i>46</i>
9. Cadru didactic. Sume aferente achiziționării de cărți și programe educaționale pe suport electronic. Lipsa obligației primarului și a consiliului local de alocare a sumelor necesare.....	51
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1712 din 2 aprilie 2013.....</i>	<i>51</i>
10. Angajat al CFR. Salariu suplimentar, prima de Paști și de Ziua feroviarului. Îndreptățire.....	62
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1818 din 16 aprilie 2013.....</i>	<i>62</i>
11. Sporuri pentru condiții periculoase și pentru condiții grele de muncă, prevăzute în contractele colective de muncă.....	70
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1704 din 1 aprilie 2012.....</i>	<i>70</i>
12. Raport de evaluare profesională. Aplicarea retroactivă a noilor criterii de performanță. Nulitate	74
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1882 din 22 aprilie 2013.....</i>	<i>74</i>
13. Angajat pe durată determinată. Prezentator de produse farmaceutice. Nerealizarea targetului stabilit prin convenție. Concediere	80
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1714 din 2 aprilie 2013.....</i>	<i>80</i>
14. Decizie de concediere a unui salariat, căruia anterior i s-a mai desfășurat contractul individual de muncă, prima decizie de concediere fiind anulată cu reintegrarea în postul avut anterior, salariatul nemaiprezentându-se la muncă. Legalitatea celei de-a doua decizii de concediere.....	90
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1701 din 1 aprilie 2013.....</i>	<i>90</i>
15. Indemnizație pentru creșterea copilului. Mamă care a născut gemeni. Îndreptățire la două indemnizații	95
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1903 din 23 aprilie 2013</i>	<i>95</i>

16. Obligare la eliberarea adeverinței privind stagiul de cotizare și sporurile realizate la o societate comercială desființată. Calitatea procesuală pasivă a Agenției Județene pentru Plăți și Inspectie Socială.	102
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1706 din 2 aprilie 2013.</i>	102
17. Spor pentru condiții grele. Luarea în considerare la recalcularea pensiei.	108
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1817 din 16 aprilie 2013.</i>	108
18. Perioadă lucrată în grupa I-a de muncă. Recunoaștere.	110
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1787 din 10 aprilie 2013.</i>	110
19. Muncă desfășurată în grupa a II-a. Persoană care a desfășurat munca în cadrul unui laborator de analize medicale.	113
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1711 din 2 aprilie 2013.</i>	113
20. Revoluționar. Decizie de impunere pentru recuperarea unor sume calculate și plătite eronat.	116
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1888 din 22 aprilie 2013.</i>	116
21. Lipsa capacității de folosință. Pârât decedat la data înregistrării acțiunii. Respingere	120
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2364 din 16 mai 2013.</i>	120
22. Lipsa calității procesuale active. Acțiune în obligarea contravenientului la desființarea lucrărilor de construcție efectuate cu nerespectarea autorizației de construire. Lipsa calității procesuale active a municipiului.	123
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2379 din 17 mai 2013.</i>	123
23. Cerere de restituire a taxei judiciare de timbru achitate fără să fie datorate. Competența instanței pentru care s-a plătit taxa de timbru.	129
<i>Curtea de Apel Cluj, încheierea civilă nr. 2385 din 17 mai 2013.</i>	129
24. Suspendarea judecării în temeiul art. 1551 C.proc.civ., pentru nedepunerea de către reclamantă a unor înscrisuri emise și deținute de către pârâtă.	130
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1806 din 15 aprilie 2013.</i>	130
25. Nulitatea recursului. Memoriu cuprinzând numai motive de netemeinicie.	131
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1737 din 5 aprilie 2013.</i>	131
26. Inadmisibilitatea recursului. Motive de recurs ce vizează netemeinicia hotărârii atacate.	138
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1738 din 5 aprilie 2013.</i>	138
27. Lipsa minutei hotărârii atacate. Motiv de ordine publică. Casare cu trimitere.	150
<i>Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2376 din 17 mai 2013.</i>	150

1. Acțiune în revendicare formulată ulterior datei de 14 februarie 2001, cu privire la un imobil ce a făcut obiectul Legii nr. 10/2001, fără să se fi urmat procedura prevăzută de legea specială. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2371 din 16 mai 2013

Cererea de chemare în judecată

1) Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj sub nr. xxx/117/02.12.2009 reclamantii J.T. și U.T. au solicitat obligarea pârâtei Primăria Municipiului Cluj-Napoca, prin Primar, să le lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție, situat în Cluj-Napoca, str. E. nr.24, apartament nr.3; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamantii au arătat că sunt moștenitorii numitei O.T., decedată la data de 13.03.2003, conform ordinului de executare a testamentului nr.6939/17.08.2003 emis de către Judecătoria pentru Probleme de Succesiune Beer Sheva. O.T. este moștenitoarea numitei M.G. (fostă S.), care a decedat la data de 19.10.1972, conform ordinului de executare a testamentului și numirea unui executor testamentar nr. 4861/72 emis în data de 18.02.1973 de către Tribunalul Regional Tel Aviv Yafo. M.G. este moștenitoarea soțului său, A.G., care a decedat la data de 02.05.1959, conform testamentului nr. 282/2009 și certificatului de deces nr. 283/2009.

Ca urmare, reclamanții sunt, prin transmiterea succesivă a moștenirii, succesorii numitului A.G..

Autorul acestora, defunctul A.G., a fost proprietarul imobilului situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24 (fostă str. M. nr. 24) așa cum rezultă din coala CF colectivă nr. 3493) Cluj CF individuală nr. 6634.

Pe cale de consecință, în urma transmiterii proprietății în baza succesiunii, reclamanții sunt în prezent proprietarii de drept ai imobilului mai sus menționat, fără a avea însă, *de facto*, posesia acestuia. Motivul pentru care toate componentele dreptului de proprietate nu sunt în favoarea reclamanților este preluarea acestui imobil, în mod abuziv, de către Statul Român, în urma aplicării Decretului nr. 92/1950.

În acest sens reclamanții au arătat că, în baza acestui act normativ, imobilul autorului lor a fost confiscat de către stat, fiind naționalizat conform Anexei Decretului nr. 92/1950, poziția 204. În prezent imobilul se regăsește în patrimoniul pârâtei, în calitate de reprezentant al Statului, acesta fiind închiriat.

În opinia reclamanților, imobilul a fost naționalizat cu nerespectarea prevederilor legale, deoarece autorul lor, A.G., nu se încadra în categoriile de persoane prevăzute la art. 1 alin. 4 pct. 1 și 2 din Decretul nr. 92/1950 (industriași, moșieri, bancheri etc.). Ca urmare, reclamanții au solicitat instanței să ia act de faptul că autorul lor A.G., era exceptat de la naționalizare, fiind mic comerciant acesta încadrându-se la art. II din decret care enumera persoanele exceptate de la naționalizare.

Astfel, este evident că Statul Român nu a devenit niciodată proprietar al imobilului în cauză, dobândind imobilul în mod abuziv, prin aplicarea Decretului nr. 92/1950 față de autorul reclamanților și în consecință Statul nu deține cu titlu valabil imobilul obiect al cauzei deduse judecății.

Mai mult decât atât, reclamanții consideră că Decretul nr. 92/1950 încalcă dispozițiile Constituției României din anul 1948, în vigoare la acea dată; astfel, potrivit art. 8 din Constituție, proprietatea particulară și dreptul de moștenire sunt recunoscute și garantate prin lege, proprietatea particulară, agonisită prin muncă și economisire, se bucură de o protecție specială, iar potrivit art. 10 pot fi făcute exproprieri pentru cauză de utilitate publică de baza unei legi și cu o dreaptă despăgubire stabilită de justiție.

Decretul nr. 92/1950, act normativ de rang inferior Constituției încalcă aceste prevederi, de vreme ce nu ocrotea proprietatea cetățenilor români, depozitându-i de aceasta în cazul în care aveau o anumită calitate și o anumită profesie și crea, contrar principiului constituțional prevăzut de art. 17, o diferențiere între cetățenii români, în sensul ocrotirii reale a dreptului de proprietate numai în cazul unor anumitor categorii de cetățeni români.

Decretul nr. 92/1950 este contrar și Declarației Universale a Drepturilor Omului (adoptată de Adunarea Generală ONU la 10.12.1948) la care România era parte semnatară și care prevedea în art. 7 pct. 1 și 2 că orice persoană are dreptul la proprietate, atât singură cât și în asocieră cu alții.

De asemenea, decretul încalcă și dispozițiile art. 481 C. civ. potrivit cărora nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai de cauza de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire, tocmai prin faptul că obligă cetățenii români să cedeze proprietatea în favoarea statului, fără să existe o cauză de utilitate publică.

Încălcând toate actele normative menționate, Decretul nr. 92/1950 nu poate constitui un titlu valabil al statului care a deținut imobilul în baza unui titlu nevalid.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 480 și 481 Cod Civil precum și pe cele ale art. 274 Cod proc. civ.

Prin *extinderea de acțiune depusă la dosar*, reclamanții au chemat în judecată în calitate de pârâți și Statul Roman prin Consiliul Local Al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca prin Primar, solicitând instanței să oblige acești pârâți să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, ap. 3.

Prin înscrisul intitulat “*Precizare de acțiune și îndreptare de eroare materială*”, reclamanții au învederat instanței că pârâții în prezentul dosar sunt: Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice, Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca, prin Primar.

În motivarea precizării de acțiune reclamanții au arătat că prin acțiunea introductivă de instanță au solicitat instanței să oblige pârâții să le lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, ap. 3, constatând pe cale incidentală nelegala trecere în patrimoniul Statului Român a imobilului proprietatea antecesorilor reclamantului în baza Decretului nr. 92/1950, decret prin care imobilul a fost preluat de stat abuziv și ilegal, astfel că statul nu deține cu titlu valabil cu privire la imobilul lor. Ca urmare, pârât în dosarul de față trebuie să fie și Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice.

Au învederat că din eroare în extinderea de acțiune pârâtul de rândul doi, respectiv Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca, a fost trecut ca reprezentând interesele Statului Român.

Pârâtul Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca are calitate procesuală pasivă deoarece este administratorul imobilelor aflate în patrimoniul Municipiului Cluj-Napoca, conform art. 36 din Legea nr. 215/2001 are atribuții privind administrarea domeniului public și privat al comunei, orașului sau municipiului, este autoritatea care a încheiat contractele de închiriere cu terții având ca obiect imobilul revendicat de către reclamanți.

De asemenea, reclamanții au arătat că și Municipiul Cluj-Napoca are calitate procesuală pasivă, deoarece figurează ca fiind actualul proprietar al imobilului pe care l-au revendicat.

Prin încheierea civilă nr. 387/29.04.2010 Tribunalul Cluj a admis excepția necompetenței sale materiale în ceea ce privește soluționarea dosarului nr. xxx/117/2009, raportat la valoarea de circulație a imobilului în litigiu, constând în apartamentul nr.3 situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24 și la criteriile de stabilire a competenței materiale instituite de disp. art. 2 pct. 1 lit. b C. proc. civ.

Prin urmare, competența de soluționare a dosarului nr. xxx/117/2009 a fost declinată în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca, fiind înregistrat pe rolul acesteia la data de 28.05.2010, sub nr. xxx/211/2010.

2) Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj sub nr. yyy/117/02.12.2009 reclamanții J.T. și U.T. au solicitat obligarea pârâtei Primăria Municipiului Cluj-Napoca, prin Primar, să le lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție, situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, apartament nr. 1; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii reclamanții au invocat aceleași argumente ca și cele invocate în susținerea cererii înregistrate sub nr. xxx/117/2009.

Prin *extinderea de acțiune depusă la fila 50 din dosar*, reclamantii au chemat în judecată în calitate de pârâți și Statul Roman prin Consiliul Local Al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca prin Primar, solicitând instanței să oblige acești pârâți să îi lase în deplina proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, ap. 1.

Prin înscrisul intitulat "*Precizare de acțiune și îndreptare de eroare materială*", reclamantii au învederat instanței că pârâții în prezentul dosar sunt: Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice, Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca, Prin Primar.

Prin încheierea civilă nr. 386/29.04.2010 Tribunalul Cluj a admis excepția necompetenței sale materiale în ceea ce privește soluționarea dosarului nr. yyy/117/2009, raportat la valoarea de circulație a imobilului în litigiu, constând în apartamentul nr. 1 situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24 și la criteriile de stabilire a competenței materiale instituite de dispozițiile art. 2 pct. 1 lit. b C. proc. civ.

Prin urmare, competența de soluționare a dosarului nr. yyy/117/2009 a fost declinată în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca, fiind înregistrat pe rolul acesteia la data de 28.05.2010, sub nr. yyy/211/2010.

3) Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj sub nr. zzz/117/02.12.2009 reclamantii J.T. și U.T. au solicitat obligarea pârâtei Primăria Municipiului Cluj-Napoca, prin Primar, să le lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție, situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, apartament nr. 4; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii reclamantii au invocat aceleași argumente ca și cele invocate în susținerea cererii înregistrate sub nr. xxx/117/2009.

Prin *extinderea de acțiune*, reclamantii au chemat în judecată în calitate de pârâți și Statul Roman prin Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca Prin Primar, solicitând instanței să oblige acești pârâți să îi lase în deplina proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, ap. 4.

Prin înscrisul intitulat "*Precizare de acțiune și îndreptare de eroare materială*", reclamantii au învederat instanței că pârâții în prezentul dosar sunt: Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice, Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca, Prin Primar.

Prin sentința civilă nr. 489/26.05.2010 Tribunalul Cluj a admis excepția necompetenței sale materiale în ceea ce privește soluționarea dosarului nr. zzz/117/2009, raportat la valoarea de circulație a imobilului în litigiu, constând în apartamentul nr. 4 situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24 și la criteriile de stabilire a competenței materiale instituite de disp. art. 2 pct. 1 lit. b C. proc. civ.

Prin urmare, competența de soluționare a dosarului nr. zzz/117/2009 a fost declinată în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca, fiind înregistrat pe rolul acesteia la data de 14.06.2010, sub nr. zzz/211/2010.

4) Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj sub nr. uuu/117/02.12.2009 reclamantii J.T. și U.T. au solicitat obligarea pârâtei Primăria Municipiului Cluj-Napoca, prin Primar, să le lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție, situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, apartament nr. 5; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii reclamanții au invocat aceleași argumente ca și cele invocate în susținerea cererii înregistrate sub nr. xxx/117/2009.

Prin *extinderea de acțiune* depusă la dosar, reclamanții au chemat în judecată în calitate de pârâți și Statul Roman prin Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca prin Primar, solicitând instanței să oblige acești pârâți să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul alcătuit din teren și construcție în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24, ap. 5.

Prin înscrisul intitulat "*Precizare de acțiune și îndreptare de eroare materială*", reclamanții au învederat instanței că pârâții în prezentul dosar sunt: Statul Roman prin Ministerul Finanțelor Publice, Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca, Prin Primar.

Prin sentința civilă nr. 472/F/21.05.2010 Tribunalul Cluj a admis excepția necompetenței sale materiale în ceea ce privește soluționarea dosarului nr. uuu/117/2009, raportat la valoarea de circulație a imobilului în litigiu, constând în apartamentul nr. 5 situat în Cluj-Napoca, str. E. nr. 24 și la criteriile de stabilire a competenței materiale instituite de disp. art. 2 pct. 1 lit. b C. proc. civ.

Prin urmare, competența de soluționare a dosarului nr. uuu/117/2009 a fost declinată în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca, fiind înregistrat pe rolul acesteia la data de 24.06.2010, sub nr. uuu/211/2010.

Conexitate

În ședința publică din 11.02.2011 instanța a admis *excepția de conexitate* a dosarelor nr. xxx/211/2010, nr. yyy/211/2010, nr. zzz/211/2010 și nr. uuu/211/2010 invocată de reclamanți, dispunând, conform art. 164 alin.3 C. proc. civ., conexarea dosarelor nr. yyy/211/2010, nr. zzz/211/2010 și nr. uuu/211/2010 la dosarul nr. xxx/211/2010.

Conflict negativ de competență

Prin sentința civilă nr. 2068/11.02.2011 pronunțată în dosarul nr. xxx/211/2010 instanța a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Cluj-Napoca în ceea ce privește soluționarea dosarelor conexe nr. xxx/211/2010, nr. yyy/211/2010, nr. zzz/211/2010 și nr. uuu/211/2010, invocată de către reclamanți și, pe cale de consecință a declinat competența de soluționare a dosarelor conexe nr. xxx/211/2010, nr. yyy/211/2010, nr. zzz/211/2010 și nr. uuu/211/2010 în favoarea Tribunalului Cluj, având în vedere valoarea totală a celor 4 apartamente revendicate de către reclamanți, respectiv peste 500000 lei.

Prin sentința civilă nr. 17/F/07.07.2011 pronunțată de Curtea de Apel Cluj a fost stabilită competența de soluționare a acțiunii civile exercitată de reclamanți în favoarea Judecătoriei Cluj-Napoca, reținându-se că cele patru apartamente revendicate sunt unități locative distincte, putând constitui fiecare în parte obiectul material și juridic, în considerarea dreptului ce poartă asupra lor, al unor acțiuni civile distincte, iar conexarea dosarelor în temeiul art. 164 C. proc. civ. nefiind de natură a determina schimbarea competenței prin însumarea valorii celor 4 apartamente, obiect al unor acțiuni în revendicare distincte.

Soluția primei instanțe

Prin sentința civilă nr. 13000 din 15.06.2012, pronunțată în dosarul nr. .../211/2012 al Judecătoriei Cluj-Napoca, a fost admisă excepția inadmisibilității,

invocată prin întâmpinare de către pârâțul Municipiul Cluj-Napoca, prin primar, și pe cale de consecință:

Au fost respinse cererile de chemare în judecată formulate în dosarele conexe nr. xxx/211/2010, nr. yyy/211/2010, nr. zzz/211/2010 și nr. uuu/211/2010 ale Judecătoriei Cluj-Napoca de reclamanții J.T. și U.T., în contradictoriu cu pârâții Statul Roman prin Ministerul Economiei Și Finanțelor, Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca, Municipiul Cluj-Napoca prin primar, ca inadmisibile.

Considerente

În ședința publică din 08.06.2012 instanța, în temeiul art. 137 alin. 1 C. proc. civ., a reținut cauza spre soluționare asupra excepției inadmisibilității acțiunii în revendicare întemeiată pe dispozițiile de drept comun, invocată de către pârâțul Municipiul Cluj-Napoca, prin primar, prin întâmpinările depuse în dosarele conexe, excepție pe care, analizând-o, o apreciază ca fiind întemeiată, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare:

După cum rezultă din petitele și motivele în fapt și în drept expuse în cererile deduse judecării în cele patru dosare conexe, reclamanții au investit instanța cu o acțiune în revendicare întemeiată pe disp. art. 480, 481 C. civ., prin comparare de titluri, a unui imobil naționalizat în temeiul Decretului nr. 92/1950, acțiune formulată în contradictoriu cu autoritățile administrative locale și centrale.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 “Imobilele preluate în mod abuziv de stat, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite se restituie în natură sau în echivalent, când restituirea în natură nu mai este posibilă, în condițiile prezentei legi”.

De asemenea, potrivit art. 2 alin. 1 din același act normativ “În sensul prezentei legi, prin imobile preluate în mod abuziv se înțelege: a) imobilele naționalizate prin Decretul nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile, cu modificările și completările ulterioare, prin Legea nr. 119/1948 pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi, precum și prin alte acte normative de naționalizare”.

Problema concursului dintre Legea nr. 10/2001, ca lege specială și prevederile în materia revendicării din Codul civil, ca lege generală a făcut obiectul recursului în interesul legii soluționat de Î.C.C.J. prin decizia nr. 33/09.06.2008. Astfel, conform celor statuate de către Î.C.C.J. în cuprinsul dispozitivului deciziei în discuție, “concursul dintre legea specială și legea generală se rezolvă în favoarea legii speciale, conform principiului *specialia generalibus derogant*, chiar dacă acesta nu este prevăzut expres în legea specială. În cazul în care sunt sesizate neconcordanțe între legea specială, respectiv Legea nr. 10/2001 și Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aceasta din urmă are prioritate. Această prioritate poate fi dată în cadrul unei acțiuni în revendicare întemeiată pe dreptul comun, în măsura în care astfel nu s-ar aduce atingere unui alt drept de proprietate ori securității raporturilor juridice”.

De altfel, această soluție pronunțată de Î.C.C.J a fost consacrată și legislativ prin disp. art.46 alin. 4 din Legea nr.10/2001 (introdus de pct. 13 al art. I din Legea nr. 1/2009, publicată în M.O. nr. 63/03.02.2009), conform căreia “Persoana îndreptățită are obligația de a urma calea prevăzută de prezenta lege, după intrarea acesteia în vigoare. Prevederile prezentei legi se aplică cu prioritate”.

Cât despre prevederile art. 46 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât vizează acțiunile în revendicare aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001.

Referitor la apărarea reclamanților conform căreia, dat fiind faptul că nu au naționalitate română și nu locuiesc pe teritoriul României, nu pot fi legați de un termen procedural dintr-o lege română, care nu reprezintă o aplicație a unei norme europene, instanța a considerat că aceste împrejurări de fapt nu pot fi de natură să justifice o derogare de la obligativitatea urmăririi procedurii speciale instituite de Legea nr. 10/2001 după intrarea în vigoare a acesteia, de vreme ce legiuitorul a prevăzut în mod expres că Legea nr. 10/2001 se aplică și cetățenilor străini sau apatrizi care au calitatea de persoane îndreptățite în sensul acestei legi (art. II alin. 1 din O.U.G. nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru accelerarea aplicării acesteia și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România), iar în ceea ce privește depășirea termenului instituit de disp. art. 22 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 pentru depunerea notificării, ca urmare a necunoașterii prevederilor și termenelor reglementate de actul normativ în discuție datorată faptului că nu locuiesc pe teritoriul României, reclamanții aveau la dispoziție, ca remediu procesual, formularea unei cereri de repunere în termen, în condițiile art. 103 C. proc. civ., astfel că susținerile acestora privind obstrucționarea accesului lor la justiție nu pot fi primite.

Nici susținerile reclamanților referitoare la existența unor neconcordanțe între legea specială, Legea nr. 10/2001, și Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care ar justifica formularea unei acțiuni în revendicare întemeiată pe dreptul comun nu pot fi primite, întrucât nu se poate reține *de plano* existența unor neconcordanțe între actul normativ în discuție și prevederile incidente în materie din cuprinsul Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Astfel, după cum s-a reținut atât de către Î.C.C.J. în considerentele deciziei nr. 33/09.06.2008, cât și de către Curtea Constituțională în motivarea deciziei nr. 270/16.03.2010 (prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate invocate, între altele, și cu privire la disp. art. 46 alin. 4 din Legea nr. 10/2001, astfel cum au fost modificată și completată prin Legea nr. 1/2009) procedura specială reglementată de Legea nr. 10/2001 respectă atât exigențele impuse de art. 6 alin. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului din perspectiva accesului la justiție, întrucât persoana îndreptățită are posibilitatea de a supune controlului judecătoresc toate deciziile care sunt emise în cadrul procedurii *Legii nr. 10/2001*, inclusiv refuzul persoanei juridice de a emite decizia de soluționare a notificării, cât și pe cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 Adicional la Convenție. Referitor la aceste din urmă prevederi convenționale, se impune a mai fi menționat și faptul că, după cum rezultă din practica C.E.D.O. în materie, motivele pentru care Statul Român a fost condamnat pentru încălcarea dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 Adicional la Convenție nu au vizat propriu-zis mecanismul legislativ de restituire în natură sau, după caz, de acordare a unor măsuri reparatorii prin echivalent sau a despăgubirilor bănești reglementat de prevederile Legii nr. 10/2001, ci, în principal, absența totală a unei despăgubiri (sau, după caz, a unei despăgubiri adecvate) cauzată de nefuncționalitatea Fondului Proprietatea, reglementat de Legea nr. 247/2005 de

modificare a Legii nr. 10/2001 (a se vedea, de exemplu, cauza Jurescu împotriva României, cauza Radu împotriva României, cauza Rateanu împotriva României).

Așa cum s-a arătat și de către Î.C.C.J. în motivarea deciziei nr. 33/09.06.2008, neconvenționalitatea unor dispoziții ale legii speciale se impun a fi analizate în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze în parte, cu analizarea concomitentă și a problemei dacă admiterea acțiunii în revendicare nu ar aduce atingere unui alt drept de proprietate, de asemenea ocrotit, ori securității raporturilor juridice.

În prezenta cauză, câtă vreme reclamanții nu au uzat de posibilitatea de a-și valorifica drepturile asupra imobilului în litigiu în cadrul legislativ instituit de Legea nr. 10/2001 nu se poate vorbi în cazul acestora despre o încălcare a disp. art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și, ca atare, nu se poate reține admisibilitatea acțiunii lor în revendicare promovată în dosar.

Pe cale de consecință, pentru considerentele expuse, instanța a admis excepția inadmisibilității, invocată prin întâmpinare de către pârâul Municipiul Cluj-Napoca, prin primar, și, pe cale de consecință, a respins cererile de chemare în judecată formulate în dosarele conexe nr. xxx/211/2010, nr. yyy/211/2010, nr. zzz/211/2010 și nr. uuu/211/2010 ale Judecătoriei Cluj-Napoca, ca inadmisibile.

Apelul

Prin decizia civilă nr. 87 din 19.02.2013 a Tribunalului Cluj, apelul reclamanților a fost respins ca nefondat.

Considerente

1) Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut că *prima critică* formulată de către apelanți, în sensul că în mod eronat prima instanță a admis excepția inadmisibilității acțiunii, nu poate fi primită ca fiind fondată, întrucât, din starea de fapt reținută de primă instanță, rezultă că bunurile imobile din litigiu fac parte din categoria imobilelor a căror situație juridică este reglementată de Legea nr. 10/2001 și că, în ceea ce privește acest imobil, nu a fost urmată de către reclamanții apelanți J.T., U.T. procedura specială instituită de acest act normativ special de reparației.

Sub acest aspect, este de menționat că Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 acoperă sfera tuturor modalităților de preluare, fie că ar corespunde unei preluări cu titlu valabil, fie că ar corespunde unei preluări fără titlu valabil. Prin urmare, fac parte din categoria imobilelor ce formează obiectul de reglementare al Legii și imobilele care au fost preluate în perioada de referință a acestui act normativ în temeiul unui titlu nevalabil.

Instanța supremă, prin Decizia nr. XXXIII /09 iunie 2008, ce a fost pronunțată în recurs în interesul legii, a statuat asupra următoarelor aspecte care se impun instanțelor judecătorești, conform art. 329 din Codul de procedură civilă:

Cu privire la acțiunile întemeiate pe dispozițiile dreptului comun, având ca obiect revendicarea imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, formulate după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 și soluționate neunitar de instanțele judecătorești, stabilesc:

Concursul dintre legea specială și legea generală se rezolvă în favoarea legii speciale, conform principiului *specialia generalibus derogant*, chiar dacă acesta nu este prevăzut expres în legea specială.

De altfel, așa cum în mod judicios a reținut prima instanță această soluție pronunțată de Î.C.C.J. a fost consacrată și legislativ prin dispozițiile art. 46 alin. 4 din

Legea nr. 10/2001 (introdus de pct. 13 al art. I din Legea nr. 1/2009, publicată în M.O. nr. 63/03.02.2009), conform căreia “Persoana îndreptăţită are obligaţia de a urma calea prevăzută de prezenta lege, după intrarea acesteia în vigoare. Prevederile prezentei legi se aplică cu prioritate”.

De asemenea nu poate fi fondată critica formulată de apelanţi în sensul că prima instanţă a interpretat trunchiat dispoziţiile art. 46 din Legea nr. 10/2001, întrucât în mod pertinent judecătorul fondului a statuat că în prezenta speţă nu sunt aplicabile dispoziţiile art. 46 alin 1, deoarece, în mod evident, dispoziţiile legale anterior evocate vizează acţiunile în revendicare aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001.

2) Nici *a doua critică formulată de apelanţi*, în sensul că, urmare a situaţiei create, poate apărea conflictul cu dispoziţiile art. 1 alin 1 din Primul Protocol Adiţional din Convenţie nu poate fi primită ca fiind fondată având în vedere următoarele considerente:

Prin Decizia nr. XXXIII /09 iunie 2008, cu privire la acţiunile întemeiate pe dispoziţiile dreptului comun, având ca obiect revendicarea imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, formulate după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, ÎCCJ a stabilit următoarele: „ În cazul în care sunt sesizate neconcordanţe între legea specială, respectiv Legea nr. 10/2001, şi Convenţia europeană a drepturilor omului, aceasta din urmă are prioritate. Această prioritate poate fi dată în cadrul unei acţiuni în revendicare, întemeiată pe dreptul comun, în măsura în care astfel nu s-ar aduce atingere unui alt drept de proprietate ori securităţii raporturilor juridice”.

Astfel, în mod judicios prima instanţă a statuat că nici susţinerile reclamantilor referitoare la existenţa unor neconcordanţe între legea specială, Legea nr. 10/2001 şi Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, care ar justifica formularea unei acţiunii în revendicare întemeiată pe dreptul comun nu pot fi primite, întrucât nu se poate reţine *de plano* existenţa unor neconcordanţe între actul normativ în discuţie şi prevederile incidente în materie din cuprinsul Convenţiei Europene a Drepturilor Omului.

În mod pertinent prima instanţă a statuat că, aşa cum s-a reţinut atât de către Î.C.C.J. în considerentele deciziei nr. 33/09.06.2008, cât şi de către Curtea Constituţională în motivarea deciziei nr. 270/16.03.2010 (prin care au fost respinse excepţiile de neconstituţionalitate invocate, între altele, şi cu privire la dispoziţiile art. 46 alin. 4 din Legea nr. 10/2001, astfel cum au fost modificată şi completată prin Legea nr. 1/2009), procedura specială reglementată de Legea nr. 10/2001 respectă atât exigenţele impuse de art. 6 alin. 1 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din perspectiva accesului la justiţie, întrucât persoana îndreptăţită are posibilitatea de a supune controlului judecătoresc toate deciziile care sunt emise în cadrul procedurii Legii nr. 10/2001, inclusiv refuzul persoanei juridice de a emite decizia de soluţionare a notificării, cât şi pe cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 Adiţional la Convenţie. Referitor la aceste din urmă prevederi convenţionale, s-a menţionat şi faptul că, după cum rezultă din practica C.E.D.O. în materie, motivele pentru care Statul Român a fost condamnat pentru încălcarea dispoziţiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 Adiţional la Convenţie nu au vizat propriu-zis mecanismul legislativ de restituire în natură sau, după caz, de acordare a unor măsuri reparatorii prin echivalent sau a despăgubirilor băneşti reglementat de prevederile Legii nr. 10/2001, ci, în principal, absenţa totală a unei despăgubiri (sau, după caz, a unei despăgubiri adecvate) cauzată de nefuncţionalitatea Fondului Proprietatea, reglementat de

Legea nr. 247/2005 de modificare a Legii nr. 10/2001 (a se vedea, de exemplu, cauza Jujescu împotriva României, cauza Radu împotriva României, cauza Rateanu împotriva României).

Așa cum s-a arătat și de către Î.C.C.J. în motivarea deciziei nr. 33/09.06.2008, neconvenționalitatea unor dispoziții ale legii speciale se impune a fi analizată în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze în parte, cu analizarea concomitentă și a problemei dacă admiterea acțiunii în revendicare nu ar aduce atingere unui alt drept de proprietate, de asemenea ocrotit, ori securității raporturilor juridice.

Or, în prezenta cauză, câtă vreme reclamanții-apelanți nu au uzat de posibilitatea de a-și valorifica drepturile asupra imobilului în litigiu în cadrul legislativ instituit de Legea nr. 10/2001 nu se poate vorbi în cazul acestora despre o încălcare a dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și, ca atare, nu se poate reține admisibilitatea acțiunii lor în revendicare promovată în prezentul dosar.

3) În ceea ce privește *a treia critică formulată de către apelanți*, în sensul că respingerea ca inadmisibilă a acțiunii în revendicare a apelanților reprezintă o nesocotire a liberului acces la justiție recunoscut fiecărui cetățean tribunalul statuează că nici aceasta nu poate fi primită ca fiind fondată, întrucât, așa cum s-a arătat anterior, aspect reținut și de către judecătorul primei instanțe, în considerentele deciziei nr. 33/09.06.2008 pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție s-a statuat că procedura administrativă prealabilă este o condiție specială a exercițiului dreptului la acțiune, normele invocate nefiind susceptibile de interpretare echivocă.

De asemenea, s-a mai reținut că unitatea deținătoare nu poate, însă, să emită decizie, respectiv dispoziție decât dacă este investită cu soluționarea unei notificări formulate în condițiile art. 22 și următoarele din lege.

O asemenea condiție prealabilă nu încalcă prevederile art. 21 din Constituție care consacră accesul liber la justiție, întrucât vizează faza administrativă a procedurii necontencioase și nu afectează substanța dreptului garantat atât constituțional, cât și prin art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994.

Așadar, cu condiția ca dreptul să fie efectiv, statul poate să reglementeze într-un anumit mod accesul la justiție și chiar să îl supună unor limitări sau restricții. O modalitate prin care un stat-parte la Convenție poate limita sau restrânge dreptul la un proces echitabil este și obligativitatea parcurgerii unei proceduri administrative prealabile.

În acest sens, în Cauza Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei, 1981, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că "rațiuni de flexibilitate și eficiență, care sunt pe deplin compatibile cu protecția drepturilor omului, pot justifica intervenția anterioară a unor organe administrative sau profesionale [...] ce nu satisfac sub fiecare aspect în parte exigențele menționatele prevederi; un asemenea sistem poate fi reclamat de tradiția juridică a mai multor state membre ale Consiliului Europei".

Această posibilitate reprezintă marja de apreciere pe care Curtea o recunoaște statelor membre în privința drepturilor fundamentale care nu sunt privite ca drepturi absolute, cum este și dreptul la un proces echitabil.

Accesul la justiție presupune în mod necesar, însă, ca, după parcurgerea procedurilor administrative, partea interesată să aibă posibilitatea să se adreseze unei

instanțe judecătorești. În lipsa unei asemenea posibilități, dreptul de acces la instanță ar fi atins în substanța sa.

În măsura în care aceste exigențe sunt respectate, dreptul de acces la justiție nu este afectat.

4) În fine, în mod pertinent prima instanță a reținut că, în ceea ce privește apărarea reclamanților conform căreia, dat fiind faptul că nu au naționalitate română și nu locuiesc pe teritoriul României, nu pot fi legați de un termen procedural dintr-o lege română, care nu reprezintă o aplicație a unei norme europene, aceste împrejurări de fapt nu pot fi de natură să justifice o derogare de la obligativitatea urmăririi procedurii speciale instituite de Legea nr. 10/2001 după intrarea în vigoare a acesteia, de vreme ce legiuitorul a prevăzut în mod expres că Legea nr. 10/2001 se aplică și cetățenilor străini sau apatrizi care au calitatea de persoane îndreptățite în sensul acestei legi, iar în ceea ce privește depășirea termenului instituit de dispozițiile art. 22 alin. 1 din Legea nr. 10/2001 pentru depunerea notificării, ca urmare a necunoașterii prevederilor și termenelor reglementate de actul normativ în discuție datorată faptului că nu locuiesc pe teritoriul României, reclamanții aveau la dispoziție, ca remediu procesual, formularea unei cereri de repunere în termen, în condițiile art. 103 C. proc. civ., astfel că susținerile acestora privind îngrădirea accesului lor la justiție nu pot fi primite.

Recursul

Împotriva acestei decizii, au formulat în termen legal recurs reclamanții, solicitând casarea ei și trimiterea cauzei spre rejudecare pe fond.

În motivarea recursului lor, reclamanții arată că instanța de apel a pronunțat hotărârea cu greșita aplicare a legii, subzistând motivul de recurs prev. de art. 304 pct. 9 Cod proc.civ. și, întrucât instanțele de fond nu au intrat în cercetarea fondului, în temeiul art. 312 alin. 5 Cod proc.civ., se impune casarea cu trimitere spre rejudecare.

1) Reclamanții recurenți dețin un bun potrivit dispozițiilor legii speciale (Legea nr.10/2001), întrucât nu au pierdut niciodată calitatea de proprietar.

2) Greșit s-a reținut incidența și preferabilitatea legii speciale, în condițiile în care reclamanții nu au înțeles să se prevaleze de dispozițiile acesteia, exercitând o acțiune în revendicare de drept comun, prin compararea titlurilor, acțiune despre care legea specială nu vorbește pentru simplul motiv că aceasta rămâne supusă reglementării cuprinsă în Codul civil.

Dispozițiile art. 46 ale Legii nr.10/2001 au fost greșit interpretate, pentru a justifica excepția inadmisibilității acțiunii, în condițiile în care, prin aceasta o anumită categorie de cetățeni ar fi dezavantajați chiar prin lege, pe motiv că, din diverse considerente, nu au revendicat pe calea dreptului comun dreptul de proprietate până la intrarea în vigoare a legii speciale.

Acțiunea în revendicare este principalul remediu juridic prin care titularul dreptului de proprietate poate să solicite recunoașterea dreptului său, îngrădirea exercițiului acestei acțiuni echivalând cu încălcarea dreptului de proprietate privată, garantat prin art. 44 din Constituție și a accesului la justiție, prevăzut de art. 21 din legea fundamentală.

3) Existența legii speciale nu exclude în toate situațiile posibilitatea de a se recurge la acțiunea în revendicare, doar astfel fiind apărat dreptul la un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 și accesul la justiție.

Prioritatea normei convenționale rezultă și din prevederile art. 20 alin. 2 din Constituție, iar obligarea la recurgerea căii prevăzută de legea specială ar echivala cu înlăturarea accesului la justiție printr-un proces echitabil.

Legea specială, ca lege nouă reparatorie, condiționează accesul la instanță de parcurgerea procedurii prealabile, fără a suprima, însă, calea dreptului comun.

4) Aplicarea în exclusivitate a legii speciale ar avea ca rezultat nu doar pierderea dreptului de a mai revendica bunul, ci pierderea însuși dreptului de proprietate, fiind o sancțiune injustă, care se impune a fi sancționată prin casare.

Legea specială reglementează raporturi între persoana îndreptățită și unitatea deținătoare și nu și raporturile dintre persoana îndreptățită și persoanele fizice care au cumpărat imobilul de la stat.

5) Respingerea ca inadmisibilă a acțiunii în revendicare este o nesocotire a accesului liber la justiție, consacrat de art. 6 al C.E.D.O. și art. 21 din Constituție, restrângând dreptul reclamanților de a se adresa unei instanțe, afectând însăși substanța dreptului de acces la justiție. În cauza Viașu contra României Curtea Europeană a reținut încălcarea art. 1 din Protocolul 1 datorită redactării defectuoase a legislației în materia restituirii proprietăților preluate de stat, astfel că acțiunea în revendicare rămâne singurul remediu juridic efectiv.

Întâmpinarea din recurs

Pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, pe motiv că, în fapt, concursul dintre legea specială și cea generală se rezolvă în favoarea legii speciale.

Analizând recursul formulat prin prisma motivelor invocate, raportat la dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod proc.civ., ce constituie temeiul său în drept, curtea apreciază că acesta nu este fondat, din considerentele ce urmează a fi expuse.

Astfel, recursul reia, în principal, motivele invocate și în apel, cu privire la care instanța de apel a răspuns punctual, recursul, în realitate, necuprinzând critici punctuale care să înlăture considerentele hotărârii pronunțate în apel.

În rezumat, reclamanții susțin că sunt îndreptățiți să recurgă la calea dreptului comun, deși aveau posibilitatea de a urma calea legii speciale, ale cărei proceduri și termene nu le-au respectat și că lor nu li s-ar aplica principiul de drept referitor la prevalența legii speciale față de cea generală, întrucât, aplicându-li-se acest principiu, ar fi încălcate două drepturi fundamentale, și anume, dreptul de proprietate garantat prin art. 44 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 și dreptul la acces la instanță, recunoscut prin art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În realitate, nu a fost încălcat nici unul dintre aceste drepturi.

Legiuitorul are posibilitatea de a reglementa modul de acces în justiție, putând introduce proceduri speciale pe calea unor norme speciale din legi generale (cum ar fi Codul de procedură civilă) sau din legi speciale, inclusiv referitoare la parcurgerea unei proceduri administrative prealabile și respectarea unor termene.

Reclamanții susțin că nerespectarea procedurii și termenelor prevăzute de legea specială îi îndreptățește să recurgă la legea generală, ceea ce este nefondat. Bunăoară, dacă am accepta această susținere, ar însemna, pentru a da un exemplu dintr-o altă materie și a nu repeta considerentele instanțelor de fond, că, în materia atacării actelor administrative, dacă nu s-a respectat procedura prealabilă și termenele prevăzute de

legea contenciosului administrativ, ar rămâne deschisă calea constatării nulității absolute prevăzută de Codul civil, ceea ce este, evident, fals.

Aceștia ar fi lipsiți de acțiune în justiție dacă legea specială nu ar prevedea vreo cale de a ataca refuzul nejustificat al unității deținătoare de a răspunde notificării sau dispoziția prin care s-a soluționat aceasta, ceea ce nu este cazul în speță.

Legea specială oferă posibilitatea foștilor proprietari sau a succesorilor în drepturi ai acestora de a solicita sau nu măsurile reparatorii prevăzute de lege, respectiv restituirea în natură a imobilului preluat abuziv sau acordarea unor măsuri reparatorii prin echivalent.

Instituirea unor *termene de decădere* în interiorul cărora poate fi formulată cererea de restituire, *duce la pierderea dreptului însuși*, fără însă ca prin aceasta dreptul să fie încălcat, *sanctiunea intervenind ca urmare a pasivității titularului său*.

Nu se pune problema unei discriminări între cei care au exercitat acțiuni în revendicare întemeiate pe dreptul comun anterior intrării în vigoare a legii speciale și cei care au exercitat astfel de acțiuni ulterior acestui moment (cum este cazul reclamanților), pentru că cele două categorii de persoane îndreptățite nu sunt în situații juridice egale. Astfel, anterior intrării în vigoare a legii speciale, cei îndreptățiți puteau formula doar acțiuni în revendicare, iar, după intrarea în vigoare a legii speciale, doar acțiuni fundamentate pe dispozițiile acesteia, cu parcurgerea procedurii administrative prevăzute de lege. Pentru situațiile tranzitorii referitoare la acțiunile de drept comun aflate pe rolul instanțelor la momentul intrării în vigoare a legii speciale, legiuitorul a prevăzut posibilitatea continuării căii alese sau a alegerii celei prevăzute de legea specială, reclamanții neaflându-se într-o astfel de situație tranzitorie.

Scopul legii speciale de reparație este restituirea proprietăților preluate abuziv, dar, în același timp, și clarificarea situației juridice a unor bunuri aflate în proprietatea statului, unităților administrativ-teritoriale, regiilor autonome, societăților comerciale cu capital de stat etc., acesta fiind motivul instituirii unor termene.

Nerespectarea acestor termene de către persoanele îndreptățite nu deschide acestora calea unor acțiuni de drept comun, ci le decade din dreptul ce nu a fost exercitat în termen.

S-a mai susținut că legea specială ar avea o redactare defectuoasă, însă instanța de apel a argumentat de ce aceasta este aplicabilă totuși, inclusiv raportat la jurisprudența curții europene. Astfel, în cauzele anterioare hotărârii pilot (Atanasiu contra României), instanțele judecătorești înlăturau dispozițiile legii speciale și aplicau principiile dreptului comun doar în ceea ce privește stabilirea despăgubirilor (în bani), nu și în ceea ce privește procedura instituită de legea specială pentru recunoașterea dreptului la măsuri reparatorii, indiferent că acestea se referă la restituirea în natură sau prin echivalent.

Notă. În același sens, și decizia civilă nr. 2374 din 17 mai 2013.

2. Acțiune în restituirea prețului actualizat al locuinței cumpărate în temeiul Legii nr. 112/1995, cu privire la care s-a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1772 din 9 aprilie 2013

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj la data de 17.08.2011, reclamanta T.V. a solicitat în contradictoriu cu pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și Primăria Municipiului Cluj-Napoca, obligarea la restituirea prețului de piață a imobilului situat în mun. Cluj-Napoca, str. G., nr. 6, ap. 2, înscris în CF nr. 120936 Cluj-Napoca, nr. topo 11126/1/II.

Totodată s-a solicitat obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Prin Sentința civilă nr. 20905/2012 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca a fost respinsă acțiunea civilă formulată de T.V. în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut în esență următoarele:

Printr-un contract de vânzare-cumpărare reclamanta și soțul său au dobândit dreptul de proprietate asupra unui imobil situat în Cluj-Napoca, str. G., nr. 6, ap. 2.

Prin hotărâre judecătorească irevocabilă s-a constatat nulitatea absolută totală a contractului de vânzare-cumpărare încheiat de reclamantă, reținându-se că imobilul a fost preluat de stat fără titlu valabil.

S-a reținut că dispozițiile art. 50 ind. 1 din Legea 10/2001, precum și dispozițiile cuprinse în hotărârile judecătorești anterioare prin care s-a statuat cu putere de lucru judecat că reclamanta nu îndeplinea condițiile Legii 112/1995 pentru a cumpăra apartamentul din litigiu, nu justifică îndreptățirea reclamantei la restituirea prețului de piață a apartamentului.

Prin hotărâre judecătorească s-a reținut că actul de vânzare-cumpărare a fost încheiat înainte de a se fi încheiat procedura de restituire prevăzută de Legea 112/1995, pârâta putând afla că imobilul din litigiu este revendicat prin simpla consultare a listei imobilelor revendicate afișate la sediul Consiliului Local.

Prin decizia civilă nr. 49/A din 05.02.2013 a Tribunalului Cluj s-a respins ca nefondat apelul declarat de T.V. împotriva Sentinței civile nr. 20.905/29 Octombrie 2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a menținut-o în totul.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de apel a reținut următoarele:

Starea de fapt decurgând din existența contractului de vânzare-cumpărare și a hotărârilor judecătorești privitoare la acestea nu a fost contestată.

Prin decizia civilă 2405/2003 pronunțată de Curtea de Apel Cluj s-a constatat nulitatea absolută totală a contractului de vânzare-cumpărare 30108/1996 cu privire la imobilul situat în Cluj-Napoca, str. G., nr. 6, ap. 2.

S-a menținut ca fiind întemeiată reținerea instanței de apel care a constatat că apelanta nu se poate prevala de buna sa credință pentru ca actul de înstrăinare încheiat de ea și Statul Român să iasă de sub incidența dispozițiilor art. 46 din Legea 10/2001 întrucât acest contract de vânzare-cumpărare a fost încheiat înainte de a se încheiat procedura administrativă de restituire prevăzută de Legea 112/1995.

Contractul de vânzare-cumpărare s-a încheiat la data de 25.09.1996 în timp ce plângerea împotriva hotărârii Comisiei Județene a fost soluționată abia în 1997.

Prin simpla verificare a listei imobilelor revendicate pârâta ar fi putut lua la cunoștință de existența cererii de revendicare. Atâta timp cât nu se pronunțase însă o hotărâre definitivă și irevocabilă asupra cererii de restituire apelanta nu putea pretinde că a avut convingerea că statul avea toate însușirile cerute de lege pentru a-i transmite proprietatea.

Aceste statuări, prin care se atinge implicit și buna credință a apelantei, motiv invocat în susținerea apelului, se bucură de puterea de lucru judecat ce se impun în prezenta cauză.

Reclamanta nu a făcut dovada, din această perspectivă, a respectării dispozițiilor Legii 112/1995 la momentul încheierii actului de vânzare-cumpărare a cărei nulitate a fost constatată pe cale judecătorească.

Pentru a fi incidente dispozițiile art. 50 ind. 1 din Legea 10/2001 era necesar ca actul să fie încheiat cu respectarea prevederilor Legii 112/1995, prevederi care se complinesc cu dispozițiile de drept comun prevăzute de art. 948 C. civil.

Or, în condițiile în care s-a stabilit că imobilul nu putea fi înstrăinat întrucât a fost preluat de Statul Român fără un titlu valabil, iar contractul de vânzare-cumpărare este nul, neputându-se reține buna-credință a reclamantei, soluția instanței de fond apare ca temeinică prin raportare la dispozițiile de drept substanțial și procesual invocate.

Din această perspectivă nu pot fi primite nici criticile legate de încălcarea unor principii fundamentale de drept comun, atâta vreme cât s-a stabilit irevocabil că atitudinea și modalitatea în care a acționat reclamanta nu sunt apte să justifice buna sa credință.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 296 C. proc. civ. a respins ca nefondat apelul declarat de T.V. împotriva Sentinței civile nr.20.905/29 octombrie 2012 pronunțată în dosarul civil nr.26.648/ 211/2011 al Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a menținut-o în totul.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta T.V. solicitând modificarea deciziei civile nr. 49/2013 a Tribunalului Cluj în sensul desființării sentinței civile nr. 20905/2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca și admiterea cererii formulate, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că anterior introducerii prezentei cereri de chemare în judecată au existat numeroase proceduri demarate în cauză, inclusiv două acțiuni în instanță, prin pronunțarea deciziei civile nr. 2405/2003 încălcându-se principiul autorității de lucru judecat în condițiile în care prin sentința civilă nr. 15085/1997, definitivă, instanța a statuat cu titlu irevocabil că persoana care a formulat cererea privind măsurile reparatorii aferente imobilului din str. G. nu are calitatea cerută de lege în ceea ce privește respectivul imobil.

În ceea ce privește principiile de drept invocate prin cererea inițială și prin cererea de apel, al dinamicii și securității circuitului civil, al echității și al aparenței în drept, toate acestea sunt protejate și de principiul autorității de lucru judecat.

Atât instanța de fond cât și cea de apel au reținut greșit că în cauză ar fi fost formulată o cerere de restituire a imobilului de către persoana care a promovat și acțiunea în nulitatea contractului de vânzare-cumpărare și că buna credință nu poate fi reținută deoarece reclamanta ar fi putut afla dacă respectivul imobil a fost sau nu revendicat atâta timp cât nu s-a depus o astfel de cerere ci s-a solicitat acordarea de despăgubiri bănești. Buna credință a reclamantei nu poate fi pusă la îndoială, aceasta încheind contractul de

vânzare-cumpărare cu privire la imobilul în litigiu după respingerea cererii de acordare a măsurilor reparatorii. Buna credință este întărită și de faptul că după încheierea termenului de prescripție pentru cererea de retrocedare, respectiv respingerea în instanță a acțiunii prin care a fost atacată acțiunea de respingere a cererii pentru acordarea despăgubirilor reclamanta a avut certitudinea fermă că imobilul a rămas și va rămâne în proprietatea aceleiași entități, putându-se deci transfera dreptul în temeiul contractului de vânzare-cumpărare încheiat.

Respingerea prezentei acțiuni ar echivala cu negarea și încălcarea de către instanță a unor principii fundamentale de drept: obligația de a executa convențiile cu bună credință, principiul ocrotirii bunei credințe a dobânditorului, principiul dinamicii și securității circuitului civil, reglementări cu privire la echitate și chiar teoria aparenței în drept, principii reglementate de art. 969-970 Cod civil, altele fiind doar creații doctrinare și jurisprudențiale.

Sunt deci îndeplinite prevederile art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, impunându-se restituirea prețului de piață al imobilului, recunoașterea dreptului reclamantei și implicit admiterea cererii de recurs.

În apărare intimatul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului formulat de către reclamantă.

În motivare s-a arătat că referirile reclamantei la autoritatea de lucru judecat sunt incomplete, nefiind menționat nr. dosarului în care a fost pronunțată hotărârea. Oricum, aceste aspecte sunt nerelevante în condițiile existenței unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în care se statuează fără putință de tăgadă faptul că contractul de vânzare-cumpărare în discuție a fost încheiat cu eludarea Legii nr. 112/1995, respectiv decizia civilă nr. 547/2007 a Tribunalului Cluj modificată în parte prin decizia civilă nr. 2405/2003.

Susținerile reclamantei referitoare la buna sa credință nu sunt relevante pentru soluționarea cauzei.

Din cuprinsul prevederilor art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 și art. 50 pct. 3 din Normele Metodologice de aplicare a acestora rezultă că scopul introducerii acestui articol a fost acela de a despăgubi într-o manieră mai avantajoasă proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în situația în care au fost încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995. Ținând cont și de prevederile art. 50 alin. 3 din Legea nr. 10/2001 rezultă că în prezent există o manieră diferită de despăgubire în funcție de modalitatea în care au fost încheiate contractele de vânzare-cumpărare ulterior anulate prin hotărâri judecătorești irevocabile. Astfel, dacă în situația încheierii contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu eludarea Legii nr. 112/1995 modalitatea de despăgubire este restituirea prețului actualizat, în cazul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu respectarea aceluiași act normativ măsurile reparatorii constau în restituirea contravalorii prețului de piață al imobilului.

Reclamanta nu a făcut dovada faptului că a încheiat contractul de vânzare-cumpărare cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, din cuprinsul deciziei civile nr. 547/2007 a Tribunalului Cluj, modificată în parte prin decizia civilă nr. 2405/2003 rezultând că imobilul în litigiu a fost preluat fără titlu valabil, această chestiune nemaiputând fi discutată întrucât s-ar aduce atingere celor constatate cu putere de lucru

judecat printr-o altă hotărâre judecătorească. În cuprinsul aceleiași hotărâri judecătorești se menționează că reclamanta nu se poate prevala de buna credință.

Analizând recursul declarat de reclamanta T.V. împotriva deciziei civile nr. 49/A din 05.02.2013 a Tribunalului Cluj, Curtea reține următoarele:

Prin primul motiv de recurs se invocă încălcarea principiului autorității de lucru judecat prin decizia atacată. Sentința civilă nr.15085/1997 a Judecătoriei Cluj-Napoca a stabilit irevocabil că persoana care a formulat cererea de acordare a măsurilor reparatorii în temeiul Legii nr.112/1995 nu are calitatea de persoană îndreptățită la despăgubiri în ceea ce privește imobilul în litigiu, decizia civilă nr.2405/2003 a Curții de Apel Cluj prin care s-a constatat nulitatea contractului de vânzare cumpărare încheiat de către reclamantă fiind pronunțată cu încălcarea puterii de lucru judecat a primei hotărâri. S-au încălcat deci implicit și celelalte principii de drept invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, cel al securității circuitului civil, al echității și al aparenței în drept.

Se apreciază de către Curte că aceste susțineri nu sunt întemeiate, obiectul celor două dosare în care au fost pronunțate hotărârile identificate mai sus fiind diferit, prin sentința civilă nr.15085/1997 verificându-se legalitatea hotărârii prin care s-a soluționat cererea de acordare măsuri reparatorii formulată în temeiul Legii nr.112/1995, în timp ce prin ce-a de-a doua hotărâre s-a soluționat cererea având ca obiect constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare încheiat în temeiul Legii nr.112/1995. Nu se pune deci problema încălcării nici a celorlalte principii de drept, încălcarea acestora derivând în accepțiunea reclamantei în principal din încălcarea principiului puterii de lucru judecat.

Sentința civilă nr.15085/1997 a Judecătoriei Cluj-Napoca a fost avută în vedere în soluționarea litigiului având ca obiect constatarea nulității contractului de vânzare cumpărare, prin decizia civilă nr.547/2003 a Tribunalului Cluj reținându-se puterea de lucru judecat a acesteia în ceea ce privește modalitatea de trecere a imobilului în litigiu în proprietatea statului, respectiv fără titlu. Doar acest aspect pus în discuție în primul litigiu are putere de lucru judecat în cel de-al doilea, astfel cum în mod corect a reținut tribunalul prin decizia menționată.

În ceea ce privește îndeplinirea în cauză a condițiilor art.50¹ alin. 1 din Legea nr. 10/2001 se constată că în accepțiunea acestui text de lege restituirea valorii de piață a imobilului în cazul contractelor de vânzare-cumpărare desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile este condiționată de respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 în momentul încheierii contractelor.

La art. 1 din Legea nr. 112/1995 sunt prevăzute imobilele care fac obiectul acestei legi, respectiv cele având destinația de locuințe, trecute ca atare cu titlu în proprietatea statului sau a altor persoane juridice, fiind evident că aceasta este prima condiție pentru ca un contract de vânzare-cumpărare să poată fi apreciat ca fiind încheiat cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995.

Din decizia civilă nr. 2405/2003 a Curții de Apel Cluj, decizie prin care s-a soluționat irevocabil litigiul având ca obiect constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare în ceea ce privește apartamentul care face obiectul cauzei rezultă că imobilul situat în Cluj-Napoca, str. G. nr.6, ap.2 a fost preluat de stat fără titlu valabil, fiind astfel menținute statuările din decizia civilă nr.547/2003 a Tribunalului Cluj în acest sens.

Nerespectarea acestui text de lege face inutilă analizarea celorlalte condiții impuse de legea specială, conform art.9 și art.14 din aceasta, numai în cazul respectării tuturor cerințelor legii contractul putând fi apreciat ca încheiat cu respectarea acesteia.

Problema modului în care imobilul a trecut în proprietatea statului, cu titlu sau fără titlu, a fost deci soluționată irevocabil prin decizia menționată mai sus, nemaiputând fi repusă în discuție în prezentul litigiu fără a se încălca puterea de lucru judecat a acestei hotărâri judecătorești.

În ceea ce privește buna credință a reclamantei la încheierea contractului de vânzare-cumpărare, și această chestiune a fost tranșată prin deciziile pronunțate în litigiul având ca obiect constatarea nulității contractului de vânzare-cumpărare, statuându-se cu putere de lucru judecat că aceasta nu a fost de bună credință la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare.

Nu vor mai fi deci analizate susținerile din cererea de recurs prin care se justifică buna credință la încheierea contractului de vânzare-cumpărare și efectele reținerii acesteia în cauză.

De altfel, reclamanta T.V. a formulat cererea de revizuire care a făcut obiectul dosarului nr.7948/2003 al Curții de Apel Cluj cu motivarea că raportat la înscrisurile noi depuse în susținerea acesteia nu putea fi reținută reaua credință la încheierea contractului de vânzare-cumpărare, acceptând practic la acel moment că s-a reținut reaua credință a cumpărătoarei prin decizia civilă nr.2405/2003 a Curții de Apel Cluj. Cererea de revizuire a fost respinsă prin decizia civilă nr.27/2004 a Curții de Apel Cluj.

Este oricum discutabilă relevanța în prezentul litigiu a relei credințe a cumpărătoarei reținute prin decizia civilă nr.2405/2003 a Curții de Apel Cluj, prin care s-a constatat nulitatea contractului de vânzare-cumpărare, având în vedere textul art.50¹ din Legea nr.10/2001.

Rezultă deci că în condițiile în care prin decizia civilă nr.2405/2003 a Curții de Apel Cluj s-a statuat irevocabil în sensul că imobilul în litigiu nu a fost preluat de către stat cu titlu valabil, cumpărătoarea fiind de rea credință în momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare încheiat în baza Legii nr.112/1995, aceste aspecte nemaiputând fi repuse în discuție în acest cadru procesual decât cu încălcarea puterii de lucru judecat a acestei decizii, nu se pune problema îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.50¹ din Legea nr.10/2001 în vederea restituirii prețului de piață al imobilului.

Relevantă în ceea ce privește sfera de aplicare a art.50¹ din Legea nr.10/2001 este și practica instanței supreme în materie, aceasta și din perspectiva principiilor de drept invocate ca fiind încălcate în cauză.

Prin decizia civilă nr.1231/2011 aceasta a statuat că în conformitate cu jurisprudența CEDO este protejat prin art.1 din Protocolul nr.1 titlul de proprietate al subdobânditorului de bună credință constituit în baza Legii nr.10/2001, invocându-se în acest sens cauza Raicu împotriva României și cauza Pincova și Pina împotriva Republicii Cehe. Este restrânsă astfel sfera de aplicare a art.50¹ din Legea nr.10/2001 și mai mult, apreciindu-se necesar a fi îndeplinită și condiția existenței bunei credințe în momentul încheierii contractului pentru ca acest text să fie aplicabil.

Prin aceeași decizie s-a statuat că legiuitorul român și-a adaptat legislația specifică acestui domeniu la exigențele CEDO, dispozițiile art.50¹ din Legea nr.10/2001 modificată prin Legea nr.1/2009 nefăcând altceva decât să aplice instituția răspunderii

pentru evicțiune într-un domeniu particular, cel al imobilelor preluate abuziv de stat și înstrăinate ulterior unor chiriași de bună credință în baza Legii nr.112/1995.

Sfera de aplicare a prevederilor art.50¹ C.pr.civ. este și mai mult restrânsă prin decizia nr.3769/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în această decizie arătându-se că nu în toate cazurile în care chiriașii cumpărători au fost evinși, în sens larg, se impune acordarea valorii de piață a imobilelor care au format obiectul contractelor de vânzare cumpărare încheiate în considerarea Legii nr.112/1995, ci această valoare ar trebui acordată în ipoteza în care menținându-se valabilitatea contractelor de vânzare cumpărare încheiate în temeiul Legii nr.10/2001, chiriașii au fost evinși prin efectul admiterii acțiunii în revendicare, prin compararea titlurilor. Aceasta deoarece evicțiunea presupune un contract de vânzare cumpărare valabil încheiat, în ipoteza în care contractul translativ de proprietate cu titlu oneros se desființează ca o consecință a acțiunii în nulitate devenind aplicabile principiile ce guvernează efectele nulității, respectiv desființarea contractului cu efect retroactiv, cu consecința repunerii părților în situația anterioară, principiu implementat de art.50 alin.2 din Legea nr.10/2001.

În considerentele acestei decizii se mai statuează în sensul că atâta timp cât printr-o decizie anterioară, intrată în putere de lucru judecat s-a stabilit că este exclusă buna credință a cumpărătorilor, hotărârea bucurându-se de prezumția de validitate, nu mai poate fi repusă în discuție în dosar această problemă, constatându-se în consecință că titlul de proprietate al reclamantilor a fost desființat ca urmare a nerespectării Legii nr.112/1995, situație ce exclude aplicabilitatea și incidența dispozițiilor art.50¹ din Legea nr.10/2001.

Prin urmare, raportat la ansamblul considerentelor de mai sus, în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ. Curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanta T.V. împotriva deciziei civile nr. 49 din 05.02.2013 a Tribunalului Cluj, pe care o va menține ca legală.

3. Acțiune în restituirea prețului de piață al apartamentului cumpărat în temeiul Legii nr. 112/1995, ca urmare a constatării nulității absolute a contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu eludarea dispozițiilor legale. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2373 din 17 mai 2013

Prin Sentința civilă nr.11046/24.06.2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, s-a respins ca fiind nefondată acțiunea civilă formulată de reclamanta R.A. în contradictoriu cu pârâatul Ministerul Finanțelor Publice.

Pentru a pronunța această sentință, judecătoria a reținut următoarele:

Prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 31175/21.11.1996 încheiat de SC Constructardealul S.A., în calitate de mandatar al Consiliului Local Cluj-Napoca, cu numita B.E., antecesoarea reclamantei, aceasta a achiziționat apartamentul cu nr. 3 situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 19, jud. Cluj, în condițiile Legii nr. 112/1995.

Prin decizia civilă nr. 87/05.06.2003 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. 325/2007 pronunțată de aceeași Curte, instanța a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare sus-menționat, cu motivarea că ambele părți contractante au eludat dispozițiile art. 9 și art. 14 din Legea nr. 112/1995, deoarece vânzătorul a ignorat faptul că succesorii în drepturi ai foștilor

proprietari ai imobilului înstrăinat formulaseră o cerere de restituire a acestuia în temeiul Legii nr. 112/1995, care nu fusese încă soluționată la data vânzării, iar cumpărătoarea nu a dat dovadă de minimă diligență pentru a verifica, cel puțin din poziția unui bun gospodar, care este situația apartamentului pe care l-a cumpărat și, prin urmare, nu a acționat onest și conștiincios pentru a se putea reține că a contractat cu bună-credință.

Prin sentința civilă nr. 5885/2008 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca a fost admisă acțiunea formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâtul din prezentul dosar, care a fost obligat să-i plătească reclamantei suma de 18.853,75 lei reprezentând prețul actualizat al imobilului cumpărat prin contractul anulat și dobânda legală aferentă acestei sume, începând cu data de 14.07.2007 și până la data efectuării plății.

Prin expertiza tehnică efectuată în cauză de expert S.M.R. s-a stabilit că valoarea de piață a imobilului în discuție este de 217.554 lei (echivalentul a 52.665 euro).

Potrivit disp. art. 50 și 50¹ din Legea nr. 10/2001, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 1/2009, chiriașii imobilelor care au făcut obiectul unor contracte de vânzare-cumpărare încheiate în temeiul Legii nr. 112/1995, ale căror contracte au fost anulate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt îndreptățiți la restituirea prețului imobilelor, cu precizarea că dacă aceste contracte au fost încheiate cu eludarea disp. art. Legii nr. 112/1995, foștii chiriași pot pretinde doar prețul actualizat al imobilului ce a făcut obiectul contractului, în condițiile prevăzute de art. 50 al. 2 și 3 din Legea nr. 10/2001, iar dacă, dimpotrivă, contractele desființate au fost încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, chiriașii pot pretinde prețul de piață al imobilului, în condițiile prevăzute de art. 50 al. 2¹ și 3, precum și art. 50¹ din Legea nr. 10/2001.

Față de aceste dispoziții legale, prima instanță a apreciat că pentru ca reclamanta să beneficieze de restituirea prețului de piață al imobilului ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 31175/21.11.1996, acesta trebuia să fi fost încheiat cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 112/1995. Or, așa cum s-a arătat mai-sus, Curtea de Apel Timișoara a decis în mod irevocabil că acest contract a fost încheiat cu eludarea dispozițiilor art. 9 și art. 14 din Legea nr. 112/1995 și respectiv că antecesoarea în drepturi a reclamantei a fost de rea credință la încheierea acestui contract, situație în care aceste aspecte nu mai pot fi repuse în discuție în prezenta cauză, în privința lor existând autoritate de lucru judecat.

Prin decizia civilă nr. 96/A/din 10.02.2012 a Tribunalului Cluj s-a respins apelul declarat de R.A. împotriva Sentinței civile nr. 11046/24.06.2011, pe care a păstrat-o în întregime

Pentru a hotărî astfel tribunalul a reținut că atâta timp cât printr-o hotărârea judecătorească irevocabilă, pronunțată în contradictoriu cu reclamanta s-a analizat contractul de vânzare-cumpărare nr. 31.175/1995 încheiat de B.E. cu Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca cu privire la apartamentul nr. 3 situat în Cluj-Napoca, str. B., nr. 19, jud. Cluj, rediscutarea acelorași aspect în prezentul cadrul procesual nu a mai fost posibilă. A fost într-adevăr posibilă analizarea altor aspecte legate de același contract, dacă nu au fost supuse anterior analizei. Astfel, conform deciziei civile nr. 325/2007 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, pârâții persoane fizice în calitate de cumpărători ai apartamentelor în cauză nu au dat dovadă de minimă diligență pentru a verifica, cel puțin din poziția bunului gospodar, care este situația apartamentelor pe care intenționează să le cumpere. Ei nu au acționat onest și conștiincios pentru ca instanța să poată reține că au acționat cu bună credință.

S-a reținut, de asemenea, că părțile, între care și reclamanta din prezenta cauză, respectiv antecesoarea sa au încheiat contractele cu încălcarea dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 112/1995. Condițiile esențiale prevăzute de art. 948 Cod civil pentru încheierea valabilă a contractelor de vânzare-cumpărare nu au fost îndeplinite. Părțile, nu au respectat Protocolul încheiat la 30.08.1996 între Consiliul local al Municipiului Cluj-Napoca și unitatea specializată în vânzarea imobilelor în care s-a menționat că se vor încheia contracte de vânzare-cumpărare numai după ce titularii contractelor de închiriere vor obține viza de vânzare de la Direcția de Administrare a Imobilelor de Stat.

Se poate cu ușurință observa că rolul obținerii acestor vize era tocmai de a se verifica de către serviciul imobiliar din cadrul Consiliului local Cluj-Napoca a posibilității de restituire sau de vânzare a imobilului respectiv. Ori, antecesoarea reclamantei nu a îndeplinit nici această obligație. Dacă ar fi făcut demersuri pentru obținerea vizei ar fi aflat că imobilul a fost revendicat de moștenitorii foștilor proprietari și că până la soluționarea acestei cereri, cererea sa de cumpărare a fost sub semnul incertitudinii. În aceste condiții, a susține că s-a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare doar pe baza culpei și a relei credințe a Consiliului local, ar fi total neîntemeiat.

Atâta timp cât s-a reținut fără nici un dubiu că B.E. a eludat dispozițiile legale la încheierea contractului de vânzare-cumpărare nu a prezentat nici un fel de relevanță dacă culpa acesteia a fost mai mare sau mai mică decât cea a Consiliului local.

În cauză, deși au fost invocate Hotărârile CEDO Pinc și Pincova împotriva Bulgariei și cauza Stăin împotriva României, situația foștilor cumpărători nu a fost aceeași. Pe de o parte, era necesar ca cei care au dobândit să fie de bună-credință, ceea ce nu a fost cazul în speță, iar pe de altă parte noțiunea de bun în sensul art. 1 din Protocolul 1 CEDO nu a fost îndeplinită în cauză în ceea ce o privește pe antecesoarea reclamantei și, implicit pe reclamantă. În cauza Străin, contractul de vânzare-cumpărare încheiat de chiriaș a fost confirmat în instanță, reținându-se că acesta a respectat condițiile prevăzute de lege și a fost de bună-credință. Ori în cauză situația a fost total diferită, reclamanta neputând invoca propria culpă pentru a obține o despăgubire de 11 ori mai mare decât cea la care a fost îndreptățită.

Așa cum am menționat mai sus, existența unei cereri de restituire din partea moștenitorilor foștilor proprietari putea fi cunoscută și de către antecesoarea reclamantei. Cu diligențe minime, aceasta avea posibilitatea de a solicita Consiliului local să-i comunice dacă proprietatea a fost sau nu revendicată. Se pare că acesta nu a făcut nici un fel de verificare, astfel că a pune totul pe seama Consiliului local a fost total neîntemeiat. Exista posibilitatea de a verifica și afla dacă s-a solicitat sau nu restituirea imobilului, chiar și în situația în care acesta nu figura pe lista imobilelor revendicate publicată în ziar. Acesta presupunea o diligență minimă și nu necesita eforturi deosebite pentru a se putea susține că i se impunea o sarcină disproporțională sau greu de îndeplinit. Așadar, nu doar Consiliul local cunoștea cine au fost persoanele care au depus cereri de revendicare, ci orice persoană, cu pregătire și eforturi minime avea posibilitatea de a obține aceste informații.

Chiar dacă dispozițiile legale în vigoare la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare prevedeau că se restituie în natură doar apartamentele locuite de foști proprietari sau moștenitorii acestora, existența unei cereri de restituire a moștenitorilor foștilor proprietari, puneau sub semnul incertitudinii vânzarea apartamentului în favoarea

chiriașului, cu atât mai mult cu cât aceștia aveau la îndemână mai multe posibilități de a acționa, inclusiv pe dreptul comun.

În fine, titlul antecesoarei reclamantei nefiind confirmat în instanță, acesta nu a deținut un bun în sensul art. 1 din Protocolul 1 CEDO.

Raportat la considerentele mai sus invocate, în baza dispozițiilor art. 296 Cod de procedură civilă tribunalul a respins ca nefondat apelul și a menținut integral sentința atacată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta R.A. solicitând în baza disp. art. 312 Cod proc.civ., admiterea recursului, modificarea în totalitate a deciziei atacate în sensul admiterii apelului, modificării în totalitate a Sentinței civile nr. 11046/2011 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca și admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că apreciază hotărârea pronunțată de instanța de apel nelegală, în cauza fiind incidente motivele de recurs prevăzute de art. 304 pct. 8 și 9 Cod proc. civ., pentru următoarele considerente:

Intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2009 și implicit a modificărilor aduse Legii nr. 10/2001 prin introducerea art. 50¹, impun o reapreciere a Contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în baza prevederilor Legii nr. 112/1995. Aceasta întrucât instanțele de judecată trebuie să aprecieze și să analizeze respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare strict raportat la situația cumpărătorilor, iar nu a Statului Roman prin organele sale, care, în mod evident, a fost de rea-credință în majoritatea situațiilor.

Consideră astfel că este total prejudiciabil pentru un cumpărător ca situația sa să fie analizată prin raportare la culpa Statului Roman prin organele sale la încheierea contractului de vânzare-cumpărare, pentru ca în acest caz ar beneficia sau nu de restituirea prețului de piață al imobilului în funcție de culpa unei terțe părți și, mai grav, a Statului Roman, reparația oferită de acesta fiind astfel total iluzorie.

În acest sens a statuat expres și Curtea de Apel Oradea prin Decizia civilă nr. 1177/2009-R pronunțată în data de 1 iulie 2009, reținând că "cererea formulată de reclamantă este justificată și potrivit dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 al CEDO, iar dispozițiile legale interne mai sus enunțate vin în confirmarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, fiind necesar ca despăgubirea să fie reală, corespunzătoare prejudiciului suferit, urmare a anularii unui act ce conferă proprietatea asupra unui bun, în înțelesul convenției, cu atât mai mult cu cât în speță, chiar dacă reclamanta a cunoscut existența litigiului privind bunul, culpa acesteia este apreciată ca nerelevantă în raport de culpa Statului Roman, în condițiile în care acesta a creat aparența unei înstrăinări valabile."

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mai multe decizii de speță (Cauza Pinova și Pine contra Republica Ceha, Cauza Raicu împotriva României) că "diminuarea vechilor atingeri (ale dreptului de proprietate ale foștilor proprietari deposedați) nu trebuie să creeze noi prejudicii disproporționate, astfel încât persoanele care și-au dobândit bunurile cu bună credință să nu fie aduse în situația de a suporta ponderea responsabilității statului care a confiscat în trecut aceste bunuri". S-a statuat de asemenea că "este încălcat dreptul de proprietate al reclamantilor ..., dacă au cumpărat acel bun cu buna credință și au primit o indemnizație la valoarea la care l-au cumpărat în timp și nu la valoarea lui actuală".

De asemenea, Curtea de Apel Cluj a apreciat recent, în analizarea unor astfel de cereri, că deși "nu se mai poate repune în discuție valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare, este necesar să se facă o scurtă trimitere la dispozițiile Legii nr.112/1995, pentru a se putea reaminti ce anume prevedea acest act normativ cu privire la posibilitatea acordată chiriașilor de a cumpăra apartamentele ce făceau obiectul acestei legi"; "în esență, dacă toate aceste cerințe au fost respectate cu ocazia încheierii contractului de vânzare-cumpărare, se poate aprecia în sensul că respectivul contract de vânzare-cumpărare a fost încheiat cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995" (Decizia civilă nr. 947/R/22.04.2010).

De aceea și în speța de față se impune a fi analizată strict culpa recurentei la încheierea Contractului de vânzare-cumpărare în baza Legii nr. 112/1995, iar nu să fie ținută de culpa Statului Roman, a Consiliului Local al mun. Cluj-Napoca, pe care s-a întemeiat soluția pronunțată prin Decizia nr. 87/2003 a Curții de Apel Timișoara.

Astfel, recurenta deține apartamentul cu titlu de chirie, se încadrează în prevederile art. 9 din Legea nr. 112/1995 și a respectat termenul de 6 luni prevăzut de art. 14 din Legea nr. 112/1995, contractul fiind încheiat în noiembrie 1996. I s-a imputat faptul că ar fi existat o cerere, formulată în baza Legii nr. 112/1995, de către moștenitorii fostului proprietar la data de 27 iunie 1996. Dar, despre aceasta cerere a avut cunoștință numai vânzătorul, nu a fost notată în Cartea Funciara a imobilului, iar recurenții nu au fost notificați decât în anul 1999, mult după încheierea Contractului de vânzare-cumpărare. Mai mult, imobilul în care se afla apartamentul nu a apărut pe Lista imobilelor exceptate de la înstrăinare, publicată în acea perioadă în cotidianul "Adevărul de Cluj".

Prin urmare, i se impută de fapt numai culpa vânzătorului, a Consiliului Local al mun. Cluj-Napoca, de care nu puteau fi ținuti răspunzători.

Reținerile instanței de apel cu privire la culpa recurentei sunt nelegale și total desprinse de realitatea legislativă de la momentul vânzării-cumpărării apartamentului în litigiu.

Astfel, la data încheierii Contractului de vânzare-cumpărare, prevederile legale statuau, conform art. 1 alin. 2 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 112/1995 aprobate prin H.G. nr. 20/1996, ca imobilele cu destinația de locuințe trecute ca atare în proprietatea statului, cu titlu, sunt acele imobile care erau folosite ca locuințe și care au fost trecute în proprietate statului "în baza legilor și decretelor în vigoare la data respectivă, cum ar fi Decretul nr. 92/1950...". Așadar, la data încheierii Contractului de vânzare-cumpărare Decretul nr. 92/1950 era considerat un titlu valabil.

De asemenea, la acel moment art. 2 alin. 1 din Legea nr. 112/1995 prevedea expres că se restituie în natură în favoarea foștilor proprietari sau a moștenitorilor acestora doar apartamentele în care foștii proprietari sau moștenitorii lor locuiau sau erau libere. Raportat la aceasta realitate legislativă de la acel moment, chiar Curtea de Apel Cluj a reținut (Decizia civilă nr. 2274/R/2009 pronunțată în dos. nr. 40/33/2001) că "este fără însemnătate că reclamantele solicitaseră, anterior datei de 14.11.1996, restituirea imobilului în condițiile Legii nr. 112/1995, iar cererea lor nu se afla încă soluționată, căci prin art. 2 alin. 1 din aceasta lege se afla stabilit că se restituie în natură, prin redobândirea dreptului de proprietate, doar apartamentele în care foștii proprietari sau moștenitorii lor locuiesc în calitate de chiriași sau sunt libere".

În ceea ce privește reținerea instanței de apel că antecesoarea recurente ar fi putut afla de Notificarea înregistrată de foștii proprietari (care nu a fost notată în Cartea Funciara), dacă ar fi făcut mai multe demersuri în acest sens, arată că la acel moment Consiliul Local al mun. Cluj-Napoca, care trebuia în mod cert să cunoască existența Notificării și să e comunice despre existența acesteia, le-a asigurat că totul este în regulă și nu există nici un impediment legal pentru cumpărarea apartamentului, că acesta nu este restituibil în natura, astfel că nimeni nu-și puna la acel moment problema unor suprademersuri și supravverificări peste asigurările date de Consiliul Local. Apartamentul în litigiu nu a fost singurul vândut din imobil, toate apartamentele fiind vândute în aceeași perioadă chiriașilor care le ocupau și pentru toate situația juridică era clară.

Pe de alta parte, se ignora constant faptul că suma de bani pe care antecesoarea recurente a plătit-o pentru apartament în anul 1996, reprezenta la acel moment prețul de vânzare-cumpărare a unui apartament, nu era un preț derizoriu. Cu această sumă de bani antecesoarea recurente ar fi putut cumpăra la acel moment un apartament într-un bloc construit din fonduri de stat, în vreme ce suma primită cu titlu de preț actualizat nu mai are, nici pe de parte, aceeași putere de cumpărare. Din acest punct de vedere despăgubirea primită este una vădit derizorie, față de pierderea suferită.

Raportat la toate aceste aspecte, care reflectă realitatea legislativă de la data încheierii Contractului de vânzare-cumpărare în baza Legii nr. 112/1995 va solicita să se observe că în sarcina recurente nu poate fi reținută o nerespectare a prevederilor acestei legi, aceasta revenindu-i în exclusivitate vânzătorului, astfel ca este îndreptățită să beneficieze de disp. art. 50¹ din Legea nr. 10/2001.

Prin urmare, antecesoarei recurente, care deținea un spațiu cu destinația de locuință, era chiriașă, știa că imobilul aparținuse anterior unor persoane fizice și a respectat termenul stabilit de art. 14 din lege, nu i se poate imputa vreo culpa.

În plus, cererea se impune a fi admisă și raportat la prevederile art. 1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului fiind îndreptățită la restituirea valorii reale a apartamentului, pe care l-a pierdut din culpa exclusivă a Statului Român prin instituțiile sale, care au creat aparenta unei înstrăinări valabile. S-a reținut în mod nelegal de către instanța de apel că, raportat la considerentele Curții din Cauza Străin c/a României antecesoarea recurente nu ar fi deținut un bun, dreptul sau de proprietate nefiind validat de către instanțele de judecată, ori, în realitate, antecesoarea recurente a deținut „un bun” în înțelesul Convenției, respectiv suma de bani cu care a cumpărat apartamentul care reprezenta la acel moment contravaloarea unui apartament tranzacționat pe piața imobiliară. Ea a deținut un titlu de proprietate asupra apartamentului, a fost înscrisă în Cartea Funciara ca proprietar și a pierdut apartamentul.

Pârâțul intimat MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, PRIN D.G.F.P. A JUDEȚULUI CLUJ a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca fiind temeinică și legală.

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererea de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Recurenta arată că intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2009 și implicit a modificărilor aduse Legii nr. 10/2001 prin introducerea art. 50¹, impun o reapreciere a Contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în baza prevederilor Legii nr. 112/1995. Aceasta întrucât instanțele de judecată trebuie să aprecieze și să analizeze respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare strict raportat la situația

cumpărătorilor, iar nu a Statului Roman prin organele sale, care, în mod evident, a fost de rea-credință în majoritatea situațiilor.

Curtea constată că acest motiv de recurs este nefondat deoarece contractele încheiate în baza prevederilor Legii nr. 112/1995 nu trebuie reapreciate ci trebuie analizat dacă sunt întrunite condițiile art. 50¹ din Legea nr. 10/2001.

O modificare legislativă nu poate repune în discuție puterea de lucru judecat a unei hotărâri judecătorești, pentru că ar semnifica imixtiunea puterii legislative în domeniul puterii judecătorești, ceea ce nu este admisibil, deoarece ar lăsa fără efecte decizia civilă nr. 325/2007 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar civil nr. 7053/59/2009.

Ceea ce interesează în cauză nu este reaua credință a vânzătorului Statul Român ci îndeplinirea de către reclamantă a condițiilor prevăzute de art. 50¹ din Legea nr. 10/2001.

Cât timp prin decizia civilă nr. 87/05.06.2003 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. 325/2007 pronunțată de aceeași Curte, s-a constatat nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare sus-menționat, cu motivarea că ambele părți contractante au eludat dispozițiile art. 9 și art. 14 din Legea nr. 112/1995, este foarte clar că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 50¹ din Legea nr. 10/2001.

Art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 prevede că proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.

Prima condiție este încheierea contractelor de vânzare-cumpărare cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995.

Ori prin decizia civilă nr. 87/05.06.2003 s-a constatat eludarea de către reclamantă a dispozițiilor art. 9 și art. 14 din Legea nr. 112/1995, prin urmare această condiție nu este îndeplinită.

Situația reclamantei a fost analizată strict prin raportare la culpa sa și la nerespectarea de către ea a dispozițiilor Legii nr. 112/1995.

Invocarea art. 1 din Protocolul nr. 1 al CEDO nu schimbă situația reclamantei pentru că era necesar ca cei care au dobândit să fie de bună-credință, ceea ce nu a fost cazul în speță, iar pe de altă parte noțiunea de bun în sensul art. 1 din Protocolul 1 CEDO nu a fost îndeplinită în cauză în ceea ce o privește pe antecesoarea reclamantei și, implicit pe reclamantă.

Corect reține aceste considerente instanța de apel, și că în cauza Străin, contractul de vânzare-cumpărare încheiat de chiriaș a fost confirmat în instanță, reținându-se că acesta a respectat condițiile prevăzute de lege și a fost de bună-credință. Ori în cauză situația a fost total diferită, reclamanta neputând invoca propria culpă și reaua sa credință la încheierea contractului pentru a obține o despăgubire de 11 ori mai mare decât cea la care a fost îndreptățită.

Cumpărătoarea nu a dat dovadă de minimă diligență pentru a verifica, cel puțin din poziția unui bun gospodar, care este situația apartamentului pe care l-a cumpărat și, prin urmare, nu a acționat onest și conștiincios pentru a se putea reține că a contractat cu bună-credință.

Părțile nu au respectat Protocolul încheiat la 30.08.1996 între Consiliul local al Municipiului Cluj-Napoca și unitatea specializată în vânzarea imobilelor în care s-a menționat că se vor încheia contracte de vânzare-cumpărare numai după ce titularii contractelor de închiriere vor obține viza de vânzare de la Direcția de Administrare a Imobilelor de Stat.

Rolul obținerii acestor vize era tocmai de a se verifica de către serviciul imobiliar din cadrul Consiliului local Cluj-Napoca a posibilității de restituire sau de vânzare a imobilului respectiv. Ori, antecesoarea reclamantei nu a îndeplinit nici această obligație. Dacă ar fi făcut demersuri pentru obținerea vize ar fi aflat că imobilul a fost revendicat de moștenitorii foștilor proprietari și că până la soluționarea acestei cereri, cererea sa de cumpărare a fost sub semnul incertitudinii.

Existența unei cereri de restituire din partea moștenitorilor foștilor proprietari putea fi cunoscută și de către antecesoarea reclamantei.

Cu diligențe minime, aceasta avea posibilitatea de a solicita Consiliului local să-i comunice dacă proprietatea a fost sau nu revendicată.

Se pare că acesta nu a făcut nici un fel de verificare, astfel că a pune toată culpa pe seama Consiliului local a fost total neîntemeiat.

Exista posibilitatea de a verifica și afla dacă s-a solicitat sau nu restituirea imobilului, chiar și în situația în care acesta nu figura pe lista imobilelor revendicate publicată în ziar. Acesta presupunea o diligență minimă și nu necesita eforturi deosebite pentru a se putea susține că i se impunea o sarcină disproporțională sau greu de îndeplinit. Așadar, nu doar Consiliul local cunoștea cine au fost persoanele care au depus cereri de revendicare, ci orice persoană, cu pregătire și eforturi minime avea posibilitatea de a obține aceste informații.

Oricum reclamanta nu a indicat dacă antecesoarea ei a efectuat vreo oricare altă diligență pentru a se interesa de situația imobilului pe care se pregătea să îl cumpere.

Situația imobilului putea fi aflată în orice alt mod, nu doar dacă era pe Lista imobilelor exceptate de la înstrăinare, publicată în acea perioadă în cotidianul "Adevărul de Cluj", care avea doar rolul unei publicități mai extinse, dar informală, pentru că situația o afla oricine dorea dacă se interesa la Consiliul local.

De asemenea este fără relevanță că nu era notată în Cartea Funciara a imobilului o cerere, în condițiile în care legea nu impune notarea în cf a cererii de restituire formulată în temeiul Legii nr. 112/1995 sau a vreunei alte cereri și nici măcar notificarea prezumtivilor cumpărători de către fostul proprietar.

Nu reiese de nicăieri că în speță Consiliul Local al mun. Cluj-Napoca le-a asigurat că totul este în regulă și nu există nici un impediment legal pentru cumpărarea apartamentului, că acesta nu este restituibil în natură

Oricum nu a reieșit de nicăieri că antecesoarea reclamantei a adresat o cerere pentru a se interesa de situația imobilului sau că a făcut orice alt minim demers pentru a afla aceasta.

Faptul că apartamentul în litigiu nu a fost singurul vândut din imobil, toate apartamentele fiind vândute în aceeași perioadă chiriașilor care le ocupau, nu înseamnă că pentru toate situația juridică era clară, ceea ce din contră s-a dovedit în cauză, și oricum interesează situația apartamentului reclamantei, fiind indiferentă situația altor apartamente din același imobil.

Susținerea că suma de bani pe care antecesoarea recurentei a plătit-o pentru apartament în anul 1996, reprezenta la acel moment prețul de vânzare-cumpărare a unui apartament, și că nu era un preț derizoriu, nu poate fi primită pentru că este de notorietate că acela apartamente s-au vândut la un preț social, mult sub prețul pieței de la acel moment, astfel că despăgubirea primită nu este una derizorie, ci este una pe măsura prețului plătit.

În temeiul prevederilor art. 312 alin. 1 și art. 299 și urm. Cod procedură civilă, curtea urmează să respingă ca nefondat recursul, nefiind incidente nici unul din motivele de casare sau modificare prevăzute art. 304 Cod procedură civilă.

4. Plângere împotriva încheierii de carte funciară. Neparcurgerea procedurii cererii de reexaminare. Anularea sentinței și trimiterea cauzei la oficiul teritorial de cadastru și publicitate imobiliară, pentru soluționarea cererii de reexaminare

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1719 din 3 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 6804/28.03.2012, a Judecătoriei Cluj-Napoca, a fost admisă excepția lipsei calității procesuale pasive a intimitei OCPI Cluj, față de care a fost respinsă plângerea ca introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, a fost admisă plângerea formulată de către petentul JUDEȚUL CLUJ PRIN PREȘEDINTE ALIN TISE împotriva Încheierii nr. 103838/20.09.2010 pronunțată în dosarul nr. 103838/17.09.2010 de către Oficiul de Cadastru si Publicitate Imobiliara Cluj-Biroul de Carte Funciară Cluj-Napoca, în contradictoriu cu pârâțul MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA, și în consecință, a fost anulată Încheierea de carte funciară nr. 103838/20.09.2010, pronunțată în dosarul nr. 103838/17.09.2010, de către Oficiul de Cadastru si Publicitate Imobiliara Cluj-Biroul de Carte Funciară Cluj-Napoca, s-a dispus rectificarea înscrierilor din CF 255443 provenită din conversia de pe hârtie a CF 20261 Cluj-Napoca, din CF 261514 Cluj-Napoca provenită din conversia de pe hârtie a CF 143122, precum și din CF 257809 Cluj-Napoca, cu privire la nr. top. 21041 efectuate în temeiul încheierii de carte funciara nr. 103838/17.09.2010 și radierea acestora.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut că intimata OCPI Cluj nu are calitate procesuală pasivă, prin Decizia nr. 72 din octombrie 2007, Secțiile Unite ale CSJ au admis recursul în interesul legii promovat, statuând că în plângerile întemeiate pe dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, OCPI nu are calitate procesuală pasivă.

Instanța a apreciat că în cauză, sunt incidente dispozițiile Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicata, care se întregesc cu dispozițiile art. 331-339 C.pr.civ. art.338 alin.2 din acest act normativ menționând expres că „materile necontencioase cu privire la care legea prevede o procedura specială rămân supuse dispozițiilor speciale, care se vor întregi cu cele prevăzute în cuprinsul cărții de fata”. Prin trecerea activității de publicitate imobiliară de la Ministerul Justiției la Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară, activitatea de carte funciara nu și-a pierdut caracterul necontencios, de esență acestuia fiind lipsa unui litigiu, a unui diferend,

a unui adversar, adică inexistența unui conflict de interese între părți, principiu exprimat de art. 331 C.pr.civ

Pe fondul cauzei, instanța a constatat că prin Încheierea nr. 103838/20.09.2010, pronunțată în dosarul nr. 103338/17.09.2010, de către Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj - Biroul de Carte Funciară Cluj-Napoca, contestată a fost admisă cererea de îndreptare a erorii materiale sesizate din oficiu cu privire la imobilele din CF 255443 provenită din conversia de pe hârtie a CF 20261 Cluj-Napoca, din CF 261514 Cluj-Napoca provenită din conversia de pe hârtie a CF 143122, precum și din CF 257809 Cluj-Napoca, cu privire la nr. top. 21041.

Instanța a reținut faptul că dispozițiile art. 33 alin. 6 din Legea nr. 7/1996, pe care se întemeiază încheierea atacată, au încetat să producă efecte începând cu data de 7.08.2010, deci, din punct de vedere legal, ele nu pot constitui temei de drept pentru admiterea unei cereri de îndreptare a erorii materiale.

Nici dispozițiile cuprinse în Ordinul nr. 633/2006 cu privire la procedura de îndreptare a erorilor materiale nu mai produc efecte juridice și nu pot constitui temei de drept pentru admiterea unei asemenea cereri.

Instanța a luat act de împrejurarea că art. 53 din Legea nr. 7/1996, cu completările și modificările ulterioare, prevede că erorile materiale se pot îndrepta prin încheiere motivată, ca nu există o procedură în cuprinsul Legii nr. 7/1996 cu privire la rectificarea înscririlor în cartea funciară, a modificărilor și cea de îndreptare a erorilor materiale, ca nu există o prevedere cu privire la noțiunea de "eroare materială", rațiune pentru care OCPI Cluj-BCPI Cluj trebuia să aplice dispozițiile art. 48 din Legea nr. 7/1996.

Prin decizia civilă nr. 554/A/18.12.2012 a Tribunalului Cluj fost admisă excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Cluj-Napoca, a fost admis în parte apelul promovat de către Municipiul Cluj-Napoca prin Primar în contra sentinței civile nr. 6804 din 28.03.2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca și, în consecință, a fost anulată sentința civilă menționată și trimite plângerea formulată de petentul Județul Cluj prin Președinte împotriva Încheierii nr. 103838 din 20.09.2010, dosar nr. 103838/2010 la Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj - Biroul de Carte Funciară, spre competență soluționare.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a invocat temeiul art. 137 alin. 1 C.pr.civ. și art. 50 alin. 2 din Legea nr. 7/1996, republicată, excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Cluj-Napoca pentru soluționarea plângerii.

Plângerea formulată împotriva Încheierii nr. 103838/20.09.2010 a Oficiului de cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj, Biroul de Carte Funciară Cluj-Napoca, a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca la data de 24.11.2010.

La data anterior menționată erau în vigoare prevederile art. 50 din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare, așa cum au fost completate prin O.U.G. nr. 64 din 30 iunie 2010. Prin acest din urmă act normativ, la articolul 50, după alineatul 2 au fost introduse două noi alineate având următorul conținut: 2¹: „Împotriva încheierii registratorului-șef emise potrivit alin. (2) se poate formula plângere în termen de 15 zile de la comunicare. Cererea de reexaminare și plângerea împotriva încheierii se depun la biroul teritorial și se înscriu din oficiu în cartea funciară. Oficiul teritorial este obligat să înainteze plângerea judecătoriei în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, însoțită de dosarul încheierii și copia cărții funciare” și 2²:”Plângerea împotriva încheierii se poate depune și direct la judecătoria în a cărei rază de competență teritorială se află

imobilul, situație în care instanța va solicita din oficiu biroului teritorial comunicarea dosarului încheierii și copia cărții funciare, precum și notarea plângerii în cartea funciară."

Față de împrejurarea că O.U.G. nr. 64/2010 a fost aprobată prin Legea nr. 133/2012, ordonanța își produce efectele de la data intrării în vigoare, astfel în cât, față de data formulării plângerii – 24.11.2010 – judecătoria este competentă să soluționeze plângerea formulată împotriva încheierii registratorului șef emise potrivit alin. 2 al. art. 50 din legea nr. 7/1996. În consecință, soluționarea prezentei plângeri era de competența registratorului șef.

Pentru considerentele arătate, instanța a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Cluj-Napoca, iar în temeiul art. 297 alin. 2 C.pr.civ., a admis în parte apelul promovat de intimatul Municipiul Cluj-Napoca Primar.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamantul Județul Cluj, solicitând instanței admiterea recursului, casarea deciziei și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului Cluj.

În motivarea recursului s-a arătat că Tribunalul Cluj a pronunțat o decizie nelegală, deoarece nu a intrat în cercetarea fondului cauzei.

Prin admiterea excepției necompetenței materiale a Judecătoriei Cluj-Napoca de a soluționa plângerea, invocând dispozițiile art. 50 din Legea nr. 7/1996, completate prin OUG nr. 64/2010, instanța a apreciat în mod nelegal că judecătoria era competentă să soluționeze numai plângerea împotriva încheierii registratorului șef, pronunțată în urma cererii de reexaminare a încheierii de respingere promovată de recurent.

Contrar celor reținute de instanța de apel, recurentul a apreciat că îi aparține competența de soluționare a plângerii atât judecătoriei, cât și registratorului șef, legiuitorul stabilind o competență alternativă. În susținerea acestui argument au fost invocate dispozițiile art. 50 alin. 2² din Legea nr. 7/1996, care prevede că, plângerea împotriva încheierii se poate depune și direct la judecătoria în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, situație în care instanța va solicita, din oficiu Biroului teritorial comunicarea dosarului, încheierii și copia cărții funciare, precum și notarea plângerii în cartea funciară.

A admite contrariul celor mai sus menționate, ar aduce atingere principiului constituțional, instituit de prev. art. 21 Constituție privind accesul liber la justiție care dă posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și libertăților și intereselor legitime, nicio lege neputând îngreuna acest drept. În acest sens a fost invocată Decizia nr. 467/22.04.2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 2 teza a doua din Legea nr. 7/1996 pronunțată de Curtea Constituțională, conform căreia, aceste prevederi sunt neconstituționale în măsura în care nu permit accesul direct al contestatorului la instanța de judecată.

Prin modificările aduse Legii nr. 7/1996, prin OUG nr. 64/2010, intenția legiuitorului a fost clară, în sensul stabilirii unei competențe alternative atât a judecătoriei competente teritorial, cât și a registratorului șef din cadrul Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară în raza căruia este situat imobilul.

Decizia pronunțată de instanța de apel deși s-a pronunțat pe excepția de necompetență materială a judecătoriei, a admis în parte și apelul declarat de Municipiul

Cluj-Napoca prin Primar, însă decizia nu a cuprins motivele pe care se sprijină admiterea acestui apel, motiv de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct. 7 Cod proc.civ.

Prin apelul promovat de Municipiul Cluj-Napoca au fost invocate critici care privesc fondul pricinii, iar excepția de necompetență materială a Judecătoriei Cluj-Napoca a fost invocată din oficiu de instanța de apel, fapt pentru care tribunalul nu avea posibilitatea să se pronunțe și asupra apelului formulat.

Prin întâmpinare, Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, invocând Decizia nr. 72/2007 dată în recurs în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prin întâmpinare, intimatul Municipiul Cluj-Napoca a solicitat respingerea recursului ca nefondat, arătând că art. 50 din Legea nr. 7/1996 nu a stabilit o competență alternativă de soluționare a plângerii împotriva încheierii de cartea funciară, ci potrivit alin. al art. 50 din Legea nr. 7/1996, persoana interesată poate formula cerere de reexaminare împotriva încheierii de admitere sau respingere a cererii de intabulare care se soluționează de registratorul șef și potrivit ar. 50 alin. 2 ind. 1 din Legea nr. 7/1996 împotriva încheierii registratorului șef se poate formula plângere, care potrivit alin. 2², se poate depune și direct la judecătorie.

Analizând decizia pronunțată prin prisma motivelor de recurs invocate, curtea constată că recursul este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Primul motiv de recurs vizează nelegalitatea deciziei pronunțate în apel sub aspectul admiterii excepției de necompetență materială a judecătoriei în soluționarea cererii de reexaminare formulată împotriva încheierii de cartea funciară. Recurentul Județul Cluj a apreciat că este alternativă competența de soluționare a plângerii împotriva încheierii de cartea funciară, aparținând atât judecătoriei, cât și registratorului șef al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

Potrivit dispozițiilor art. 50 din Legea nr. 7/1996, încheierea prin care s-a dispus înscrierea sau radierea unui act juridic, precum și cea prin care s-a respins cererea de înscriere sau radiere, se comunică persoanelor interesate potrivit mențiunilor de cartea funciară. Alin. 2 din acest articol a modificat prin OUG 64/2010 care stipulat că persoanele interesate pot formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere, în termen de 15 zile de la comunicare și aceasta se soluționează prin încheiere de către registratorul-șef din cadrul oficiului teritorial în raza căruia este situat imobilul."

Prin acest act normativ au fost introduse două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

"(2¹) Împotriva încheierii registratorului-șef emise potrivit alin. (2) se poate formula plângere în termen de 15 zile de la comunicare. Cererea de reexaminare și plângerea împotriva încheierii se depun la biroul teritorial și se înscriu din oficiu în cartea funciară. Oficiul teritorial este obligat să înainteze plângerea judecătoriei în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, însoțită de dosarul încheierii și copia cărții funciare.

(2²) Plângerea împotriva încheierii se poate depune și direct la judecătorie în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, situație în care instanța va solicita din oficiu biroului teritorial comunicarea dosarului încheierii și copia cărții funciare, precum și notarea plângerii în cartea funciară."

Calea de atac împotriva încheierii de admitere sau de respingere dată de registrator a fost modificată de actul normativ mai sus indicat, OUG 64/2010 și prevede, în prima etapă, o procedură administrativă prin care partea nemulțumită de încheierea de admitere sau respingere a înscrierii sau radierii unui drept tabular, poate să formuleze cerere de reexaminare a încheierii făcută de registrator care va fi soluționată de către registratorul șef al Oficiului de Cadastru, în raza căruia se află situat imobilul.

Registratorul șef al oficiului de cadastru soluționează această cerere de reexaminare printr-o încheiere, după cum rezultă din dispozițiile art. 50 alin. 2¹ din Legea nr. 50/1996 (modificată prin OUG nr. 64 din 30 iunie 2010).

Apoi, urmează a doua etapă, judiciară, în care încheierea dată de registratorul șef al OCPI poate fi, la rândul ei, atacată cu plângere în termen de 15 zile de la comunicare. Competența de soluționare a plângerii formulate împotriva încheierii date de registratorul șef aparține judecătoriei în circumscripția căreia se află imobilul.

Din dispozițiile legale mai sus amintite rezultă cu claritate etapele procedurii speciale pe care partea nemulțumită trebuie să le parcurgă pentru a se îndrepta eventuale nelegalități săvârșite de registratorul de carte funciară.

Faptul că atât cererea de reexaminare, cât și plângerea împotriva încheierii se depun la biroul teritorial și se înscriu din oficiu în cartea funciară, nu reprezintă proceduri alternative pe care partea le poate folosi și care atrag implicit și competența alternativă a registratorului șef sau a instanței de judecată, cum a susținut recurentul.

Anterior adoptării OUG 64/2010, plângerea se putea depune doar la Biroul Teritorial de carte funciară potrivit art. 50 al. 2 teza 2 din Legea nr. 7/1996, însă aceste dispoziții au fost constatate neconstituționale, în măsura în care nu permit accesul direct al contestatorului și la instanța competentă, după cum rezultă din Decizia nr.467/22.04.2008 pronunțată de Curtea Constituțională. După constatarea neconstituționalității dispozițiilor mai sus arătate, a fost modificată Legea nr. 7/1996 prin OUG 64/2010 care prevede posibilitatea depunerii plângerii atât la instanța de judecată, cât și la biroul teritorial de carte funciară.

În ipoteza în care plângerea împotriva încheierii se depune direct la judecătoria în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, instanța va solicita, din oficiu, biroului teritorial comunicarea dosarului și încheierii și copia cărții funciare, precum și notarea plângerii în cartea funciară, după cum rezultă din art. 50 alin. 2² din Legea nr. 7/1996 (introdus de pct. 29 al art. I din OUG nr. 64 din 30 iunie 2010).

Cu toate acestea, modalitatea alternativă de sesizare, în cazul plângerii îndreptate împotriva încheierii registratorului șef, nu poate duce la concluzia că legiuitorul a stabilit o procedură alternativă de soluționarea plângerii cum eronat susține recurentul.

Din dispozițiile legale mai sus arătate, rezultă că există o etapă administrativă de contestare a înscrierii sau respingerii cererii de intabulare, soluționată de registratorul șef al Oficiului de Cadastru prin încheiere, urmată de o procedură judiciară, necontencioasă, în care este contestată soluția dată de registratorul șef al Oficiului de Cadastru.

Actuala modalitate de contestare a încheierii de cartea funciară este diferită nu numai sub aspectul etapelor, ci și sub aspectul modalității de depunere a plângerii astfel anterior modificării Legii nr. 7/1996 de către OUG nr. 64/2010, plângerea se depunea la Biroul de carte funciară, era notată plângerea în cartea funciară și transmis dosarul cererii de înscriere sau radiere în copie certificată către instanță, iar în prezent, plângerea

împotriva încheierii registratorului șef se poate depune atât la Biroul de carte funciară, cât și direct la instanță.

Însă, această posibilitate alternativă de a depune plângerea atât la Biroul de carte funciară, cât și direct la instanță nu creează o competență alternativă a registratorului șef sau a judecătorei de a soluționa plângerea, așa cum susține petentul Județul Cluj, ci această posibilitate alternativă de depunere a plângerii vizează respectarea principiul accesului liber la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție, referitor la posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată, pentru apărarea drepturilor și libertăților sau a intereselor legitime ale persoanelor.

Nu este fondat nici motivul de recurs potrivit căruia instanța de apel nu a răspuns la toate criticile formulate deoarece a invocat o excepție de ordine publică, excepția de necompetență generală a instanței și a dispus declinarea competenței de soluționare a cererii de reexaminare în favoarea Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj, situație în care nu putea să verifice și fondul cauzei.

Constatând că nu se verifică motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 7 și 9 C.Pr.Civ., invocate de recurent, în temeiul art. 312 C.Pr.Civ. curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de petentul JUDEȚUL CLUJ.

5. Plângere împotriva încheierii de carte funciară. Cerere de întabulare a unui imobil dobândit prin licitație publică. Lipsa dovezii de achitare a impozitului. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2384 din 17 mai 2013

Prin sentința civilă nr. 21.002 din 30.10.2012 a Judecătorei Cluj-Napoca, s-a respins ca neîntemeiată plângerea formulată de reclamanta SC I.P.I.B. S.A împotriva încheierii de carte funciară nr. 33392/18.04.2012.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin încheierea nr. 21061/27.02.2012 s-a respins cererea formulată de reclamanta SC I.P.I.B. S.A. cu privire la înscrierea dreptului de proprietate asupra imobilului cu nr. cadastral 1044 înscris în CF nr. 51403 (provenita din CF nr. 5420) UAT Baci.

În termen legal, reclamanta a formulat cerere de reexaminare.

Prin încheierea nr. 33392/27.03.2012 s-a respins cererea de reexaminare formulată de reclamantă.

În motivarea acestei soluții, OCPI-BCPI Cluj a reținut că pentru înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară, registratorul este dator să verifice îndeplinirea obligației de plată a impozitului, și în cazul în care nu se va face dovada achitării acestui impozit se va respinge cererea de înscriere până la plată impozitului (art. 77¹ al. 6 C. fiscal, ultima teză). S-a făcut referire și la normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004, art. 151². De asemenea, s-au invocat prevederile art. 114 al. 1 respectiv art. 151 C.pr.fiscală și art. 1093 C.civ. care se aplică în mod corespunzător. Examinând înscrisurile existente în dosarul de carte funciară nr. 33392/27.03.2012 instanța de fond a reținut că reclamanta SC I.P.I.B. S.A. a dobândit dreptul de proprietate în urma executării silite a creditorilor ipotecari D.D.J. și D.D. prin adjudecarea la licitație a următoarelor imobile: - 1) teren arător în suprafață de 375 mp, identificat în CF nr. 51404 Baci provenit din conversia de pe hârtie a cărții funciare nr.

5419, nr. cadastral 1043; 2) teren arător în suprafață de 378 mp, identificat cu CF 51403 Baciș provenit din conversia de pe hârtie a cărții funciare nr. 5420 nr. cadastral 1044; 3) teren arător în suprafață de 2/5 din 480 mp, identificat cu CF nr. 50624 Baciș provenit din conversia de pe hârtie a cărții funciare 5421, cu nr. top/cadastral 1045. Conform art. 516 C.pr.civ. actul de adjudecare încheiat în data de 07.01.2011 constituie titlu de proprietate al reclamantei și poate fi înscris în cartea funciară.

Însă, pentru înscrierea în cartea funciară trebuie îndeplinite anumite condiții, printre care și cea prevăzută de art. 77¹ al. 6 teza ultimă referitoare la plata impozitului datorat la transferul proprietății. Norma fiscală impune registratorului verificarea plății impozitului ca o condiție imperativă pentru înscrierea dreptului de proprietate.

Este adevărat că obligația de a achita impozitul revine contribuabilului, în cazul de față garanții ipotecari a căror bunuri au fost executate silit, dar norma indicată mai sus nu face nici o distincție în acest sens la momentul înscrierii dreptului de proprietate. Prin urmare, în mod corect s-a reținut de registratorul de carte funciară că, pentru a se putea efectua înscrierea dreptului, trebuie să existe la dosarul de carte funciară dovada achitării impozitului, indiferent cine îl achită în concret. Reclamanta nu a depus dovada achitării impozitului aferent transferului de proprietate, astfel că în mod corect s-a dispus respingerea cererii de înscrierea a dreptului de proprietate.

În mod temeinic s-a reținut incidența dispozițiilor HG nr. 44/2004 punctul 151¹ alineatul ultim, care se referă în mod expres la procedura stabilirii impozitului în cazul transferului de proprietate în urma executării silite. Norma impune obligația contribuabilului de a declara venitul la organul fiscal competent, iar în eventualitatea în care această obligație nu este îndeplinită, organul de executare sau cumpărătorul trebuie să solicite organului fiscal stabilirea deciziei de impunere.

Cu privire la susținerile reclamantei în sensul că prevederile art. 77 al. 6 din Codul fiscal nu se aplică în situația transferului dreptului de proprietate prin executare silită, instanța de fond nu le-a putut reține. Procedura stabilită de art. 151¹ din HG nr. 44/2004 amintită mai sus, probează că legiuitorul a avut în vedere și impozitarea transferurilor efectuate ca urmare a procedurii executării silite. Nici nu se poate susține în mod întemeiat că persoana a căror bunuri au fost executate silit nu obține un venit în urma transferului proprietății prin executare silită, deoarece, în speța de față, reclamanta a plătit un preț pentru adjudecarea imobilelor, sumă care a fost utilizată de garanții ipotecari la acoperirea unei părți din datoria garantată.

De asemenea, după cum s-a reținut și în încheierea de carte funciară contestată, faptul că debitorii executați silit nu au achitat impozitul, nu este de natură a o împiedica pe reclamantă să-și exercite dreptul de proprietate. Potrivit actualei reglementări a publicității imobiliare cuprinse în Legea nr. 7/1996, înscrierea dreptului de proprietate nu are efect constitutiv ci doar efect de opozabilitate. Reclamanta, în calitate de proprietar și prima interesată în efectuarea înscrierii, are posibilitatea de a achita impozitul aferent transferului de proprietate urmând a se îndrepta apoi împotriva debitorilor acestei obligații, pentru recuperarea sumei achitate.

Pentru considerentele de mai sus, instanța de fond, în temeiul art. 50 și 50¹ din Legea nr. 7/1996, a respins plângerea formulată de reclamanta SC I.P.I.B. S.A. împotriva încheierii de carte funciară nr. 33392/18.04.2012.

Prin decizia civilă nr. 58/A/ din 06 februarie 2013 a Tribunalului Cluj s-a respins ca nefondat apelul declarat de petiționara SC I.P.I.B. SA împotriva sentinței civile nr. 21.002 din 30.10.2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca, care a fost menținută în totul.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că instanța de fond a reținut că obligația de a achita impozitul pentru transferul proprietății aparține contribuabilului, respectiv debitorul din patrimoniul căruia este înstrăinat bunul, astfel încât este inutil să se răspundă motivelor de apel invocate de petiționară cu privire la titularul obligațiilor de plată a impozitului pe transferului proprietății.

Nu a putut fi primită susținerea apelantei potrivit căreia în situația în care transferul dreptului de proprietate are loc în urma executării silită, nu este datorat impozit pe transferul proprietății, câtă vreme art. 151⁷ alin. ultim din HG 44/2004 se referă explicit la transferurile prin executare silită.

Așa cum a reținut corect prima instanță, și în cazul vânzării prin executare silită debitorul a obținut un venit, constând din prețul de adjudecare în sumă de 147.300 lei.

Lipsa dovezii achitării impozitului pentru transferul proprietății, constituie un impediment la admiterea cererii de înscriere, astfel cum rezultă din prev. art.77¹ alin 6 Cod Fiscal.

În speță, constatând acest impediment, singura soluție pe care o putea dispune registratorul de carte funciară era respingerea cererii de înscriere formulată de petiționara apelantă.

Instanța a aplicat corect dispozițiile legale incidente în cauză, astfel încât soluția pronunțată este temeinică și legală.

Așa cum a reținut prima instanță, în calitate de terț interesat, petiționara poate să achite impozitul datorat de debitor, astfel încât cererea sa de înscriere să devină admisibilă, urmând ca ulterior să se îndrepte împotriva debitoarei pentru recuperarea sumei achitate în contul debitoarei.

Pentru motivele arătate în temeiul art. 295, 296 C.pr.civ. apelul a fost respins ca nefondat, păstrându-se în întregime sentința atacată.

Împotriva acestei decizii, petenta S.C. I.P.I.B. S.A a declarat recurs, în termen legal, solicitând instanței admiterea acestuia, modificarea hotărârii atacate, în sensul admiterii apelului, schimbarea sentinței primei instanțe în sensul admiterii cererii de chemare în judecată așa cum a fost formulată.

În motivarea recursului, petenta a învederat instanței că decizia recurată a fost dată cu aplicarea greșită a dispozițiilor legale incidente în speță, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.pr.civ.

Astfel, din interpretarea art. 151² lit. a din H.G. nr. 44/2004 rezultă că petenta, în calitate de adjudecatar al imobilului înscris în C.F. nr. 51403, nr.cad. 1.044, în baza actului de adjudecare din 07.01.2011 emis de către executorul bancar, nu are calitatea de contribuabil în sensul art. 77¹ Cod fiscal deoarece dreptul de proprietate nu se transferă din patrimoniul adjudecatarului, ci în patrimoniul acesteia, astfel că obligația plății impozitului aparține fostului proprietar.

Potrivit art. 4 din Anexa 4 a Ordinului Ministrului Economiei și Finanțelor și al Ministrului Justiției nr. 1.706/1889/C/2008, decizia de impunere privind venitul din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal, în situația în care transferul se realizează prin altă procedură decât cea notarială sau judecătorească este comunicată

doar contribuabilului, fostul proprietar, nu și adjudecatarului, chiar și în situația în care respectiva decizie este emisă în baza documentației depusă de către adjudecator.

Prin urmare, obținerea deciziei de impunere și plata acesteia nu sunt obligații ale adjudecatarului ci numai ale fostului proprietar. Întrucât decizia de impunere nu se comunică și adjudecatarului este evident că acesta nu este în măsură să o prezinte la Biroul de Carte și Publicitate Imobiliară și, cu atât mai puțin, nu are obligația de a o plăti.

Potrivit art. 151¹ din H.G. nr. 44/2004, după expirarea termenului de 10 zile în care contribuabilul (debitorul) avea sarcina declarării venitului la organul fiscal competent, organul de executare silită sau cumpărătorul au numai obligația de a depune documentația aferentă transferului, astfel încât organul fiscal să poată emite deciziile de impunere pe numele contribuabilului, singurul care datorează impozit conform legii.

În speță, organul fiscal a fost înștiințat de transferul proprietății prin depunerea de către petentă, la organul fiscal competent, a declarațiilor fiscale și a actelor aferente adjudecării, fapt confirmat de certificatul fiscal în conformitate cu art. 254 alin. 5 din Codul fiscal.

Prevederile art. 77¹ alin. 6 din Codul fiscal sunt prevăzute în Cap. „Veniturile din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal”, astfel că obligația de plată a impozitului reglementată prin acest text de lege este condiționată de obținerea unui venit de către transmitătorul dreptului de proprietate la transferul dreptului de proprietate prin acte juridice între vii. Or, în speță, transmiterea proprietății imobiliare s-a realizat de la debitor la adjudecator în cadrul procedurii executării silite, astfel că persoana din patrimoniul căreia a fost transferat imobilul nu a obținut un venit rezultat dintr-un act la baza căruia să fi stat manifestarea sa de voință.

Eventualul refuz al înscrierii dreptului de proprietate pentru lipsa dovezii plății impozitului de către un terț constituie o atingere gravă a substanței dreptului de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 al Convenției, întrucât creează o stare gravă de incertitudine cu privire la dreptul de a dispune de bunul său întrucât exercitarea dreptului de proprietate este plasată sub condiția ca o altă persoană (fostul proprietar) să își îndeplinească obligațiile fiscale, fapt care ar putea să nu fie niciodată îndeplinit.

Pentru termenul de judecată din 17.05.2013, Curtea a dispus citarea petentei recurente la sediul social, cu mențiunea de a timbra recursul cu o taxă judiciară de timbru în cuantum de 4 lei și un timbru judiciar în valoare de 0,15 lei, sub sancțiunea anulării recursului ca netimbrat.

Având în vedere că petenta recurentă nu și-a îndeplinit obligația procesuală stabilită de Curte, în ședința publică din 17.05.2013, instanța a invocat din oficiu *exceptia nelegalei timbrări a recursului* declarat de petentă.

În conformitate cu prevederile art. 137 alin. 1 C.pr.civ., Curtea se va pronunța mai întâi asupra excepției nelegalei timbrări a recursului, excepție de procedură care face de prisos cercetarea în fond a recursului.

Astfel, potrivit art. 20 alin. 1 și alin. 3 din Legea nr. 146/1997, taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat, iar neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.

Art. 9 din O.G. nr. 32/1995 stabilește că, cererile pentru care se datorează timbru judiciar nu vor fi primite și înregistrate, dacă nu sunt timbrate corespunzător. În cazul nerespectării dispozițiilor prezentei ordonanțe se va proceda conform prevederilor legale în vigoare referitoare la taxa de timbru.

Având în vedere că petenta recurentă a fost legal citată cu mențiunea de a achita taxă judiciară de timbru în quantum de 4 lei și timbru judiciar în valoare de 0,15 lei, aferente recursului declarat și nu a înțeles să formuleze cerere de reexaminare împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru sau de acordare a ajutorului public judiciar, ținând seama de faptul că petenta recurentă nu și-a îndeplinit această obligație procesuală, Curtea în temeiul art. 137 alin. 1 C.pr.civ., va admite excepția nelegalei timbrări a recursului și, în consecință, în temeiul art. 312 alin. 1 coroborat cu art. 20 alin. 1 și alin. 3 din Legea nr. 146/1997 și art. 9 din O.G. nr. 32/1995, va anula ca netimbrat recursul declarat de petenta S.C. I.P.I.B. S.A împotriva deciziei civile nr. 58/A/ din 06 februarie 2013 a Tribunalului Cluj, pe care o menține.

6. Plângere de carte funciara. Înscrierea provizorie a unui drept afectat de o condiție suspensivă. Neîndeplinirea condițiilor

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1833 din 17 aprilie 2013

Prin plângerea împotriva încheierii de carte funciara înregistrata pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca la data de 30.05.2011, petenta SC I. SA a solicitat admiterea plângerii împotriva încheierii nr. 42262/12.05.2011 prin care s-a respins cererea de reexaminare a încheierii de carte funciara nr. 29388/16.03.2011 a OCPI Cluj, anularea încheierilor atacate si sa se dispună respingerea cererii de înscriere si radierea dreptului de proprietate al R.E. SRL din CF nr. 268485 Cluj-Napoca.

Prin precizarea cererii introductive depusa la dosar la termenul de judecata din data de 14.11.2011, petenta a arătat ca înțelege sa susțină plângerea împotriva încheierii nr. 42262/12.05.2011 in contradictoriu cu SC U.G. SRL, proprietar din C.F. nr. 268485 Cluj-Napoca.

Prin întâmpinare, intimata SC U.G. SRL a invocat excepția lipsei de interes a petentei in formularea plângerii împotriva încheierii de carte funciara, iar pe fond a solicitat respingerea plângerii ca neîntemeiata.

La termenul de judecata din data de 13.02.2012 instanța a pus in discuție excepția lipsei de interes a petentei in formularea plângerii împotriva încheierii de carte funciara, excepție invocata de către intimata SC U.G. SRL prin întâmpinare si a unit-o cu fondul cauzei.

Prin sentința civilă nr. 4284/2012 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca la data de 27.02.2012 a fost respinsă ca fiind neîntemeiata excepția lipsei de interes a petentei in formularea plângerii împotriva încheierii de carte funciara, excepție invocata de către intimata SC U.G. SRL prin întâmpinare.

A fost respinsă ca fiind neîntemeiata plângerea formulata si precizata de către petenta SC I. SA, in contradictoriu cu intimata SC U.G. SRL împotriva încheierii de carte funciara nr. 42262/12.05.2011 pronunțată de Oficiul de Cadastru si Publicitate Imobiliara Cluj – Biroul de Cadastru si Publicitate Imobiliara Cluj-Napoca in dosarul nr. 42262/13.04.2011, prin care s-a respins cererea petentei de reexaminare a încheierii de carte funciara nr. 29388/22.03.2011 pronunțată de Oficiul de Cadastru si Publicitate Imobiliara Cluj – Biroul de Cadastru si Publicitate Imobiliara Cluj-Napoca in dosarul nr. 29388/16.03.2011.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut următoarele:

Potrivit copiei C.F. nr. 268485 Cluj-Napoca (provenita din conversia de pe hartie a C.F. nr. 169958 Cluj-Napoca), imobilul cu nr. cadastral 12492/18 s-a aflat în proprietatea societății SC U.C. SA CLUJ.

Prin sentința comercială nr. 278/C/2009 pronunțată de Tribunalul Comercial Argeș a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta SC I. SA, petenta în prezenta cauză, împotriva societății SC U.C. SA, care a fost obligată la plata sumei de 4.547.537 lei cu titlu de despăgubiri civile. În baza acestei sentințe, petenta a demarat executarea silită împotriva debitoarei sale în cadrul dosarului execuțional nr. 80/2006 al BEJ Man Ovidiu Ioan, procedura care a fost contestată de debitoarea SC U.C. SA în cadrul dosarului nr. xxx/1285/2009. Apelul declarat împotriva sentinței comerciale nr. 278/C/2009 pronunțată de Tribunalul Comercial Argeș a fost admis prin decizia nr. 37/2010 a Curții de Apel Pitești, prin care a fost modificată sentința criticată, în sensul că debitoarea SC U.C. SA a fost obligată la plata sumei de 82.340 lei, suma pe care de altfel a și achitat-o petentei, aspect necontestat de părți. Prin decizia pronunțată la data de 28.09.2011 în dosarul nr. yyy/1285/2007, a fost admis recursul declarat împotriva deciziei nr. 37/2010 a Curții de Apel Pitești, care a fost modificată în sensul respingerii în tot a apelului declarat împotriva sentinței comerciale nr. 278/C/2009, care a fost păstrată în tot.

Prin Hotărârea nr. 1/09.03.2011 a Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor SC U.C. SA s-a aprobat divizarea acestei societăți comerciale, prin transferarea patrimoniului acesteia către două societăți existente, intimata SC U.G. SRL, respectiv SC R.E. SRL. Potrivit art. 5 din aceasta hotărâre, se scot din patrimoniul SC U.C. SA și se transferă în patrimoniul SC U.G. SRL mai multe imobile, printre care și imobilul cu nr. cadastral 12492/18 înscris în C.F. nr. 268485 Cluj-Napoca. De asemenea, s-a menționat că intabularea dreptului de proprietate în favoarea SC U.G. SRL se va face numai după înregistrarea Hotărârii AGEA nr. 1 din data de 09.03.2011 la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj.

Prin Hotărârea nr. 3/09.03.2011 a Asociaților SC U.G. SRL a fost aprobată operațiunea de divizare a SC U.C. SA în forma expusă anterior și preluarea în patrimoniul societății a mai multor active, printre care și imobilul în discuție, iar prin Hotărârea nr. 3/09.03.2011 a Asociației Unice al SC R.E. SRL a fost de asemenea aprobată operațiunea de divizare.

Cererea de înscriere a dreptului de proprietate al SC U.G. SRL asupra imobilului înscris în CF nr. 268485 Cluj-Napoca, în baza Hotărârii nr. 1/2011 autenticată sub nr. 1365/14.03.2011, a fost admisă prin încheierea nr. 29388/22.03.2011. Cererea de reexaminare formulată de petenta SC I. SA împotriva încheierii nr. 29388/2011 a fost respinsă prin încheierea de reexaminare nr. 42262/12.05.2011.

Analizând cele două încheieri contestate în baza înscrisurilor depuse la dosarul de carte funciara, prin prisma susținerilor petentei și a normelor legale incidente, instanța a constatat următoarele:

Analizând excepția lipsei de interes a petentei în formularea plângerii împotriva încheierii de carte funciara, instanța a apreciat-o neîntemeiată, căci ca în prezent petenta justifică un interes în obținerea anulării încheierii de admitere nr. 29388/22.03.2011, prin care a fost admisă cererea de înscriere a dreptului de proprietate al intimății în cartea funciara. Astfel, din înscrisurile depuse la dosar rezulta că în prezent petenta este titulara

unui drept de creanță asupra debitoarei SC U.C. SA, în baza sentinței comerciale nr. 278/C/2009 pronunțată de Tribunalul Comercial Argeș, rămasă irevocabilă. În această calitate, interesul petentei de a obține anularea încheierii de admitere date de registrator întrunește toate condițiile legale, întrucât o asemenea soluție ar conduce la menținerea înscrierii dreptului de proprietate al debitoarei sale asupra bunului înscris în C.F. nr. 268485 Cluj-Napoca, și i-ar da posibilitatea de a începe executarea silită dacă debitoarea nu achită de bună voie suma datorată în baza sentinței comerciale mai sus menționate.

Potrivit dispozițiilor art. 249 lit. b din Legea nr. 31/1990 divizarea produce efecte *de la data înregistrării hotărârii ultimei adunări generale care a aprobat operațiunea, cu excepția cazului în care, prin acordul partilor, se stipulează ca operațiunea va avea efect la o altă dată, care nu poate fi însă ulterioară încheierii exercitiului financiar curent al societății absorbante sau societăților beneficiare, nici anterioară încheierii ultimului exercițiu financiar încheiat al societății sau societăților ce își transferă patrimoniul.*

În temeiul normei mai sus enunțate, instanța a reținut că divizarea produce efecte, ca regula, de la data la care hotărârea ultimei adunări generale a unei societăți implicate în operațiunea de divizare a fost înregistrată la Oficiul Registrului Comertului. În acord cu aceste dispoziții legale, în Hotărârea AGEA nr. 1/09.03.2011 a Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor SC U.C. SA s-a prevăzut că înscrierea dreptului de proprietate în favoarea intimatei se va face numai după înregistrarea Hotărârii AGEA nr. 1 din data de 09.03.2011 la Oficiul Registrului Comertului de pe lângă Tribunalul Cluj.

Este adevărat că la data la care intimata SC U.G. SRL și-a înscris dreptul de proprietate în cartea funciara procedura de divizare nu era finalizată și deci transferul dreptului de proprietate asupra bunului imobil înscris în C.F. nr. 268485 Cluj-Napoca nu operase încă. La acea dată, nu fusese înscrisă la Oficiul Registrului Comertului de pe lângă Tribunalul Cluj Hotărârea AGEA a U.C. SA nr. 1 din data de 09.03.2011, nefiind asadar încheiată procedura de divizare și nefiind îndeplinită condiția stabilită prin actul ce a stat la baza intabularii. Din acest punct de vedere se observă că la data de 25.03.2011 la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Cluj s-a depus doar cererea de înregistrare a divizării prin desprindere și transmitere, cerere care a fost înaintată Tribunalului Comercial Cluj în vederea verificării legalității operațiunii de divizare.

Cu toate acestea, instanța a observat că prin încheierea comercială nr. 3258/10.05.2011 pronunțată de către Tribunalul Comercial Cluj în dosarul nr. zzz/1285/2011 s-a dispus înregistrarea în registrul comertului a Hotărârii Adunării Generale a Asociaților SC U.C. SA adoptată în data de 9.03.2011 și a actelor constitutive ale SC U.C. SA, SC R.E. SRL și SC U.G. SRL, constatându-se legalitatea Hotărârii Adunării Generale a Asociaților SC U.C. SA din data de 09.03.2011 prin care s-a hotărât divizarea acestei societăți și transferul unei părți din patrimoniul acesteia către alte două societăți comerciale. Această încheiere este executorie, deși recursul împotriva acestei încheieri se află în prezent pe rolul Curții de Apel Cluj, cu termen de judecată la data de 28.02.2012.

Instanța a mai observat că la data de 31.05.2011, prin Rezoluția F.N. a Directorului O.R.C. de pe lângă Tribunalul Cluj a fost înregistrată din oficiu în Registrul Comertului Încheierea Comercială nr. 3258 din data de 10.05.2011 pronunțată de către Tribunalul Comercial Cluj în dosarul nr. zzz/1285/2011, precum și modificările dispuse prin această încheiere comercială. În consecință, la data de 31.05.2011 Hotărârea nr.

1/09.03.2011 a Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor SC U.C. SA a fost înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj.

Instanta a observat că la data înscrierii dreptului de proprietate al intimatei în C.F. nr. 268485 Cluj-Napoca nu era îndeplinită condiția suspensivă ca Hotărârea AGA nr. 1 din data de 09.03.2011 să fie înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj și, *la acel moment*, plângerea petentei împotriva încheierii de carte funciara ar fi fost întemeiată. Cu toate acestea, trebuie observat că prin încheierea comercială nr. 3258/10.05.2011 pronunțată de către Tribunalul Comercial Cluj în dosarul nr. zzz/1285/2011 s-a dispus înregistrarea în registrul comerțului a Hotărârii Adunării Generale a Asociaților SC U.C. SA adoptată în data de 9.03.2011 și a actelor constitutive ale SC U.C. SA, SC R.E. SRL și SC U.G. SRL, iar prin Rezoluția F.N. a Directorului O.R.C. de pe lângă Tribunalul Cluj din data de 31.05.2011 s-a înregistrat din oficiu în Registrul Comerțului Încheierea Comercială nr. 3258 din data de 10.05.2011 pronunțată de către Tribunalul Comercial Cluj în dosarul nr. zzz/1285/2011. Rezultă că la data de 31.05.2011 condiția suspensivă s-a îndeplinit, întrucât la acea dată Hotărârea nr. 1/09.03.2011 a Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor SC U.C. SA a fost înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Cluj. Fata de aceste aspecte, instanța a apreciat că *în prezent* plângerea petentei este neîntemeiată, la data de 31.05.2011 fiind înregistrată la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Cluj Hotărârea AGA nr. 1 din data de 09.03.2011.

Fata de considerentele de mai sus, văzând prev. art. 50 din Legea nr. 7/1996, instanța a respins ca fiind neîntemeiată plângerea.

Prin decizia civilă nr. 519/A/7.11.2012 a Tribunalului Cluj a fost respins ca nefondat apelul declarat apelanta petiționară S.C. I. S.A., împotriva sentinței civile nr.4284/27 februarie 2012, pronunțată în dosarul Judecătoriei Cluj-Napoca, care a fost păstrată în întregime.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a reținut următoarele:

Prima instanță a apreciat că formalitatea înregistrării în registrul comerțului a hotărârii de divizare în baza căreia intimata SC U.G. SRL a dobândit dreptul de proprietate asupra imobilului în litigiu, are caracterul unei condiții suspensive.

Prin apelul formulat petiționara SC I. SRL nu a contestat calificarea dată de instanță modalității actului juridic de divizare.

În speță, condiția suspensivă s-a îndeplinit la data de 31.05.2011, când Hotărârea nr. 1/09.03.2011 a Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor SC U.C. SA a fost înregistrată în Registrul Comerțului.

Potrivit dispozițiilor art. 29 din Legea 7/1996, în forma în vigoare la data soluționării plângerii, un drept afectat de o condiție suspensivă poate fi înscris provizoriu, iar înscrierea provizorie devine opozabilă terților cu rangul determinat de cererea de înscriere, sub condiție și în măsura justificării ei.

Justificarea înscrierii provizorii se va face în temeiul consimțământului celui în contra căruia s-a efectuat înscrierea provizorie, a unei hotărâri judecătorești irevocabile ori a încheierii registratorului de carte funciara, în situația ultimului caz de înscriere provizorie menționat.

Chiar dacă la momentul formulării cererii de înscriere, intimata SC U.G. SRL nu era îndreptățită să obțină intabularea dreptului de proprietate, căci la acel moment nu era îndeplinită condiția suspensivă a înregistrării în Registrul comerțului a hotărârii de

divizare in registrul comerțului, textul legal de mai sus o îndreptățește pe aceasta să obțină înscrierea provizorie a dreptului de proprietate, iar la momentul îndeplinirii condiției, înscrierea provizorie s-ar fi justificat, transformându-se retroactiv in intabulare cu rangul determinat de cererea de înscriere.

Prin soluția pronunțată instanța a reținut de fapt apărarea pârâtei privind necesitatea menținerii intabulării, pentru considerentul că, deși înscrierea trebuia să fie una provizorie, urmare a justificării ei, înscrierea provizorie s-ar fi transformat in intabulare.

Înscrierea provizorie justificată, ar fi devenit intabulare cu rangul cererii formulate la data de 16.03.2011. Astfel fiind, din perspectiva petiționarei nu există nicio deosebire între menținerea încheierii prin care s-a dispus intabularea definitivă, deși nu erau îndeplinite la acel moment condițiile pentru intabularea dreptului intimatei, sau a reține că intimata era îndreptățită la înscrierea provizorie a dreptului, care s-a justificat pe parcursul procesului, devenind intabulare.

Date fiind dispozițiile art. 29 alin 1 din Legea 7/1997, prin care legiuitorul a înțeles să dea înscrierii provizorii justificate rangul cererii de înscriere, este neîntemeiată susținerea apelantului potrivit căreia prin soluția pronunțată instanța a încălcat prevederile art. 25 din legea 7/1996 potrivit cărora înscrierile în cartea funciară își vor produce efectele de opozabilitate față de terți de la data înregistrării cererilor.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs petiționara SC I. SA, solicitând modificarea în sensul admiterii apelului formulat împotriva sentinței civile nr. 4284/2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca, cu consecința respingerii cererii de înscriere a dreptului de proprietate al intimatei și radierii dreptului de proprietate al acesteia din CF nr. 268485 Cluj.

În motivare plângerii petiționara a invocat următoarele:

Instanțele de fond au apreciat că temeinicia plângerii trebuie analizată prin raportare la data soluționării plângerii împotriva încheierii de CF și nu prin raportare la momentul formulării cererii de înscriere.

Această abordare este nelegală, deoarece potrivit art. 50 din Ordinul nr. 633/2006 al MAI, înscrierile în CF se impune să reflecte transmisiunea exactă și fidelă a drepturilor reale.

Potrivit art. 25 alin. 1 din Legea nr. 7/1996, orice înscriere produce efecte de la data formulării cererii, astfel încât raportat la această dată, se impune a fi analizate condițiile de legalitate specifice în materie, atât în procedura administrativă, cât și în cea judiciară.

La data când intimata a solicitat înscrierea dreptului său de proprietate nu erau îndeplinite condițiile necesare unei înscrieri provizorii, de esența acesteia fiind existența unui eveniment ulterior și incert de care depinde soarta înscrierii.

În speță, evenimentul ulterior invocat de intimată, înregistrarea la ORC Cluj a hotărârilor finale de divizare nu produce efecte retroactive, ci doar pentru viitor, de la data înregistrării la ORC.

Anterior datei înregistrării operațiunii de divizare la ORC – 31.05.2011 – aceasta nu produce nici un efect juridic, înscrierea dreptului de proprietate al intimatei fiind nelegală.

Analizând recursul formulat prin prisma motivelor invocate, curtea constată că acesta este fondat.

Așa cum rezultă din cuprinsul actului de divizare – hotărârea AGEA SC U.C. SA nr. 1/9.03.2011- împrejurare recunoscută de toate părțile, acesta nu transfera proprietatea, transferul proprietății realizându-se doar la momentul înregistrării divizării în registrul comerțului și numai *pentru viitor*. Transferul proprietății era, așadar, afectat de o modalitate, care, însă, nu era o condiție suspensivă clasică, astfel cum au reținut instanțele de fond, constând în înregistrarea (sau nu) în registrul comerțului, pentru că nu producea efecte retroactiv, ci numai pentru viitor, în măsura în care se realiza, funcționând ca un termen suspensiv. Condiția suspensivă, ca regulă, produce efecte și pentru trecut, dreptul dobândindu-se retroactiv, de la data încheierii actului juridic afectat de condiție, însă acest efect este doar de natura, nu și de esența condiției suspensive, ea putând produce efecte doar pentru viitor, fie prin voința legiuitorului (cum este cazul art. 249 lit. b din Legea nr. 31/1990), fie prin voința părților.

Producând efecte numai pentru viitor, *din punctul de vedere al cărții funciare, ea are regimul juridic al unui termen suspensiv* și nu al unei condiții suspensive, acesta fiind motivul pentru care nu se poate înscrie provizoriu, în temeiul art. 26 alin.4 lit. b din Legea nr. 7/1996, ci doar nota, drepturile afectate de un termen suspensiv putând fi doar notate. Aceasta deoarece înscrierea provizorie justificată ulterior se transformă retroactiv în intabulare, intabularea având ca obiect drepturi necondiționale, or, în cazul în speță, dreptul nu exista în patrimoniul pârâtei la data înregistrării cererii de înscriere, fiind dobândit doar după înregistrarea acestei hotărâri în Registrul Comerțului – în speță, 31.05.2011 – adică ulterior și numai pentru viitor.

De aceea, argumentele intimatei din fața instanțelor de fond privind necesitatea menținerii intabulării, pentru că, în fapt, înscrierea inițială, deși trebuia să fie una provizorie, ar fi fost justificată pe parcursul procesului, sunt nefondate, neputându-se intabula un drept ce nu există la data cererii de intabulare.

Din același considerent, sunt, însă, fondate susținerile recurente, în sensul că nu se putea dispune înscrierea provizorie.

Nici una dintre părți nu a susținut posibilitatea efectuării din oficiu a unei alte înscrieri decât cea solicitată, dimpotrivă, s-a opus vreunei recalificări a acesteia, astfel că nu se pune problema analizării posibilității biroului de carte funciară de a dispune vreo altă formă de înscriere, cum ar fi notarea. Chiar dacă instanța s-ar substitui acestuia în cadrul prezentului proces, în măsura în care ar admite acțiunea, procesul civil fiind guvernat de *principiul disponibilității*, nu poate trece peste voința părților din motivele de recurs de a analiza doar posibilitatea intabulării dreptului de proprietate.

De precizat este faptul că în sistem de carte funciară momentul la care are loc notarea, înscrierea sau intabularea, unui drept în cartea funciară prezintă relevanță în plan juridic. Întrucât situația juridică a unui imobil poate suferi modificări în orice moment, este deosebit de importantă data evidențierii acesteia în cartea funciară.

În speță, petiționara are calitatea de creditor al SC U.C. SA, în baza unei hotărâri judecătorești irevocabile - sentința comercială nr. 278/C/2009 a Tribunalului Comercial Argeș.

Debitorul s-a divizat în baza hotărârii AGEA a SC U.C. SA, patrimoniul său fiind împărțit celor două societăți rezultate în urma divizării, una dintre acestea fiind intimata SC U.G. SRL.

În prezent, debitorul menționată în titlul executoriu nu mai este în ființă, fiind divizată, însă drepturile și obligațiile au fost preluate de societățile rezultate în urma

divizării, petiționara având tot interesul de a conserva cât mai multe bunuri în patrimoniul fostei societăți, debitoarea sa, în vederea recuperării creanței. Aceasta, chiar dacă, urmare a divizării debitoarei, recuperarea efectivă se va face de la succesoarea în drepturi și obligații a acesteia, care va prelua în patrimoniul său bunul supus executării.

Prin urmare, prezintă relevanță dacă la momentul rămânerii irevocabile a titlului executoriu al petiționarei, debitoarea era proprietară asupra unui bun imobil susceptibil de a forma obiectul unei executări silite, sau, dacă acest bun era deja transferat în patrimoniul unui terț.

Din considerentele arătate, curtea apreciază că subzistă motivul de recurs privind greșita aplicare a normelor de drept substanțial de către instanța de apel, prevăzut de art. 304 pct. 9 C. pr. civ., în sensul susținut de petiționară, motiv pentru care, în temeiul art. 312 alin. 1-3 C. pr. civ., recursul va fi admis, cu consecința modificării deciziei apelate, în sensul admiterii, în temeiul art. 296 C. pr. civ, a apelului petiționarei și schimbării sentinței primei instanțe, în sensul admiterii plângerii și respingerii cererii de intabulare a dreptului de proprietate a SC U.G. SRL în Cf nr. 268485 Cluj-Napoca.

7. Spor de confidențialitate. Personal conex al instanțelor. Neîndreptățire

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1805 din 15 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 1779 din 06.11.2012 a Tribunalului Maramureș, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamanții C.R., P.I.V. și P.M.I. împotriva pârâților Tribunalul Maramureș, Curtea de Apel Cluj, Ministerul Justiției București și Ministerul Economiei și Finanțelor București.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin Sentința Civilă nr. 160 din 27.01.2011 a Tribunalului Maramureș astfel cum a fost modificată prin Decizia Civilă nr. 2187/R/17.06.2011 a Curții de Apel Cluj pârâții Tribunalul Maramureș, Curtea de Apel Cluj, Ministerul Justiției și Ministerul Finanțelor Publice au fost obligați să le calculeze și să le plătească reclamanților C.R., P.I.V. și P.M.I. sporul de confidențialitate de 15% calculat la nivelul indemnizațiilor brute lunare, începând cu 10.11.2007 până la 12.11.2009.

Prin prezenta cerere reclamanții au solicitat să li se calculeze și să li se plătească acest spor de confidențialitate calculat la nivelul indemnizațiilor brute lunare și după data de 12.11.2009, pentru aceleași considerente pentru care li s-a recunoscut îndrituirea la sporul menționat în hotărârile judecătorești amintite.

Instanța a reținut că reclamanții că sunt angajați ai Judecătoriei Târgu Lăpuș, C.R. pe post de aprod, P.I.V. pe post de agent procedural, iar P.M.I. pe postul de șofer.

În ce privește acordarea sporului de confidențialitate în virtutea Sentinței Civile nr. 160 din 27.01.2011 a Tribunalului Maramureș, a Deciziei Civile nr. 2187/R/17.06.2011 a Curții de Apel Cluj și inclusiv a Deciziei nr. 46/15.02.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța a reținut că aceste hotărâri s-au întemeiat pe prevederi legale anterioare Legii salarizării unitare nr. 330/2009, abrogate o dată cu intrarea în vigoare a acesteia.

De asemenea, s-a constatat că prin Legile 330/2009 și 284/2010 s-a stabilit în mod exhaustiv drepturile salariale și alte drepturi de care beneficiază personalul din sistemul justiției excluzându-se personalul conex de la acordarea sporului de confidențialitate începând de la data de 12.11.2009.

Acțiunea reclamanților prin care se tinde la acordarea altor drepturi decât cele stabilite prin lege este inadmisibilă, în considerarea principiului separației puterilor în stat, căci instanța nu poate proceda la completarea legii prin acordarea sporului de confidențialitate personalului conex din cadrul instanțelor judecătorești ignorând cele statuate în mod expres de instanța de control constituțional în Decizia nr.838 din 27.05.2009 .

În acest context și argumentul discriminării este greșit invocat având în vedere deciziile nr.818/819/820/03.07.2008 publicate în Monitorul Oficial al României, partea I, din 16.07.2008, prin care Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate de Ministerul Justiției referitor la unele dispoziții din Ordonanța guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

De asemenea, prin decizia 1325/4 decembrie 2008 Curtea Constituțională a statuat că „...dispozițiile Ordonanței guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”.

Față de aceste considerente, instanța a respins cererea reclamanților ca nefondată.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamanții C.R., P.I.V. și P.M.I., solicitând în temeiul art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, modificarea în tot a sentinței civile atacate, în sensul admiterii acțiunii, iar în subsidiar, casarea și trimiterea cauzei spre rejudecare.

În motivarea recursului reclamanții au arătat în esență, invocând considerente din cuprinsul Deciziei civile nr. 2187/R/2011 pronunțată de Curtea de Apel Cluj, că este echitabil, moral, uman și legal ca și noi să beneficieze de sporul de confidențialitate de 15 % și după data de 12.11.2009, la fel ca personalul conex de pe la multe alte instanțe judecătorești beneficiază În continuare de acest spor așa cum rezultă din hotărârile anexate.

S-a precizat că direct sau indirect, în cadrul serviciului lor, care nu este absolut izolat de serviciul restului personalului (auxiliar și judecătoresc) și recurenții i-au cunoștință de informații cu privire la care au obligația de a păstra confidențialitatea. Este și cazul reclamant P.M.I., care are acces la informații secrete de serviciu (așa cum rezultă din înscrisul emis de Judecătoria Tg.Lăpus, depus la dosarul primei instanțe) și este împuternicit să execute transportul, predarea și primirea dosarelor și a corespondenței clasificate.

În drept s-au invocat dispozițiile Legii nr. 444/2006 pentru aprobarea O.U.G. 19/2006, art. 90¹ din Legea 567/2004, Decizia nr. 46 din 15 decembrie 2008 pronunțată în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 27/2008, Legea nr. 567/2004 în forma completată prin Legea nr. 17 din 11 ianuarie 2006.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 5 aprilie 2013 pârâta Ministerul Justiției București a solicitat respingerea recursului declarat de reclamanti, cu menținerea sentinței civile atacate, ca fiind temeinică și legală.

Pârâtul Ministerul Finanțelor Publice prin Direcția Generală a Finanțelor Publice a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței primei instanțe.

Pârâta Curtea de Apel Cluj a solicitat prin Note scrise respingerea recursului ca nefondat.

Examinând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea de Apel reține următoarele:

Art. 162 alin. 3 din Codul muncii (art. 157 alin. 2 în numerotarea anterioară republicării) prevede că „sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale *se stabilește prin lege*, cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative.”

În consecință, în condițiile în care, așa cum judicios a reținut instanța de fond, Legile 330/2009 și 284/2010 nu prevăd că personalul conex din cadrul instanțelor judecătorești și a parchetelor de pe lângă acestea beneficiază de sporul de confidențialitate, Curtea consideră că și-ar depăși atribuțiile, intrând în sfera legiuitorului, dacă ar considera că sporul menționat anterior li se cuvine recurenților.

De asemenea, Decizia civilă nr. 2187/17.06.2011, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, respectiv Decizia nr. 46/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a soluționat un recurs în interesul legii, se întemeiază pe dispoziții legale care au fost abrogate de Legea 330/2009, ce a avut ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul bugetar.

În plus, Curtea de Apel reține că prin Decizia nr.821/2008 a Curții Constituționale, s-a constatat că „prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.”

În raport de aceste dezlegări date de instanța de contencios constituțional și având în vedere că în mod constant Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit ca reper jurisprudențial că „o diferență de tratament este discriminatorie în sensul art.14 din Convenție, în cazul în care nu avea nicio justificare obiectivă și rezonabilă”, (iar recurenții invocă discriminarea în raport de o altă categorie de personal) precum și că politica salarială a statului ține de marja sa de apreciere, se constată că nu se poate reține că recurenții sunt discriminați în raport de personalul auxiliar de specialitate.

Nu este pertinentă nici invocarea jurisprudenței altor instanțe care au acordat sporul de confidențialitate personalului conex, deoarece unicul instrument de unificare a practicii judiciare este recursul în interesul legii, mijloc legal care a fost promovat în această materie, trasându-se repere obligatorii conform Deciziei nr. 29/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; prin urmare pronunțarea unor soluții diferite rezidă în circumstanțele particulare, proprii fiecărei situații deduse judecării.

De altfel, în Cauza Ștefănică și alții împotriva României din 2 noiembrie 2010, instanța europeană a statuat că „anumite divergențe în interpretare pot fi acceptate ca fiind caracteristici inerente ale oricărui sistem judiciar care, asemenea celui din România, se bazează pe o rețea de instanțe de fond și de recurs competente în domeniul lor de jurisdicție teritorială (paragraf 30).

Pentru aceste considerente, reținând că în cauză nu este incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă întrucât instanța de fond a aplicat și interpretat corect dispozițiile legale incidente în cauză, Curtea în temeiul prevederilor legale menționate anterior și a art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamantii C.R., P.I.V. și P.M.I.

8. Cadru didactic. Primă de vacanță aferentă anului școlar 2008-2009. Îndreptățire

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1811 din 15 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 1973 din 07.02.2013 a Tribunalului Cluj, a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA și PRIMARUL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA.

A fost admisă acțiunea formulată de reclamantul M.I.V. în contradictoriu cu pârâții COLEGIUL TEHNIC C. Cluj-Napoca, CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA și PRIMARUL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA.

A fost obligată pârâta COLEGIUL TEHNIC C. CLUJ unitate de învățământ, în calitate de angajator, la calcularea și plata către reclamant a primei de vacanță în cuantum de un salariu de bază pentru anul școlar 2008 - 2009, sumă actualizată cu indicele de inflație până la data efectivă a plății.

Au fost obligați pârâții CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA, și PRIMARUL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA, la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor salariale obiect al prezentei cauze.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

În perioada anului școlar 2008-2009 reclamantul a îndeplinit funcția de muncitor calificat I, cu normă întreagă, gradația 5, în cadrul unității școlare COLEGIUL TEHNIC C.

Interpretând dispozițiile art. 59 alin. 3 din Contractul Colectiv de Muncă Unic la nivel național pe anii 2007-2010, art. 37 lit. g din Contractele Colective de Muncă încheiate la Nivel de Ramură Învățământ pe perioada vizată prin prezenta cerere de chemare în judecată (anii școlari 2007-2009), art. 8 alin 1, 3 și 4 și art. 12 alin 1 din Legea nr. 130/1996, art. 48 alin. 2 și 50 alin. 12 din Legea nr. 128/1997 Tribunalul a reținut că personalul didactic are dreptul de a negocia prin contracte colective de muncă acele drepturi salariale suplimentare a căror acordare și cuantum nu sunt stabilite prin dispoziții legale.

Pornind de la aceasta premisă și în conformitate cu prevederile art. 229 alin.4 din Codul muncii, contractele colective de muncă încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților. Pe cale de consecință, încălcarea obligațiilor de către părțile semnatare atrage răspunderea contractuală a părții aflate în culpă.

În C.C.M. la nivel de ramură de învățământ 2005-2006, părțile au inserat clauza potrivit căreia angajatul „are dreptul la o prima de vacanță din venituri proprii”. Conform prevederilor art. 170 alin. 3 din Legea învățământului nr. 84/1995, „Instituțiile și unitățile de învățământ pot beneficia și de alte surse de venituri dobândite în condițiile legii: venituri proprii, subvenții, donații, sponsorizări și taxe de la persoane juridice și fizice”.

Or, clauzele C.C.M. evocate trebuie interpretate având în vedere prevederile art. 977-985 Cod civil, în vigoare la data nașterii drepturilor. Astfel, rezultă fără îndoială că acordarea primei de vacanță reprezintă o obligație contractuală iar nu o facultate a angajatorului.

De altfel, însăși modalitatea în care părțile au înțeles să formuleze clauza reclamată exclude ipoteza afectării obligației de modalitatea condiției. Astfel, părțile nu au menționat „plata primei de vacanță se va face dacă se obțin venituri proprii” ci „plata primei de vacanță se face din venituri proprii”, înțelegând, așadar, să indice sursa de finanțare a acestor cheltuieli.

Necuprinderea în fondul de salarii inclus în bugetul de venituri și cheltuieli supus aprobării a fondului necesar acordării primei de vacanță s-a făcut din culpa părții de rând 1 iar aceasta nu se poate prevala de propria culpă pentru a justifica neexecutarea obligațiilor asumate prin Contractele Colective de Muncă.

A condiționa plata primelor de vacanță (ca, de altfel, a oricăror drepturi salariale) de existența veniturilor angajatorului și a lăsa la latitudinea angajatorului cuprinderea acestor sume în buget este de natură a scoate raporturile de muncă din matca lor firească și a deschide calea abuzului.

Pentru considerentele de fapt și de drept mai sus expuse, tribunalul a constatat că în cauza dedusă judecății se angajează răspunderea contractuală a părții care nu și-a îndeplinit culpabil obligațiile contractuale, sens în care s-a dispus, în temeiul art.208 și următoarele din Legea nr.62/2011, obligarea părții de rândul I, în calitate de angajator, la plata primei de vacanță în cuantum de un salariu de bază, în favoarea reclamantei, pentru anul școlar 2008-2009. De asemenea, în temeiul art. 166 alin. 4 din Codul muncii, prima datorată va fi actualizată în funcție de indicii de inflație până la data efectivă a plății.

În temeiul art. 167 din Legea nr. 84/1995, pârâțul Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca a fost obligat la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor salariale obiect al prezentei cauze.

Potrivit dispozițiilor art. 1088 Cod civil la obligațiile care au ca obiect o suma de bani, daunele-interese pentru neexecutare nu pot cuprinde decât dobânda legală, iar aceasta se datorează din ziua cererii de chemare în judecată, afara de cazurile în care, după lege, dobânda curge de drept. În situația concretă dedusă judecății dobânda curge de drept, astfel că pârâta datorează dobânzi calculate potrivit OG nr. 13/2011 de la data punerii în întârziere și până la achitarea efectivă, cunoscut fiind că potrivit art. 2 din actul normativ amintit, în cazul în care, potrivit dispozițiilor legale sau prevederilor contractuale, obligația este purtătoare de dobânzi fără să se arate rata dobânzii, se va plăti dobânda legală.

Așadar, la suma ce va fi achitată reclamantului cu titlu de primă de vacanță, se va calcula și dobânda legală, începând cu data promovării acțiunii și până la data achitării efective. Instanța a luat act ca nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâții CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA și PRIMARUL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA, au solicitat în temeiul art. 304 pct.9 Cod procedură civilă modificarea sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii.

În motivarea recursurilor s-a arătat că în mod eronat s-au respins excepțiile lipsei calității procesuale pasive invocate de recurenți întrucât în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, unitățile de învățământ au calitatea de angajator al personalului didactic, având astfel obligația de a calcula și achita drepturile salariale ale acestora.

S-a mai invocat în temeiul art. 1 din Legea 1/2011 că pentru ca pârâții să poată alocă fondurile necesare plății drepturilor salariale este necesar ca sumele care cuvin personalului din unitățile de învățământ să fi fost calculate în mod corect, să fi fost prevăzute în bugetul de stat, din acesta, sumele destinate cheltuielilor de personal să fi fost repartizate și virate în contul bugetului local de la bugetul de stat.

Totodată, bugetul pe anul 2012 a fost aprobat prin HCL nr. 57/2012 însă nu a fost asigurată sursa de finanțare de către bugetul de stat pentru a fi onorate pretențiile reclamantilor.

S-a mai invocat că dreptul salarial solicitat de reclamantă putea fi executat exclusiv din veniturile proprii realizate de unitatea școlară, așa cum prevede art. 36 lit.g din Contractul colectiv la nivel de ramură învățământ. De asemenea, conform art. 33 alin. 1 și 2 din același contract colectiv de muncă prevede că „în scopul salarizării și acordării celorlalte drepturi bănești prevăzute de legislația în vigoare și de contract colectiv de muncă, părțile contractuale vor stabili fondurile și vor identifica sursele de finanțare, înainte de adoptarea bugetului de stat, precum și în vederea modificării ulterioare a acesteia. Alin. (2) Părțile contractante vor purta negocieri în vederea includerii drepturilor respective în actele normative prin care se reglementează aceste drepturi”.

De asemenea, potrivit Legii bugetului de stat pentru anul 2012, Legea 293/22.12.2011 sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată, sunt destinate finanțării cheltuielilor de personal, burselor și obiectelor de inventar ale instituțiilor sau ale unităților de învățământ preuniversitar de stat. Repartizarea acestor sume pe comune, orașe, municipii se face prin Decizia directorului Direcției Generale a Finanțelor Publice Județene după consultarea consiliului județean, a primarului și cu asistenta tehnică de specialitate a Inspectoratului Școlar sau a Direcției de Muncă și Solidaritate Socială, după caz, în funcție de numărul de beneficiari ai serviciilor respective.

Din coroborarea textelor legale la care s-a făcut referire mai sus, rezulta că, pentru ca instituția pârâtă să poată alocă fonduri pentru cheltuielile solicitate este imperios necesar ca sumele care se cuvin personalului din unitățile de învățământ să fi fost calculate în mod corect, să fi fost prevăzute în bugetul de stat - aceasta pe de-o parte, iar pe de alta parte, din bugetul de stat sumele destinate cheltuielilor de personal să fi fost repartizate și virate în contul bugetului local, instituția pârâtă făcând doar deschiderea de credite către instituțiile de învățământ, în funcție de necesarul financiar al fiecăreia, în conformitate cu dispozițiile art. 39, alin. 6 din Legea nr. 273/2006.

Examinând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea de Apel reține următoarele:

Recursurile sunt nefondate și urmează a fi respinse ca atare.

Având în vedere că prima de vacanță a fost solicitată pentru anul școlar 2008-2009, Curtea reține că în cauză sunt incidente dispozițiile Legii 84/1995, Legea 1/2011 intrând în vigoare în 09.02.2011. Conform art. 167 din Legea nr. 84/1995 unitățile de învățământ preuniversitar de stat funcționează ca unități finanțate din fonduri alocate prin bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale în a căror rază își desfășoară activitatea, de la bugetul de stat și din alte surse. Se observă din acestea faptul că asigurarea cheltuielilor de personal se face în cadrul finanțării de bază, din sumele defalcate din unele venituri ale bugetului de stat și din alte venituri ale bugetelor locale.

Drept urmare, sursa din care trebuie plătite drepturile salariale neacordate în mod nelegal reclamantei rămâne tot bugetul local al unității administrativ-teritoriale de care aparține unitatea de învățământ, fiind fără relevanță din ce venituri se constituie sumele necesare pentru această plată.

Este adevărat că în sensul prevederilor art. 14 din C. muncii coroborat cu dispozițiile art. 11 alin. 5 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, calitatea de angajator aparține unității de învățământ, și prin urmare acesteia îi revine în primul rând obligația de a efectua calculul și plata drepturilor de natură salarială, însă îndeplinirea acestei obligații este dependentă de asigurarea finanțării corespunzătoare de la bugetul de stat și de la bugetele unităților administrativ-teritoriale, ori pentru aceasta sunt prevăzute, prin dispoziții legale speciale, atribuții specifice în sarcina altor instituții, printre care și consiliile locale ale unităților administrativ teritoriale.

În cauză, calitatea procesuală pasivă a recurentului consiliu local este justificată, având în vedere că potrivit dispozițiilor art.36 alin. (4) lit. a) din Legea nr. 215/2001, acesta este cel care aprobă, la propunerea primarului, bugetul local și asigură și cadrul necesar privind furnizarea serviciilor publice de interes local privind educația. Totodată, consiliul local asigură cadrul necesar pentru furnizarea serviciilor publice de interes local privind educația, conform dispozițiilor art. 36 alin. 6 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 215/2001. În plus, conform art. 4 alin. (1) din HG nr. 1.618/2009 privind finanțarea unităților de învățământ preuniversitar de stat, finanțate din bugetele locale, pe baza standardelor de cost pe elev/preșcolar pentru anul 2010 „consiliile locale răspund de repartizarea sumelor și aprobarea bugetelor pentru fiecare unitate de învățământ cu personalitate juridică”.

Consiliul local reprezintă autoritatea deliberativă a unității administrativ teritoriale, aceasta din urmă având personalitate juridică. Împrocesuarea acestuia s-a făcut deci în reprezentarea unității administrativ teritoriale și raportat la calitatea pârâtului de autoritate publică locală, sens în care devin incidente dispozițiile art. 1 alin. 1 și art. 2 alin. 1 lit.b din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

De asemenea, art. 63 alin. 4 lit. a) și b) din Legea nr. 215/2001 reglementează atribuțiile primarului de ordonator principal de credite, respectiv de întocmire a proiectului bugetului local.

În mod evident, primarul a fost chemat în judecată în considerarea calității sale de reprezentant al unității administrativ teritoriale, art. 62 alin. (1) din Legea administrației publice locale prevăzând expres această calitate.

Or, nu s-a dispus prin sentința atacată plata reclamantei de către recurenți în calitate de angajată a acestora, ci prin obligarea la „alocarea sumelor necesare pentru plata drepturilor” s-a înțeles de fapt efectuarea de către fiecare dintre cei implicați în procesul de salarizare a personalului didactic a procedurilor specifice pentru asigurarea fondurilor necesare plății.

Practic, este o aplicație a unei acțiuni oblice, în sensul art. 974 Cod civ., salariații acționând atât împotriva debitorului lor direct, în cadrul raportului de muncă, anume, instituția de învățământ angajatoare, cât și împotriva celor obligați să îi furnizeze resursele financiare, deci debitorii acesteia în ce privește aceste sume.

În mod evident, chemând în judecată pe acești pârâți, reclamanta a acționat prin considerarea raporturilor juridice care leagă angajatorul de acești pârâți, în condițiile în care raporturile de muncă în sistemul bugetar, pe lângă latura de drept privat pe care o comportă, au în subsidiar o latură specifică dreptului public, prin aceea că o parte importantă a acestor raporturi juridice de dreptul muncii este reglementată prin legi și pusă în aplicare de organe ale statului în regim de putere publică. Astfel, salarizarea cadrelor didactice și în general salarizarea în sistemul bugetar are o componentă de drept public, fiind stabilită prin lege și asigurată de la bugetul de stat. Or, considerând că drepturile salariale ale cadrului didactic reprezentat în litigiu nu au fost calculate în acord cu prevederile legii, au fost chemate în judecată nu doar angajatorul, adică unitatea de învățământ reprezentată prin director, ci și autoritățile publice care au atribuții în asigurarea sumelor litigioase, tocmai în considerarea acestor atribuții. Practic, reclamanta se întemeiază pe dispozițiile legale care atribuie recurenților un anumit rol în asigurarea fondurilor pentru salarii reclamantei, așa cum au fost arătate pe larg în sentință, pentru a solicita ca aceste autorități să își exercite atribuțiile legale în sensul asigurării sumelor necesare pentru acoperirea integrală a salarizării cadrelor didactice.

Este adevărat că în Contractul Colectiv de Muncă la Nivel de Ramură Învățământ pentru anii 2005-2006 se prevede că prima de vacanță se acordă din veniturile proprii ale unității de învățământ. Potrivit dispozițiilor art.5 din Contractul colectiv unic la nivel de ramură învățământ, acesta produce efecte față de toți salariații din învățământ.

Însă la data de 07.02.2008 a fost înregistrat la Direcția de Muncă și Protecție Socială a Județului Cluj Contractul Colectiv de Muncă Unic Județean la nivel de Ramură Învățământ Cluj pe anii 2008-2009, prelungit până la 07.02.2010, care la art. 36 lit. g prevede că personalul din învățământ beneficiază de o „o primă de vacanță, în condițiile legii. Prima se acordă odată cu indemnizația de concediu și este egală cu un salariu de bază al angajatului conform O.U.G. nr.146/2007”.

Conform art. 8 alin. 2 din Legea 130/1996 (în vigoare la data la care s-a încheiat Contractul Colectiv de Muncă Unic Județean la nivel de Ramură Învățământ Cluj pe anii 2008-2009) contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior. *Per a contrario* clauzele care conțin drepturi la un nivel superior din contractele colective de muncă încheiate la nivel inferior față de cele încheiate la nivel superior sunt permise de lege.

Prin urmare, Curtea apreciază că pentru anul școlar 2008-2009 reclamanta este îndreptățită la plata primei de concediu, în temeiul dispozițiilor art. 36 lit. g din Contractul Colectiv de Muncă Unic Județean la nivel de Ramură Învățământ Cluj pe anii 2008-2009, care nu mai condiționează plata acesteia de existența veniturilor proprii ale unităților școlare, dreptul la plata primei de concediu fiind prevăzut într-un mod mai favorabil pentru salariați în contractul colectiv încheiat la nivel de „ramură învățământ Cluj”, decât în cel la nivel ramură învățământ.

Independent de sursa de finanțare din care se achită contravaloarea cheltuielilor de transport și de modul concret în care s-au constituit bugetele aferente anilor în care

trebuiau acordate aceste drepturi, Curtea apreciază că simpla neprevădere în buget a fondurilor necesare achitării contravalorii cheltuielilor de transport pentru membrii de sindicat reprezentați de reclamant nu poate determina sistarea plății acestor drepturi, ordonatorii de credite având obligația de a respecta dispozițiile legale care reglementează drepturile salariaților la elaborarea bugetelor instituțiilor pe care le finanțează.

Pentru aceste considerente, Curtea urmează ca în temeiul dispozițiilor legale menționate anterior și a art. 312 alin. (1) Cod procedură civilă să respingă ca nefondate recursurile declarate de pârâții Primarul municipiului Cluj-Napoca și Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca.

9. Cadru didactic. Sume aferente achiziționării de cărți și programe educaționale pe suport electronic. Lipsa obligației primarului și a consiliului local de alocare a sumelor necesare

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1712 din 2 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 510 din 14 ianuarie 2013 a Tribunalului Cluj s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de către pârâtul Inspectoratul Școlar Județean Cluj prin întâmpinare și în consecință s-a respins acțiunea față de acesta.

S-a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioada 01.01.2009 – 28.05.2009 invocată din oficiu de către instanță și s-a respins ca prescrisă acțiunea pentru această perioadă.

S-a admis în parte acțiunea formulată de către reclamantii R.R.L. și R.I. în contradictoriu cu pârâtii Școala cu Clasele I – VIII „N.”, Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Primarul Municipiului Cluj-Napoca și în consecință:

A fost obligată pârâta Școala cu clasele I – VIII „N.” în calitate de angajator la calcularea și la plata către reclamantii a diferențelor de drepturi salariale neacordate, rezultate din neaplicarea Legii nr. 221/2008, reprezentând diferența dintre drepturile salariale efectiv încasate și cele cuvenite în conformitate cu prevederile Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, începând cu 28.05.2009 și până la 31.12.2009, sume actualizate în funcție de coeficientul de inflație, până la data efectivă a plății.

A fost obligată parata la calcularea și la plata către reclamantii a primei de vacanță în cuantum de un salariu de bază pentru anul școlar 2008-2009, sume actualizate în funcție de coeficientul de inflație, până la data efectivă a plății.

Pârâta a fost obligată la plata către reclamantii a sumelor de bani reprezentând diferența dintre ajutorul financiar pentru achiziționarea de cărți și programe educaționale pe suport electronic aferente anului 2009 și suma efectiv plătită cu acest titlu, actualizate în funcție de coeficientul de inflație până la data efectivă a plății.

Pârâtii Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Primarul Municipiului Cluj-Napoca au fost obligați la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor salariale obiect al prezentei cauze.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut următoarele:

Cu privire la excepția lipsei capacității procesuale pasive a pârâtei Primăria Municipiului Cluj-Napoca instanța a apreciat că în speță chemarea în judecată a acestei pârâte, reprezintă de fapt o inadvertență de exprimare din partea acestora, fiind evident că aceștia înțeleg, în realitate să se judece cu Primarul Municipiului Cluj-Napoca.

Instanța a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a Consiliului local al Municipiului Cluj-Napoca, întrucât din textele de lege invocate de către pârât, rezultă tocmai că acestuia îi revine obligația de a vira sumele necesare plății drepturilor salariale ale reclamantei. Raportat la speța de față este irelevant dacă pârâtului i s-au alocat de la bugetul de stat sumele necesare acestei plăți, întrucât acest lucru nu îi este imputabil reclamantei și nu afectează calitatea procesuală pasivă a pârâtului.

Instanța a admis excepția prescripției extinctive parțiale a acțiunii, referitor la perioada dintre 01.01.2009 – 28.05.2009 invocată din oficiu de către instanță, întrucât pentru această perioadă s-a împlinit termenul de prescripție de 3 ani prevăzut de art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958. În consecință, instanța a respins ca prescrisă acțiunea formulată cu privire la această perioadă.

Instanța a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a Inspectoratului Școlar Județean Cluj și, implicit a Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului întrucât pârâtii Consiliul local al Municipiului Cluj-Napoca și Primarul Municipiului Cluj-Napoca, în calitate de ordonatori de credite au obligația de a vira sumele necesare plății drepturilor salariale ale reclamantilor.

Pe fond, instanța a constatat următoarele:

Din actele depuse la dosarul cauzei a rezultat că reclamantii a fost angajați al pârâtei de rândul în perioada pentru care solicită plata drepturilor salariale restante.

În această calitate reclamantii sunt îndreptățiți să beneficieze de creșterile salariale prevăzute de OG nr. 15/2008 modificată de Legea nr. 221/2008.

Înalta Curte s-a pronunțat în acest sens prin Decizia privind recursul în interesul legii nr. 3/2011, concluzionând că, efect al deciziilor Curții Constituționale prin care au fost declarate neconstituționale Ordonanțele de Urgență ale Guvernului nr. 136/2008, nr. 151/2008 și nr. 1/2009, dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, astfel cum a fost aprobată și modificată prin Legea nr. 221/2008, constituie temei legal pentru diferența dintre drepturile salariale convenite funcțiilor didactice potrivit acestui act normativ și drepturile salariale efectiv încasate, cu începere de la 1 octombrie 2008 și până la data de 31 decembrie 2009. Or, această decizie este obligatorie pentru instanțe, potrivit art. 330 ind. 7 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Pârâta de rândul 1 nu a contestat faptul că reclamantei nu i s-a plătit această diferență, iar sarcina probei i-ar fi revenit acesteia conform art. 272 din Codul muncii.

În calitate de ordonatori de credite pârâtii de rândul 2 și 3 au fost obligați să aloce fondurilor necesare plății drepturilor salariale obiect al prezentei cauze.

În calitate de cadre didactice, reclamantii sunt îndreptățiți să beneficieze de prima de vacanță pentru anul 2008-2009. Aceasta deoarece, acest drept este prevăzut de contractul colectiv de muncă la nivel de ramură de învățământ pe anii 2008-2009 (art. 36 lit. g), obligatoriu pentru părți conform art. 48 din Legea nr. 128/1997. Fiind o recompensă pentru munca prestată de reclamantii, nu se poate considera că aceasta este condiționată de realizarea de venituri proprii de către pârâta de rândul 1.

Dreptul la ajutorul financiar pentru achiziționarea de materiale didactice solicitat de către reclamantii este prevăzut, clar și expres, de art. 1, 2 și 4 din Legea nr. 315/2006, iar pârâtii sunt ținuti să execute obligația corelativă acestui drept. În consecință, reclamanta are dreptul la acordarea acestui ajutor financiar pentru anul 2009.

Având în vedere, deci, că reclamantii nu și-a primit toate drepturile salariale stabilite și recunoscute prin actele normative indicate, tribunalul a admis cererea

reclamantei, în conformitate cu prevederile art. 283 și următoarele din Codul muncii coroborate cu prevederile art. 155, art. 157 alin. 2 și art. 169 alin.1 din Codul muncii conform dispozitivului.

Împotriva acestei hotărâri au formulat recurs reclamanta R.R.L. și pârâții PRIMARUL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA și CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI CLUJ-NAPOCA.

Prin recursul formulat reclamanta R.R.L. a solicitat modificarea sentinței atacate în sensul admiterii în totalitate a capătului de cerere din acțiunea introductivă de instanță, extinsă și precizată la termenul din 23 iulie 2012.

În motivarea recursului se arată că, în fapt, prin acțiunea introductivă de instanță, extinsă și precizată la termenul din 23 iulie 2012, a solicitat acordarea sumelor aferente achiziționării de cărți și programe educaționale pe suport electronic necesare îmbunătățirii calității didactice, prevăzut de dispozițiile Legii 315/2006, aferente anului 2009 și aferent perioadei 1 ianuarie 2010 - 3 iulie 2010, actualizat în funcție de rata inflației la data plății.

Prin hotărârea instanței de fond, Tribunalul a dispus acordarea diferenței de ajutor financiar pentru achiziționarea de cărți și programe educaționale pe suport electronic necesare îmbunătățirii calității didactice doar perioadei aferente anului 2009.

Raportat la solicitarea adresată instanței din acțiunea formulată, comparativ cu hotărârea instanței de fond în ceea ce privește admiterea (în parte) a acestor drepturi doar pentru anul 2009, nu și pentru perioada 1 ianuarie 2010 - 03 iulie 2010, așa cum a solicitat prin precizarea de acțiune, recurenta apreciază ca fiind admisibil recursul formulat.

Ajutorul în cauză se acordă anual, la solicitarea cadrelor didactice, și reprezintă echivalentul în lei a 100 euro, calculat la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data plății (art.2 din lege).

Recurenta invocă, de asemenea, prevederile art. 4 din Legea nr. 315/2006 și ale art. 1, 2, 5 și 6 din Normele de aplicare ale acestei legi, subliniind că din prevederile legale invocate, rezultă, fără putință de tăgadă, că o parte din personalul didactic, respectiv cadrele didactice titulare și suplinitoare calificate, beneficiază de un ajutor financiar - echivalentul în lei a 100 euro - în vederea achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice, acordat anual (deci pe an calendaristic), la solicitarea persoanei îndreptățite.

Recurenta mai arată că are calitatea de cadru didactic titular și conform art.3 alin. (1) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr.453/2007, a depus la unitatea de învățământ cererea pentru acordarea ajutorului financiar aferent anului 2009 până la data de 1 noiembrie 2008, respectiv până la data de 1 noiembrie 2009 pentru acordarea ajutorului financiar aferent anului 2010.

Deși a îndeplinit obligația de depunere a cererilor atât în anul 2008, cât și în anul 2009, a primit numai 130 de lei din ajutorul convenit pe anul 2009 și nimic din ajutorul financiar aferent anului 2010 - fapt ce rezultă din adeverințele emise de unitatea de învățământ.

Este adevărat că Legea nr.315/2006 a fost abrogată expres prin art.15 alin.(1) lit.k din Legea nr.118/2010, însă actul normativ respectiv a intrat în vigoare la data de 3 iulie 2010 și nu poate afecta drepturile convenite cadrelor didactice în prima jumătate a anului 2010, întrucât - potrivit Codului Civil și Constituției - legea produce efecte numai pentru

viitor. Orice altă interpretare echivalează cu încălcarea principiului genera al neretroactivității legii.

Din moment ce legea în cauză a fost în vigoare timp de 6 luni, cuantumul ajutorului prevăzut de Legea nr.315/2006 este redus la jumătate, astfel că suma la care erau îndreptățite cadrele didactice era de 50 de euro (echivalent în lei, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data plății).

Recurenta consideră că a fost în mod nelegal privată de un drept cuvenit în mod legal, respectiv ajutorul financiar aferent perioadei 01.01.2010 - 03.07.2010, deși și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de actele normative respective și solicită admiterea recursului și modificarea sentinței în sensul acordării și a drepturilor aferente perioadei 01 ianuarie 2010 - 03 iulie 2010.

Prin recursul formulat pârâțul Primarul municipiului Cluj-Napoca a solicitat, în principal, casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare, iar în subsidiar, modificarea sentinței, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu Primarul municipiului Cluj-Napoca.

În motivarea recursului recurentul a invocat faptul că prin cererea de chemare în judecată a fost formulată de reclamantă în contradictoriu cu pârâții Școala cu clasele I-VIII „N.”, Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca, Inspectoratul Școlar Județean Cluj și Primăria Municipiului Cluj-Napoca, în niciun act procedural formulat de reclamantă nefiind menționat Primarul Municipiului Cluj-Napoca în calitate de pârât.

Raportându-se la prevederile art. 82 alin. 1 și art. 112 C. proc. civ. recurentul arată că reclamantul stabilește cadrul procesual, acesta fiind cel care menționează în cererea de chemare în judecată persoanele cu care înțelege să se judece și obiectul cererii. Instanța nu poate introduce din oficiu o altă persoană în proces, decât cele arătate de reclamant prin cerere. Principiul disponibilității presupune faptul că părțile pot determina nu numai existența procesului prin declanșarea procedurii judiciare și prin libertatea de a pune capăt procesului înainte de a interveni o hotărâre pe fondul pretenției supuse judecării, ci și conținutul procesului, prin stabilirea cadrului procesual în privința obiectului și a participanților la proces, a fazelor și etapelor pe care procesul civil le-ar putea parcurge. Principiul disponibilității în procesul civil lasă la libera apreciere a reclamantului fixarea cadrului procesual și limitele cererii inclusiv cu privire la persoanele cu care înțeleg să-și dispute obiectul litigiului.

Concluzionând, în ceea ce privește latura subiectivă a procesului, în respectarea principiului disponibilității, instanța nu poate introduce din oficiu o altă persoană în cauză.

Tribunalul Cluj, prin pronunțarea sentinței civile atacate, a încălcat normele de ordin procedural consacrate în temeiul principiului disponibilității. Mai mult, nefiind chemat în judecată Primarul Municipiului Cluj-Napoca și totodată nefiind exprimate pretenții în contradictoriu cu acesta, instanța a admis acțiunea în contradictoriu cu "paratul" Primarul Municipiului Cluj-Napoca obligându-l la alocarea fondurilor necesare plății drepturilor bănești solicitate.

Reclamantii nu au formulat nicio extindere de acțiune prin care să identifice Primarul Municipiului Cluj-Napoca în calitate de parat și să exprime pretențiile în contradictoriu cu acesta.

În acest sens, critică sentința prin care instanța s-a pronunțat în contradictoriu cu Primarul Municipiului Cluj-Napoca, fără ca acesta din urmă să fi dobândit calitatea de pârât al prezentului litigiu.

Calitatea procesuala pasiva într-un proces presupune o identitate între pârâtul chemat în judecată (în cazul de față Primarul Municipiului Cluj-Napoca) și persoana obligată în raportul obligațional dedus judecării de reclamant; persoana care neaga dreptul reclamantului; persoana față de care reclamantul dorește să-și stabilească existența unui drept real; persoana în patrimoniul căreia reclamantul dorește să dovedească inexistența unui drept real.

În drept, recurentul a invocat prevederile art. 304 pct. 5 și art. 304¹ cod proc.civ.

Prin recursul formulat, pârâtul Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca a solicitat modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii formulate de reclamant față de acest pârât.

În principal, recurentul invocă excepția lipsei calității sale procesuale pasive, arătând că la pronunțarea hotărârii instanța de fond nu a avut în vedere poziția procesuală a instituției pârâte care, raportat la prevederile legale în vigoare, nu are legitimare procesuală pasivă.

Arată recurentul că pentru putea îndeplini cerințele cuprinse în petitul acțiunii introductive este necesar ca sumele care se cuvin personalului din unitățile de învățământ să fi fost calculate în mod corect, să fi fost prevăzute în bugetul de stat, din acesta, sumele destinate cheltuielilor de personal să fi fost repartizate și virate în contul bugetului local.

Prin urmare, rezulta că în vederea acordării diferențelor drepturilor salariale, solicitate prin cererea introductivă, era necesar ca partenerii sociali să procedeze la identificarea surselor de finanțare înainte de adoptarea legii bugetului de stat, negocierea, în vederea includerii respectivelor drepturi în actele normative care le reglementează și achitarea acestora exclusiv din veniturile proprii realizate de unitatea de învățământ.

Mai arată că instituția recurentă poate alocă sumele necesare plății drepturilor salariale doar condiționat de împrejurarea că sumele care se cuvin personalului din unitățile de învățământ să fi fost calculate în mod corect și să fi fost virate în contul bugetului local, având în vedere că sumele provin de la bugetul de stat, instituția recurentă făcând doar deschiderea de credite către instituțiile de învățământ, în funcție de necesarul financiar al fiecăreia, în conformitate cu dispozițiile art. 39 alin. 6 din Legea 273/2006. Așadar, în cazul prezentului litigiu, arată că nu s-a făcut dovada că partenerii sociali au urmat etapele mai sus expuse.

Recurentul mai invocă faptul că potrivit dispozițiilor Legii nr. 128/1997, unitățile de învățământ au calitatea de angajator al personalului didactic, având astfel obligația de a calcula și achita drepturile salariale ale acestora.

Recurentul mai arată că potrivit prevederilor art. 104 alin. 2 din Legea nr. 1/2011 „Finanțarea de bază se asigură din bugetul de stat, din sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată și alte venituri ale bugetului de stat, prin bugetele locale, pentru următoarele categorii de cheltuieli: a) cheltuielile cu salariile, „sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale în bani, stabilite prin lege, precum și contribuțiile aferente acestora [...]”.

Totodată, potrivit alin. 5 finanțarea de bază aprobată anual prin legea bugetului de stat se repartizează pe comune, orașe, municipii și sectoare ale municipiului București, de către direcțiile generale ale finanțelor publice județene, respectiv a municipiului

București, cu asistența tehnică de specialitate a inspectoratelor școlare județene, respectiv a Inspectoratului Școlar al Municipiului București, iar alin. 6 al aceluiași articol prevede că sumele defalcate din unele venituri ale bugetului de stat, alocate pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat ca finanțare de baza, nu pot fi executate silit pentru recuperarea creanțelor stabilite prin titluri executorii în sarcina autorităților administrației publice locale.

În subsidiar, recurentul solicită admiterea recursului învedereând faptul că în cuprinsul motivărilor incluse în petitele cererii reclamanta a făcut referire la dispozițiile art. 36 lit. g din Contractul colectiv la nivel de ramură învățământ unde se prevede că salariații sunt îndreptățiți la o primă de vacanță din venituri proprii în condiții legii. Prima se acordă odată cu indemnizația de concediu.

Acest drept salarial putea fi executat exclusiv din veniturile proprii realizate de pârâta de rândul I dacă ar fi fost îndeplinite condițiile ce reglementează art. 33 alin. 1 și 2 din Contractul colectiv la nivel de ramură învățământ, conform căruia în scopul salarizării și acordării celorlalte drepturi bănești prevăzute de legislația în vigoare și de contractul colectiv de muncă, părțile contractante vor stabili fondurile și vor identifica sursele de finanțare, înainte de adoptarea bugetului de stat, precum și în vederea modificării ulterioare a acesteia. Alin. 2 prevede că părțile contractante vor purta negocieri în vederea includerii drepturilor respective în actele normative care reglementează aceste drepturi.

Pe de altă parte, bugetul pe anul 2012 a fost aprobat prin HCL nr. 57/2012, însă nu a fost asigurată sursa de finanțare de către bugetul de stat pentru a fi onorate pretențiile reclamantului.

De asemenea, potrivit Legii bugetului de stat pentru anul 2012, Legea 293/2011 sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată sunt destinate finanțării cheltuielilor de personal, burselor și obiectelor de inventar ale instituțiilor sau ale unităților de învățământ preuniversitar de stat. Repartizarea acestor sume pe comune, orașe, municipii se face prin Decizia directorului Direcției Generale a Finanțelor Publice Județene după consultarea consiliului județean, a primarului și cu asistența tehnică de specialitate a Inspectoratului Școlar sau a Direcției de Munca și Solidaritate Socială, după caz, în funcție de numărul de beneficiari ai serviciilor respective.

Examinând recursurile prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea de Apel reține următoarele:

1. *Recursul declarat de reclamanta R.R.L. este inadmisibil.*

În acest sens Curtea reține că prin sentința atacată instanța de fond a omis a analiza și a se pronunța asupra capătului de cerere formulat de reclamantă prin cererea completatoare depusă la data de 18 iulie 2012, prin care a solicitat obligarea pârâților și la plata ajutorului financiar prevăzut de Legea nr. 315/2006 aferent perioadei 1 ianuarie 2010 - 3 iulie 2010.

Art. 281² Cod procedură civilă prevede că: “(1) Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare.

(2) Cererea se soluționează de urgență, cu citarea părților, prin hotărâre separată. Prevederile art. 281¹ alin. 3 se aplica în mod corespunzător.

(3) Dispozițiile prezentului articol se aplica și în cazul când instanța a omis să se pronunțe asupra cererilor martorilor, experților, traducătorilor, interpreților sau apărătorilor, cu privire la drepturile lor.

Pe de altă parte, art. 281^{2a} Cod procedură civilă (introdus de pct. 25 al art. I din Legea nr. 202 din 25 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 714 din 26 octombrie 2010) prevede că “îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor potrivnice sau completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281-281².”

În raport de aceste dispoziții legale Curtea reține că pentru remedierea situației invocate prin recurs, și anume a omisiunii instanței de fond de a se pronunța asupra pretențiilor formulate de reclamantă prin cererea completatoare vizând acordarea ajutorului financiar aferent anului 2010, reclamanta avea la îndemână doar procedura prevăzută de art. 281² cod procedură civilă, legiuitorul prevăzând în mod expres că o asemenea omisiune nu mai poate fi invocată prin intermediul căii de atac a recursului.

Nu pot reținute susținerile recurente în sensul că, în raport de admiterea în parte a acțiunii sale, conform dispozitivului sentinței, recursul este admisibil.

Aceasta întrucât, chiar dacă în unele cazuri dispoziția de admitere în parte a acțiunii poate avea și semnificația de respingere a celorlalte pretenții ale reclamantului, chiar în lipsa unei mențiuni exprese în acest sens din dispozitivul hotărârii, în cauză însă nu se poate reține existența unei asemenea situații, în condițiile în care din considerentele sentinței rezultă fără nici un dubiu că instanța de fond nu a examinat în nici un mod acel capăt de cerere.

Așadar, coroborând lipsa unei mențiuni din dispozitivul sentinței în sensul respingerii capătului de cerere menționat cu faptul că în considerentele sentinței nu se face nici o referire la acest capăt de cerere, nu se poate concluziona decât în sensul că instanța de fond a omis a se pronunța asupra acestui capăt de cerere.

De altfel, este lesne de observat faptul că în cauză dispoziția instanței de fond de admitere în parte a acțiunii s-a impus în raport de respingerea acțiunii față de pârâțul Inspectoratul Școlar Județean Cluj și de respingerea ca prescrisă a acțiunii pentru perioada 01.01.2009-28.05.2009.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 teza a II-a cod procedură civilă, Curtea va respinge ca inadmisibil recursul declarat de reclamantă.

2. Recursurile declarate de pârâții Primarul Municipiului Cluj-Napoca și Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca sunt fondate și urmează a fi admise, pentru următoarele considerente:

Referitor la criticile formulate de recurentul Primarul municipiului Cluj-Napoca prin care se invocă nelegalitatea sentinței în raport de faptul că acesta nu a fost chemat în judecată de către reclamant și nu a avut calitatea de pârât în cauză Curtea reține următoarele:

Într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 215/2001 republicată primăria reprezintă o structură funcțională cu activitate permanentă constituită din primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale și aparatul de specialitate al primarului, care duce la îndeplinire hotărârile consiliului local și dispozițiile primarului, soluționând problemele curente ale colectivității locale.

Însă, în mod corect tribunalul, în virtutea rolului activ prevăzut de art.129 pct.5 C.pr.civilă, a stabilit cadrul procesual ținând cont de raporturile juridice dintre părți, astfel

cum acestea derivă din prevederile legale ce stabilesc atributul primarului de ordonator principal de credite, fiind vorba de o evidentă inconsecvență terminologică din partea reclamantilor.

Nu se poate reține că, procedând în acest mod, instanța de fond ar fi încălcat principiului disponibilității. Dimpotrivă, o altfel de interpretare, contrară înțelesului evident avut în vedere de parte la data stabilirii cadrului procesual, ar fi însemnat o interpretare excesiv de rigidă a dispozițiilor legale amintite, cu încălcarea tocmai a înțelesului real dat de reclamant termenului de „primărie” și, deci a disponibilității în stabilirea cadrului procesual.

Chiar dacă formal apare ca fiind citată în cauză în fața instanței de fond Primăria Municipiului Cluj-Napoca și nu Primarul Municipiului Cluj-Napoca, în raport de faptul că Primarul face parte din primărie, conform art.77 din Legea nr.215/2011, este evident că recurentul a avut cunoștință atât despre existența procesului, cât și despre pretențiile formulate de reclamant, astfel încât urmează a fi înlăturată prezumția vătămării instituite prin art. 105 alin.2 teza finală prin raportare la art. 85 și 107 C.pr.civilă.

Curtea reține așadar că, în lipsa unei vătămări, nu se poate dispune nulitatea actelor de procedură, acest motiv de recurs invocat de recurentul Primarul municipiului Cluj-Napoca apărând așadar ca neîntemeiat, nefiind îndeplinite condițiile art. 304 pct.5 C.pr.civilă.

În ceea ce privește calitatea procesuală pasivă a recurenților Primarul Municipiului Cluj-Napoca și Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca în prezenta cauză, aceasta este justificată în ceea ce privește capetele de cerere având ca obiect plata diferențelor salariale neachitate ca urmare a neaplicării prevederilor Legii nr. 221/2008 și primei de vacanță aferente anului școlar 2008-2009, după cum în mod corect a reținut și instanța de fond, față de considerentele ce urmează a fi expuse.

Potrivit prevederilor art. 167 din Legea nr. 84/1995 (dispoziții legale în vigoare la data scadenței drepturilor bănești solicitate), unitățile de învățământ preuniversitar de stat funcționează ca unități finanțate din fonduri alocate prin bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale în a căror rază își desfășoară activitatea, de la bugetul de stat și din alte surse. Se observă din acestea faptul că asigurarea cheltuielilor de personal se face în cadrul finanțării de bază, din sumele defalcate din unele venituri ale bugetului de stat și din alte venituri ale bugetelor locale.

Aceste considerente sunt valabile și raportat la dispozițiile art. 104 din Legea nr. 1/2011 (legea în vigoare la data promovării acțiunii), similare în ce privește chestiunea finanțării unităților din învățământul preuniversitar și care prevăd că finanțarea de bază pentru cheltuielile cu salariile, sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale în bani, stabilite prin lege, precum și contribuțiile aferente acestora, se asigură din bugetul de stat, din sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată și alte venituri ale bugetului de stat, prin bugetele locale.

Drept urmare, sursa din care trebuie plătite drepturile de natură salarială cuvenite reclamantei rămâne tot bugetul local al unității administrativ-teritoriale de care aparține unitatea de învățământ, fiind fără relevanță din ce venituri se constituie sumele necesare pentru această plată.

Deși Consiliul local nu are personalitate juridică și buget propriu, acesta reprezintă autoritatea deliberativă a unității administrativ teritoriale, aceasta din urmă având atât personalitate juridică, cât și patrimoniu propriu.

Este evident că împrósucarea acestuia s-a făcut tocmai în considerarea calității sale de organ deliberativ al unității administrativ teritoriale, deci în reprezentarea unității administrativ teritoriale.

Având în vedere atribuțiile ce revin Consiliului Local al Municipiului Cluj-Napoca, conform dispozițiilor art. 36 alin. 4 lit. a din Legea nr. 215/2001, care stabilesc că acesta este cel care aprobă, la propunerea primarului, bugetul local și art. 36 alin. 6 pct. 1, potrivit cărora consiliul local asigură și cadrul necesar privind furnizarea serviciilor publice de interes local privind educația, Curtea constată că în mod legal a statuat instanța de fond că în cauză este justificată calitatea procesuală pasivă a acestei autorități sub aspectul obligație de alocare a fondurilor necesare achitării drepturilor salariale pretinse potrivit capetelor de cerere menționate.

Calitatea procesuală pasivă a recurentului pârât Primarul Municipiului Cluj-Napoca este, de asemenea, justificată, prin prisma faptului că acesta are calitatea de ordonator principal de credite al bugetului municipiului, conform art. 63 alin. 4 lit. a din Legea nr. 215/2001 și, în mod evident, în calitate de reprezentant al unității administrativ teritoriale, respectiv al municipiului Cluj-Napoca, art. 62 alin. 1 din Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale prevăzând expres că „primarul reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române ori străine, precum și în justiție”, cele două atribuții neputând fi disociate.

Referitor la motivul de recurs formulat de recurentul Consiliul Local al municipiului Cluj-Napoca prin care se invocă faptul că prima de vacanță putea fi executată exclusiv din veniturile proprii ale unității de învățământ, potrivit prevederilor art. 36 lit. g din contractul colectiv de muncă la nivel de ramură învățământ Curtea reține următoarele:

Art. 50 alin. 12 din Legea nr. 128/1997 privind statutul personalului didactic (în vigoare în perioada pentru care se solicită în cauză drepturile bănești) prevedea că personalului didactic beneficiază de premii și de alte drepturi bănești prevăzute de lege și de contractul colectiv de muncă.

De asemenea, se mai reține că potrivit art. 146 din aceeași lege, „în măsura în care prezentul statut nu dispune altfel, personalului didactic i se aplică celelalte dispoziții din legislația muncii”.

Astfel cum au arătat și reclamanții în cererea lor, prin dispozițiile art. 59 alin. 3 din Contractul colectiv de muncă unic la nivel național pe anii 2007-2010 s-a statuat că prin contractele colective de muncă de la celelalte niveluri se poate stabili ca, în raport cu posibilitățile economico-financiare ale unității, pe lângă indemnizația de concediu, să se plătească și o primă de vacanță.

Așadar, contractul colectiv de muncă la nivel național aplicabil în perioada de referință prevede posibilitatea acordării prin contractele colective de muncă încheiate la nivel inferior a unei prime de vacanță, în raport de posibilitățile economico-financiare ale unității.

La data de 07.02.2008 a fost înregistrat la Direcția de Muncă și Protecție Socială a Județului Cluj Contractul Colectiv de Muncă Unic Județean la nivel de Ramură Învățământ Cluj pe anii 2007-2008, prelungit până la 07.02.2010, care la art.36 lit. g, prevede că personalul din învățământ beneficiază de „o primă de vacanță, în condițiile legii. Prima se acordă odată cu indemnizația de concediu și este egală cu un salariu de bază al angajatului conform O.U.G. nr.146/2007”.

Potrivit art. 25 alin. 3 din Legea nr. 130/1996, contractele colective de muncă se aplică de la data înregistrării la D.M.P.S., sau la o dată ulterioară în măsura în care părțile își manifestă voința în acest sens.

Curtea constată că prin prevederile Contractului Colectiv de Muncă Unic Județean la nivel de Ramură Învățământ Cluj pe anii 2007-2008 dreptul la prima de vacanță nu a fost supus vreunei modalități (condiție ori termen), astfel că nu pot fi reținute criticile recurentului referitoare la condiționarea acordării acestei prime de existența unor venituri proprii ale unității de învățământ angajatoare.

Potrivit prevederilor art. 8 alin. 2 din Legea nr. 130/1996, în vigoare în perioada de referință, Contractele colective de muncă nu pot conține clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

În consecință, Curtea reține că prin contractele colective încheiate la un nivel inferior pot fi negociate clauze mai favorabile salariaților, astfel că, chiar dacă prin contractele colective de muncă încheiate la nivel național și la nivel de ramură învățământ acordarea primelor de vacanță era condiționată de existența veniturilor proprii, în raport de prevederile legale menționate se impune a se da eficiență clauzei din contractul colectiv de muncă la nivel județean care cuprinde prevederi mai favorabile personalului din învățământ.

Prin urmare, Curtea apreciază că în mod corect a admis instanța de fond cererea reclamanților privind acordarea primei de vacanță pentru anul școlar 2008-2009, aceștia fiind îndreptățiți la plata primei de vacanță în temeiul dispozițiilor art. 36 lit. g din Contractul Colectiv de Muncă Unic Județean la nivel de Ramură Învățământ Cluj pe anii 2007-2008, care nu mai condiționează plata acesteia de existența veniturilor proprii ale unităților școlare.

Curtea mai reține că acest contract colectiv de muncă a fost înregistrat la DMPS Cluj la data de 07.02.2008, din partea angajatorilor participând la negociere inspectorul școlar general al județului, astfel încât acest contract își produce efectele legale, fiind opozabil autorităților implicate în alocarea de fonduri pentru asigurarea plății drepturilor salariale pentru angajații din învățământul preuniversitar de stat.

Se au în vedere și dispozițiile art. 167 din Legea nr. 84/1995, ale art. 16 din H.G. nr. 2192/2004 și ale art. 50 alin. 12 din Legea nr. 84/1995 enunțate mai sus.

În raport de aceste dispoziții legale și având în vedere că prin contractul colectiv de muncă menționat nu se prevede o clauză în sensul că prima de vacanță în discuție se acorda din venituri proprii ale unității de învățământ, Curtea constată că, deși obligația de plată a primei de vacanță revine unității de învățământ, în calitate de angajator, pârâții recurenți rămân a fi obligați la alocarea în favoarea unității de învățământ a fondurilor bănești necesare plății sumelor datorate, potrivit competențelor legale la care s-a făcut referire mai sus.

Nealocarea până în prezent de la bugetul de stat a fondurilor necesare achitării drepturilor bănești solicitate de reclamanți nu poate fi reținută de către instanță ca motiv de netemeinicie a acțiunii prin care salariatul solicită îndeplinirea obligației de plată a drepturilor de natură salarială la care este îndreptățit conform legii.

Curtea constată însă că în mod nelegal a reținut instanța de fond că pârâții Primarul Municipiului Cluj-Napoca și Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca au calitate procesuală pasivă și în ceea ce privește capătul de cerere formulat de

reclamanta R.R.L., având ca obiect plata ajutorului financiar prevăzut de Legea nr. 315/2006.

În acest sens Curtea reține că potrivit prevederilor art. 4 din Legea nr. 315/2006 sumele necesare acordării ajutorului financiar prevăzut de art. 1 din acest act normativ se asigură de la bugetul de stat, prin Ministerul Educației și Cercetării.

Pe de altă parte, se reține că art. 5 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 315/2006 prevede următoarele: „1) Unitățile școlare vor solicita lunar, până la data de 10 a fiecărei luni, la inspectoratul școlar, sumele necesare pentru plata ajutorului financiar aferent lunii următoare.

(2) Inspectoratele școlare județene/al municipiului București vor solicita lunar, până la data de 20 a fiecărei luni, la Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului - Direcția generală buget-finanțe, patrimoniu și investiții, necesarul de deschideri de credite bugetare pentru luna următoare.

(3) Sumele necesare plății ajutorului financiar prevăzut la art. 1 alin. (2) se asigură din bugetul Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, capitolul 65.01 "Învățământ", art. 57.02.01 "Ajutoare sociale în bani", în limita creditelor bugetare aprobate.

(4) Direcția generală buget-finanțe, patrimoniu și investiții din cadrul Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului va aloca lunar către inspectoratele școlare/al municipiului București sumele solicitate, în limita creditelor bugetare deschise.

(5) Inspectoratele școlare județene/al municipiului București vor aloca lunar către unitățile școlare sumele necesare efectuării plății ajutoarelor într-un cont de disponibil deschis în afara bugetului local.

(6) Plata ajutorului financiar se face de către unitățile de învățământ, integral, pe baza documentelor justificative, sau în avans, într-o singură tranșă, cu încadrare în cuantumul stabilit la art. 1 alin. (2). Plata se face în lei, la cursul de schimb din data efectuării plății. Justificarea sumelor primite ca avans se realizează în condițiile legii, în termen de 15 zile calendaristice.

(7) Beneficiarii ajutorului financiar prevăzut la art. 1 alin. (2) au obligația de a prezenta documentele justificative, conform reglementărilor financiar-contabile în vigoare.”

Totodată, se reține că potrivit prevederilor art. 6 din Normele metodologice responsabilitatea privind asigurarea ajutorului financiar revine directorului la nivelul instituției de învățământ, inspectorului școlar general responsabil de curriculum la nivelul Inspectoratului Școlar Județean/al Municipiului București și Direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Educației Cercetării Tineretului și Sportului.

Se constată din aceste dispoziții legale că pârâții Consiliul local al municipiului Cluj-Napoca și Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca nu au stabilit prin lege un rol în lanțul administrativ ce asigură finanțarea privind ajutorul financiar menționat, sumele necesare efectuării plății acestor ajutoare fiind virate lunar de inspectoratele școlare județene către unitățile școlare, într-un cont de disponibil deschis în afara bugetului local.

Drept urmare, se constată că în mod nelegal a reținut instanța de fond că pârâților recurenți le revine obligația de a vira către unitatea de învățământ pârâtă și sumele necesare achitării ajutorului financiar prevăzut de Legea nr. 315/2006.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1-3 C.proc.civ., Curtea va admite recursurile declarate de pârâții Consiliul Local al Municipiului Cluj-Napoca și Primarul Municipiului Cluj-Napoca și va modifica în parte sentința atacată în sensul că va înlătura obligarea pârâților recurenți la alocarea sumelor necesare plății ajutorului financiar prevăzut de Legea nr. 315/2006 aferent anului 2009.

10. Angajat al CFR. Salariu suplimentar, prima de Paști și de Ziua feroviarului. Îndreptățire

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1818 din 16 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 12182 din 15 noiembrie 2012 a Tribunalului Cluj s-a admis acțiunea formulată de către reclamanții S.E.F. și C.V. în contradictoriu cu pârâta SOCIETATEA COMERCIALĂ ÎNTREȚINERE ȘI REPARAȚII LOCOMOTIVE ȘI UTILAJE CFR IRLU S.A. BUCUREȘTI.

A fost obligat pârât să plătească reclamanților salariul suplimentar parțial pentru anul 2009, proporțional cu perioada lucrată de fiecare reclamant, prima de Paști pentru anul 2009 și prima aferentă Zilei Feroviarului pentru anul 2009.

S-a respins petitul având ca obiect plata cheltuielilor de judecată ca neîntemeiat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că reclamanții au avut calitatea de salariați ai pârâtei în perioada ce formează obiectul dedus judecății.

Conform dispozițiilor art. 30 alin.1 din contractul colectiv de muncă (CCM) încheiat la nivel de grup de unități din transportul feroviar pentru anii 2008 – 2010, „*pentru munca ireproșabilă desfășurată în cursul unui an calendaristic, după expirarea acestuia, salariații unităților feroviare vor primi un salariu suplimentar echivalent cu salariul de bază de încadrare din luna decembrie a anului respectiv*”.

De asemenea, instanța a mai reținut că potrivit aceluiași contract colectiv de muncă încheiat la nivel de grup de unități din transportul feroviar, art. 71, „*În afara ajutoarelor l acare au dreptul potrivit legii, salariații vor mai beneficia de următoarele: - cu ocazia sărbătorilor de Paști și de Crăciun se va acorda salariaților un ajutor material stabilit cel puțin la nivelul clasei 1 de salarizare; - de Ziua Feroviarului se va acorda o primie al cărui cuantum va fi stabilit de Consiliul de Administrație, la nivelul clasei 1 de salarizare*”, stabilindu-se că primele de Paști și de Crăciun nu se vor acorda salariaților care, în cursul anului respectiv, au absentat nemotivat de la serviciu sau au fost sancționați pentru consum de băuturi alcoolice, precum și salariaților care la momentul acordării ajutoarelor se aflau în concediu fără plată cu o durată de un an.

Potrivit art. 236 alin.4 din Codul Muncii în forma și numerotarea aplicabile la data nașterii dreptului la acțiune al reclamantului, contractele colective muncă au forță obligatorie, constituind legea părților, iar conform art. 243 alin.2 din Codul Muncii în forma și numerotarea aplicabile la data nașterii dreptului la acțiune al reclamantului, neîndeplinirea obligațiilor asumate prin contractul colectiv de muncă atrage răspunderea părților care sunt vinovate de aceasta.

Totodată, instanța a reținut că dreptul instituit de art. 30 alin.1, respectiv 71 din C.C.M. la nivel de grup de unități din transportul feroviar este un drept pur și simplu, astfel că acordarea sa nu este condiționată de producerea unui eveniment viitor și incert. În lipsa unui calcul efectuat de Consiliul de administrație cu consultarea reprezentanților

sindicatelor, acest drept salarial se acordă într-un quantum minim, anume prevăzut în contractul colectiv de muncă (clasa 1 de salarizare).

Prin urmare, pârâta avea obligația să plătească reclamantului drepturile salariale prevăzute de art. 30 alin.1, respectiv 71 din C.C.M la nivel de ramură.

S-a mai reținut de instanță, că pârâta nu a făcut dovada că reclamantul ar fi fost sancționat disciplinar și astfel nu ar fi întrunite criteriile care condiționează acordarea drepturilor salariale prevăzute de art. 71 din contractul colectiv de muncă în discuție.

Conform art. 40 al. 2 lit. c) C. muncii în forma și numerotarea aplicabile la data nașterii dreptului la acțiune al reclamantului, angajatorul are obligația să acorde salariaților toate drepturile care decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractul individual de muncă.

S-a considerat că nu pot fi reținute apărările pârâtelor care vizează inexistența drepturilor invocate de reclamant, întrucât actul adițional la care acestea fac referire a fost înregistrat la DMPS a Municipiului București la data de 28.04.2010, dată la care drepturile salariale pretinse erau deja exigibile. Primirea acestor apărări ale pârâtelor ar înfrânge principiul constituțional al neretroactivității legii. De asemenea, instanța a constatat că un contract colectiv de muncă încheiat la un nivel superior cuprindea clauze prin care erau consacrate drepturile salariale pretinse de reclamant prin prezenta acțiune.

Instanța a constatat că plata ajutorului de Paști și Crăciun, precum și plata ajutorului acordat de ziua Feroviarului nu este condiționată de desfășurarea ori finalizarea vreunei negocieri, nefiind o obligație stipulată sub condiție suspensivă, fiind deci o obligație pură și simplă, neafectată de modalități. Astfel, suma care trebuie acordată, fiind deci stabilită imperativ, se situează *cel puțin* la nivelul clasei I de salarizare. Prin urmare, în lipsa negocierii, suma se acordă în quantumul său minim deoarece printr-o eventuală negociere nu s-a reușit creșterea quantumul acestei sume peste nivelul minim stabilit de către părți. Profitul societății în anul de referință este irelevant pentru existența și executarea obligației.

Prin urmare, acest contract la nivel de ramură este aplicabil pârâtei și este obligatoriu pentru acestea, iar modificarea art. 65 al CCM de la nivelul CNCF CFR SA în sensul că în anul 2009 și 2010 nu se acordă ajutoarele materiale cu ocazia sărbătorilor de Paști, Crăciun și Ziua Feroviarului nu are nici un efect juridic deoarece acest contract colectiv încheiat la un nivel inferior celui de la nivelul ramurii de activitate nu poate contraveni acestuia din urmă, astfel că orice prevedere contrară contractului colectiv de la nivelul ramurii rămâne fără nici un efect.

Pentru aceste considerente, văzând și soluția pronunțată cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamant conform dispozitivului sentinței.

Cererea reclamantului privind cheltuielile de judecată a fost respinsă, întrucât acesta nu a dovedit efectuarea unor cheltuieli.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs SC ÎNTREȚINEREA și REPARAȚII LOCOMOTIVE și UTILAJE CFR IRLU SA solicitând modificarea sentinței în sensul respingerii acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului recurenta arată că în mod gresit prima instanță a respins excepția prescripției dreptului material la acțiune, întrucât pretențiile reclamantului deriva din neexecutarea unor clauze ale contractelor colective de muncă, astfel încât sunt incidente prevederile art. 283 alin. 1 lit. e din Codul Muncii, și nicidecum nu sunt

aplicabile dispozițiile art.283 lit.c din Codul Muncii așa cum într-un mod destul de lapidar declara prima instanță pentru a-și justifica soluția de respingere a excepției invocate.

Pe parcursul derulării prezentei recurență și-a susținut și argumentat apărările formulate prin întâmpinarea depusă la dosarul instanței care releva că întinderea efectelor juridice a Contractului Colectiv de Muncă 2007-2008 încheiat la nivel de unitate s-a produs până la data de 30 iulie 2008.

Astfel, actul emis de Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale atestă această afirmație declarând că după 30 iulie 2008 și până în momentul emiterii actului, respectiv 24.03.2009, SC CFR IRLU SA nu mai apare înregistrată cu un contract colectiv de muncă.

Însă, chiar dacă societatea pârâtă a susținut, în esență, că prevederile CCM 2007-2008 sunt inaplicabile și că nu poate reprezenta un izvor normativ, pentru plata salariului suplimentar pe anul 2009, pentru plata primei de Pasti, Craciun și a celei cu ocazia Zilei Feroviarului pentru anul 2009 și că inopozabilitatea sa este evidentă întrucât SC CFR IRLU SA nu este membră a Asociației Patronale la nivel de grup de unități din transportul feroviar, semnătura acestui contract, instanța de fond a conchis o printr-o greșită interpretare a textelor de lege incidente aplicabilitatea acestui contract.

Instanța de fond și-a fundamentat considerentele pentru a-și justifica soluția în baza prevederilor CCM încheiat la nivel de grup de unități.

În esență acest contract colectiv de muncă încheiat la nivel de grup de unități pe care-l invocă prima instanță ca fiind izvor de drepturi poate fi avut în vedere în acele situații în care nu există un contract colectiv de muncă încheiat la nivelul unității, însă în cazul societății pârâte nu poate funcționa această regulă întrucât nu este membră a Asociației Patronale la nivel de grup de unități din transportul feroviar, semnătura acestui contract.

Însă, prima instanță fără a analiza și a corobora toate aceste elemente determinate pentru a soluționa în mod just cauza dedusă a judecării s-a raportat doar la prevederile Contractului colectiv de muncă încheiat la nivel de grup de unități transpunând de altfel în mod identic prin considerente susținerile intimatului-reclamant.

De altfel, prima instanță ar fi putut ignora prevederile Contractului colectiv încheiat la nivel de unitate numai în situația anulării acestui act, ceea ce nu s-a constatat, ci dimpotrivă acest contract a constituit legea părților producându-și efectele până în momentul expirării valabilității pentru care a fost încheiat.

Recurența mai arată că în opinia sa, clauza prevăzută la art. 30 (1) din CCM 2007-2008 și CCM 2009-2010 este susceptibilă de următoarea interpretare: acordarea acestui salariu suplimentar nu reprezintă o obligație contractuală imperativă ci, din contră, constituie o facultate a angajatorului.

Invocând și prevederile art. 1270 Cod civil, potrivit cărora convențiile legal făcute au putere de lege, recurența arată că prima instanță a concluzionat într-o manieră lapidară doar că fostul salariat este îndreptățit la plata salariului suplimentar pe anul 2010, însă, această apreciere este evident una greșită întrucât instanța a eliminat în mod vădit și nejustificat, argumentul contextual și respectiv teleologic, ignorând conținutul clauzelor înscrise la art. 30 și art. 31, ceea ce produce efecte nedorite și contrare voinței părților semnatare CCM care au stabilit prin sintagma „poate beneficia” doar posibilitatea acordării unui astfel de drept ceea ce nu echivalează cu o obligație.

Astfel, soluția primei instanțe este total eronată întrucât dezbaterile contradictorii au avut drept obiect facultatea de acordare a dreptului solicitat, iar numai după stabilirea existenței unei obligații imperative instanța ar fi putut să decidă existența unui drept corelativ care s-ar fi născut în patrimoniul fiecărui salariat doar în condițiile îndeplinirii criteriilor prevăzute la art. 31 alin 1 și enumerate prin anexa 6 din Contractul Colectiv de Muncă (CCM). Drept urmare, instanța avea menirea de a dezlega această problemă de drept, dacă exista o obligație imperativă asumată de către angajator prin CCM care stipula acordarea unui salariu suplimentar.

Mai mult, dacă s-ar face abstracție de consensul părților și s-ar analiza art. 30 (1) din CCM potrivit regulilor comune de interpretare prevăzute de art. 1269 din Codul civil (Legea nr. 287/2009) interpretarea se face în favoarea celui care se obligă, în speță angajatorul.

O altă critică vizează modalitatea de interpretare a clauzei înscrisă la art. 62 (2) din CCM 2007-2008 care stipulează în mod clar că „pentru Ziua Feroviarului se va acorda o primiere a cărei quantum va fi stabilit de Consiliul de Administrație, cu consultarea delegaților aleși ai sindicatelor, cel puțin la nivelul clasei 1 de salarizare”.

Din analiza acestui text se reține că determinarea quantumului primei se stabilește de către Consiliul de Administrație cu consultarea delegaților aleși ai sindicatului, însă instanța de fond prin soluția pronunțată a ales să se substituie Consiliului de Administrație fără a administra un probatoriu vast care să releve valoarea drepturilor bănești, fără a estima quantumul primei și fără a lămuri dacă aceste sume acordate sunt brute sau nete.

Conținutul clauzei face trimitere doar la modul de determinare a quantumului primei și nicidecum nu constituie un drept în favoarea salariaților.

Ca atare, solicită a se constata că întrucât acest drept nu poate fi stabilit în mod arbitrar, ci numai de către organul administrativ al societății, în speță Consiliul de Administrație, cu consultarea delegaților aleși ai sindicatului, în urma unei analize temeinice a situației economico-financiare cu care se confruntă societatea, în momentul sărbătorii evenimentului Zilei Feroviarului, respectiv 23 aprilie, acordarea acestei prime nu se circumscrie în sfera obligațiilor imperative stipulate în sarcina societății prin Contractul Colectiv de Muncă.

Altfel spus, numai dacă prin voința părților semnatare a CCM s-ar fi impus în sarcina angajatorului o obligație prin care s-ar fi stabilit quantumul fix al acestei prime, s-ar fi consacrat în acest fel un drept câștigat necondiționat de existența unei decizii a organului administrativ.

De asemenea, examinând CCM pe care se întemeiază pretențiile intimatului se poate constata că art. 62 nu stipulează un drept pur și simplu, ci un drept afectat de condiția existenței unei situații financiare pozitive în momentul acordării dreptului. Ori în cauza de față nu s-a făcut dovada existenței unei consultări a administrației cu delegații sindicatului, aceștia nedovedind pe parcursul derulării cauzei că au uzat de acest drept, de a iniția consultări cu partenerul social pentru a da eficiență conținutului clauzei.

În mod incontestabil Contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de ramură este superior celui încheiat la nivel de unitate, însă raționamentul primei instanțe este total greșit în momentul în care declara că societatea recurentă se află în culpă și nu poate invoca în favoarea sa Contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate. Or, acest ultim document nu reprezintă un act unilateral așa cum lasă să se înțeleagă prima

instanță, ci dimpotrivă este expresia voinței comune a partenerilor sociali. Drept urmare dacă instanța de fond analizând atitudinea recurentei a concluzionat că nu poate invoca propria culpă, apelând la metoda de interpretare logico-sistematică ar fi trebuit să-și extindă aprecierea cu privire la existența culpei și asupra sindicatelor care în momentul negocierii au reprezentat interesele intimatului-reclamant.

Pentru a stabili temeinicia pretențiilor reclamantului prima instanță ar fi trebuit din perspectiva normelor legale în vigoare, să analizeze noțiunea de aplicabilitate a Contractului Colectiv de Muncă încheiat la nivel de ramură transporturi invocat ca temei juridic de reclamant în sprijinul pretențiilor sale. Astfel, se învederează instanței de control judiciar faptul că acest contract nu este aplicabil raporturilor dintre părți deoarece SC CFR IRLU SA nu efectuează activități de transport și nu are în obiectul de activitate astfel de activități, după cum rezultă din HG nr. 864/2001. Împrejurarea că SC CFR IRLU SA este nominalizată în lista societăților cărora li s-ar aplica contractul colectiv de muncă la nivel de ramură este irelevantă atât timp cât contractul nu poate produce efecte decât în limitele Legii nr. 130/1996, și anume, conform art. 11 alin 1 lit. c din Legea nr. 130/1996, potrivit căruia Clauzele contractelor colective de muncă produc efecte pentru toți salariații încadrați în toate unitățile din ramura de activitate pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă.

Or, în condițiile în care SC CFR IRLU SA nu are în obiectul de activitate activități de transport rezultă că aceasta nu poate fi încadrată în rândul unităților din ramura transporturi, acest contract fiindu-i deci inaplicabil, chiar și în situația în care SC CFR IRLU SA este menționată de semnatarii acestui contract ca fiind unitatea căreia i s-ar aplica.

De asemenea, împrejurarea că SC CFR IRLU SA asigură întreținere și repararea locomotivelor ori altor utilaje cu ajutorul cărora se prestează activitatea de transport este irelevantă, o astfel de activitate neputând fi asimilată celei de „transport”. Prin analogie dacă s-ar admite o interpretare de acest gen atunci oricărei unități de reparații autovehicule ar trebui să i se aplice acest contract, căci activitatea de transport se realizează și cu ajutorul autovehiculelor, ceea ce excede sensului noțiunii de transport.

Nu produce nici o consecință juridică prevederea de la art. 3 alin 1 din Contractul Colectiv de muncă la nivel de ramură de transporturi, prin care părțile au stipulat că acest contract s-ar aplica și salariaților din unitățile cu activități conexe celei de transport, atât timp cât o astfel de prevedere excede limitelor libertății contractuale stabilite la art. 11 alin. 1 lit. c și art. 8 alin 1 din Legea nr. 130/1996.

În același timp, potrivit art. 7 alin 2 din Legea nr. 130/1996 numai contractele colective de muncă încheiate cu respectarea dispozițiilor legale constituie legea părților. Or, extinderea efectelor contractului și la salariații unităților conexe cu cele din transporturi nu este premisă de Legea nr. 130/1996 și, prin urmare, nu poate constitui „legea părților”, ceea ce înseamnă că respectiva prevedere nu poate produce efecte juridice recunoscute și care pot beneficia de protecție juridică adecvată din partea statului.

În drept, recurenta și-a întemeiat recursul pe dispozițiile art. 299 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

Intimații reclamantii au depus la dosar întâmpinare prin care au solicitat respingerea recursului ca nefondat, arătând în esență că în mod corect a respins tribunalul excepția prescripției dreptului material la acțiune, în raport de calificarea

drepturilor pretinse ca fiind drepturi asimilate salariilor fiind aplicabile prevederile art. 268 alin. 1 lit. c din codul muncii.

Intimații mai arată că și-au întemeiat pretențiile pe Contractul Colectiv de Muncă la Nivel de Grup de Unități din Transportul Feroviar pe anii 2006-2008, prelungit prin actul adițional 370/20.06.2008, iar din dispozițiile art. 238 alin. 1 din codul muncii și ale art. 8 din Legea nr. 130/1996 rezultă efectul obligatoriu al contractelor colective de muncă la nivel superior și caracterul minimal al drepturilor stabilite prin acestea față de cele la nivel inferior.

Examinând cauza prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale incidente Curtea de Apel constată că recursul este nefondat, având în vedere următoarele considerente:

- Criticile formulate de recurentă referitoare la modul de soluționare a excepției prescripției dreptului material la acțiune sunt nefondate.

Astfel, Curtea reține că pretențiile solicitate prin acțiune constituie drepturi salariale negociate, care își au izvorul în Contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de grup de unități.

Potrivit disp.art.160 din Codul muncii republicat, salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri.

Prin drept salarial nu se înțelege doar salariul de bază, ci, așa cum reiese din interpretarea dispozițiilor art. 159 și urm. din Codul muncii, acesta semnifică și indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri care sunt exprimate în bani și reprezintă o contraprestație a muncii depuse de salariat în baza contractului individual de muncă, natura salarială nefiind dată doar strict de denumirea convenită de părți, ci de natura drepturilor, care în final guvernează regimul juridic aplicabil.

Dincolo de denumirea dată de părți prin contractul colectiv de muncă, drepturilor respective, un drept bănesc acordat în considerarea calității de angajat nu poate reprezenta decât un drept salarial, deci o contravaloare a activității profesionale prestate, fiind de la sine înțeles că angajatorul nu procedează la stipularea unui atare drept decât în considerarea acestei activități pe care angajatul o prestează în beneficiul său, deci ca o bonificație prin care să sporească pachetul salarial.

Art.268 alin.1 lit. c din Codul muncii prevede că cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate: c) în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune, în situația în care obiectul conflictului individual de muncă constă în plata unor drepturi salariale neacordate sau a unor despăgubiri către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator.

De asemenea, conform disp.art.171 din Codul muncii, dreptul la acțiune privind drepturile salariale, precum și cu privire la daunele rezultate din neexecutarea în totalitate sau în parte a obligațiilor privind plata salariilor se prescrie în termen de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.

Curtea mai reține că potrivit art. 1 alin. (1) din Legea 130/1996, aplicabil în perioada de referință, prin contractul colectiv de muncă „se stabilesc clauze privind condițiile de munca, salarizarea, precum și alte drepturi și obligații ce decurg din raporturile de munca”, dispoziții similare conținând și art. 236 alin.(1) din Codul muncii (în forma în vigoare în perioada respectivă).

Drept urmare, contractul colectiv de muncă cuprinde dispoziții referitoare la salarizare, la contractul individual de muncă, la drepturile și obligațiile părților, inclusiv

la modalitatea de contestare a deciziilor unilaterale ale angajatorului. În consecință, sunt sau pot fi clauze în contractul colectiv de muncă dispoziții relative la toate drepturile la acțiune pentru care art. 268 alin. (1) lit. a)-d) din Codul muncii a reglementat termene speciale distincte de prescripție. Dacă s-ar accepta susținerile recurente, aceste termene nu ar avea aplicabilitate, în condițiile în care nerespectarea oricăruia dintre drepturile menționate anterior constituie o neexecutare a contractului colectiv de muncă.

Se reține astfel că art. 268 al. 1 lit. e) din Codul muncii nu este aplicabil în cauză, întrucât prin prezenta acțiune reclamantul nu a invocat neexecutarea unor clauze ale contractului colectiv de muncă, ci a solicitat plata unor adaosuri neacordate ce fac parte, potrivit disp.art.160 din Codul muncii, din categoria drepturilor salariale ce pot fi solicitate, conform art. 171 și 268 alin.1 lit.c) din Codul muncii în termenul de prescripție de 3 ani de la data la care drepturile respective erau datorate.

- În ce privește motivul de recurs privitor la capătul de cerere având ca obiect plata salariului suplimentar aferent anului 2009 Curtea constată că nu pot fi avute în vedere criticile formulate de recurentă prin raportare la contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, întrucât reclamantii nu și-au întemeiat pretențiile pe prevederile unui contract colectiv de muncă la nivel de unitate, ci pe prevederi ale din contractului colectiv de muncă la nivel de ramură transporturi și ale art. 30 din contractul colectiv de muncă la nivel de grup de unități din transportul feroviar, CCM la nivel de grup de unități din transportul feroviar pe anii 2006-2008 statuând prin prevederile art. 30 alin. 1 că „pentru munca ireproșabila desfășurată în cursul unui an calendaristic, după expirarea acestuia, salariații unităților feroviare vor primi un salariu suplimentar echivalent cu salariul de baza de încadrare din luna decembrie a anului respectiv”.

Contractul colectiv de muncă la nivel de grup de unități din transportul feroviar pe anii 2006-2008, înregistrat sub nr. 2836/28.12.2006, a cărui aplicare s-a prelungit prin actul adițional nr. 370/20.06.2008, fiind valabil astfel 48 de luni de la data înregistrării, produce efecte juridice obligatorii față de aceasta datorită dispozițiilor imperative ale art.41 alin.5 din Constituție și art. 236 alin.4 din Codul muncii raportat la art. 11 alin. 1 lit. b) din Legea nr.130/1996 și art. 241 alin.1 lit. b) din Codul muncii.

Nu poate fi reținută susținerea recurente în sensul că obligația legală de a aplica dispozițiile contractului colectiv de muncă încheiat la nivel superior incumbă doar în cazul în care la nivel de angajator nu există încheiat contract colectiv de muncă.

În acest sens se reține că în conformitate cu prevederile art. 241 alin.1 lit.b Codul muncii (în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr.40/2011) clauzele contractelor colective de muncă produc efecte pentru toții salariații încadrați la toți angajatorii care fac parte din grupul de angajatori pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel.

De asemenea, art. 238 din Codul muncii (în aceeași formă) enunță interdicția reglementării prin contracte colective de muncă a unor clauze care să stabilească drepturi la un nivel inferior celui stabilit prin contractele colective de muncă încheiate la nivel superior.

Dispoziții similare sunt prevăzute și în art. 8 și art. 11 din Legea nr. 130/1996 (în vigoare până în 13.05.2011).

Drept urmare, Curtea apreciază că în conformitate cu aceste prevederi legale, care consacră forța obligatorie a contractului colectiv de muncă încheiat la nivel superior, trebuie interpretat art. 247 Codul muncii, care enunțând că „în cazul în care la nivel de

angajator ... nu există un contract colectiv de muncă, se aplică contractul colectiv de muncă încheiat la nivel superior”, nu înlătură posibilitatea coexistenței unor contracte colective de muncă încheiate la nivele diferite. Art. 247 din Codul muncii nu poate da naștere unei interpretări „per a contrario” în sensul că existența unui contract colectiv de muncă încheiat la nivel inferior (de unitate) împiedică aplicarea unui contract colectiv de muncă încheiat la nivel superior, după cum susține recurenta, deoarece însuși legiuitorul a reglementat posibilitatea încheierii unor contracte colective de muncă la diferite nivele ca expresie a formelor de dialog social.

Astfel cum rezultă din anexa 4 la Contractul colectiv de muncă la nivel de grup de unități din transportul feroviar cuprinzând unitățile la care se aplică prevederile acestui contract, pârâta SC CFR IRLU București figurează printre unitățile cărora le este aplicabil contractul colectiv de muncă menționat.

Drept urmare, Curtea urmează a înlătura motivul de recurs formulat de pârâtă prin care se invocă faptul că acest contract colectiv nu îi este aplicabil întrucât nu face parte din Asociația patronală semnată de acest contract, afirmație care, de altfel, nu a fost dovedită în nici un mod.

În cuprinsul acestui contract colectiv de muncă, pe care se întemeiază reclamanții, dreptul la plata salariului suplimentar nu este condițională în sensul arătat de recurentă, ci prevăzut ca un drept neafectat de altă condiție decât aceea de a fi fost prestată o muncă ireproșabilă. Or, sub acest din urmă aspect nu au fost formulate apărări de către pârâta recurentă.

Critica recurenteii potrivit căreia obligația de a achita drepturile pretinse era condiționată de îndeplinirea unor indici economici care să permită acordarea acestor drepturi este nefondată, deoarece în Contractul colectiv de muncă menționat părțile nu au inserat nici o clauză în care să limiteze sau condiționeze drepturile cuvenite de această împrejurare.

Curtea mai notează faptul că, chiar dacă în cererea introductivă de instanță reclamanții au făcut referire, în argumentarea cererii privind plata salariului suplimentar, la prevederile Contractului colectiv de muncă la nivel de ramură transporturi, prin precizările formulate prin „răspunsul la întâmpinare” aceștia au menționat în mod expres că temeiul solicitării lor îl constituie prevederile art. 30 din Contractul colectiv de muncă la nivel de grup de unități din transportul feroviar și acesta este temeiul în baza căruia, în mod legal, conform celor de mai sus, instanța de fond a admis această cerere a reclamanților.

În raport de această situație, câtă vreme la baza admiterii acestei cereri a reclamanților nu au stat prevederi din Contractul colectiv de muncă la nivel de ramură transporturi, apare ca lipsită de eficiență, de finalitate, analizarea motivului de recurs prin care se invocă de către recurentă inaplicabilitatea la nivelul său a Contractului colectiv de muncă la nivel de ramură transporturi, motiv pentru care va fi omisă ca superfluă cercetarea acestuia.

- Referitor la premiul de Ziua Feroviarului și ajutoarele materiale de Paști și Crăciun pentru anul 2009 Curtea reține că în mod corect a constatat instanța de fond că reclamanții sunt îndreptățiți la acordarea acestor drepturi în baza art. 71 din Contractul colectiv de muncă la nivel de grup de unități din Transportul feroviar pe anii 2006-2008, înregistrat sub nr. 2836/28.12.2006, a cărui aplicare s-a prelungit prin actul adițional nr. 370/20.06.2008, fiind valabil astfel 48 de luni de la data înregistrării, aplicabil și pârâtei.

Potrivit art. 71 din acest contract colectiv de muncă, cu ocazia sărbătorilor de Paște și de Crăciun se va acorda salariaților un ajutor material stabilit cel puțin la nivelul clasei 1 de salarizare, iar „pentru Ziua feroviarului se va acorda o premiere al cărei cuantum va fi stabilit de Consiliul de administrație la nivelul clasei 1 de salarizare”.

Contractul colectiv de muncă ce constituie temeiul acordării drepturilor respective nu cuprinde nici o mențiune de natură să conducă la concluzia că acordarea acestora ar fi una condiționată, stipulând în mod expres îndreptățirea salariaților de a beneficia de aceste drepturi cel puțin la nivelul clasei 1 de salarizare. Prin urmare, fiind reglementate ca un drept pur și simplu până la concurența nivelului clasei 1 de salarizare, acordarea acestor drepturi nu este supusă condiției aprobării Consiliului de administrație decât pentru ceea ce excede nivelului stabilit prin contractul colectiv.

Este adevărat că textul amintit face referire în ceea ce privește premiul pentru Ziua Feroviarului la stabilirea de către Consiliul de Administrație a cuantumului acestei prime la nivelul clasei 1 de salarizare, însă această prevedere contractuală instituie o obligație în sarcina recurentei și nicidecum o simplă facultate a acesteia. Intenția părților contractante în acest sens este indubitabilă și tocmai pentru a preveni posibile abuzuri ale angajatorilor părțile au inserat cuantumul acestei prime.

Ca atare, Consiliul de administrație nu putea decide în contra unor prevederi contractuale exprese nici neacordarea primei, nici acordarea acesteia la un cuantum inferior celui stabilit de părți. Cu atât mai mult, recurenta nu își poate invoca propria culpă – lipsa unei hotărâri a consiliului de administrație - pentru a obține exonerarea sa în întregime de o obligație pe care și-a asumat-o prin contractul colectiv de muncă.

Totodată, se constată că prevederea contractuală indicată nu cuprinde nici o condiționare a acordării acestei prime de situația economico-financiară a societății.

Potrivit art. 243 alin. 1 din C. muncii (în forma în vigoare în perioada de referință) executarea contractului colectiv de muncă este obligatorie pentru părți, iar conform dispozițiilor art. 241 alin. 1 lit. b din C. muncii (în forma în vigoare în aceeași perioadă), efectele clauzelor contractului colectiv de muncă se întind pentru toți salariații încadrați la angajatorii care fac parte din grupul de angajatori pentru care s-a încheiat contractul colectiv de muncă la acest nivel.

De asemenea, potrivit art. 40 alin. 2 lit. c) Codul muncii, „angajatorul are obligația să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractul individual de muncă”.

Pentru considerentele expuse, Curtea constată că hotărârea instanței de fond este legală și temeinică astfel că, în baza dispozițiilor art. 312 alin. 1 cod proc. civ., urmează să respingă ca nefondat recursul declarat de pârâta SC Întreținere și Reparații Locomotive și Utilaje CFR IRLU SA.

11. Sporuri pentru condiții periculoase și pentru condiții grele de muncă, prevăzute în contractele colective de muncă

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1704 din 1 aprilie 2012

Prin sentința civilă nr.597 din 15.01.2013, pronunțată de Tribunalul Cluj, a fost admisă în parte acțiunea formulată de către reclamantii A.I.D ș.a. și de intervenienții B.I. ș.a. reprezentați prin SINDICATUL DRUMURILOR E., în contradictoriu cu pârâta

COMPANIA NAȚIONALĂ DE AUTOSTRĂZI ȘI DRUMURI NAȚIONALE DIN ROMÂNIA.

A fost obligată pârâta să plătească fiecărui reclamant și intervenient sumele (...) reprezentând sporul pentru condiții periculoase și condiții grele de muncă în cuantum de 15% din salariul de bază pentru perioada 12.09.2009 – 27.04.2011 și în cuantum de 21% din salariul de bază începând cu data de 28.04.2011 până la 15 ianuarie 2013.

A fost respinsă cererea privind plata daunelor interese și a cheltuielilor de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamanții sunt angajații companiei pârâte. La nivelul acestei pârâte s-a negociat și s-a încheiat un contract colectiv de muncă la data de 31.01.2008 valabil pentru perioada 01.02.2008-31.01.2011, contract care a fost înregistrat la Direcția Generală de Muncă a Municipiului București.

Potrivit prevederilor art.107 alin.1 lit. b din acest contract colectiv de muncă, se acordă spor pentru condiții periculoase, în cotă de 15% pentru personalul ce execută, îndrumă și controlează lucrările de la locurile de muncă la care se menține un anumit grad de pericol: risc de accidentare sub circulație, lucru la altitudine, utilizarea unor substanțe toxice, pericol de electrocutare și risc de iradiere.

Conform prevederilor art. 107 alin.1 lit. b din acest contract colectiv de muncă se acordă spor pentru condiții grele de muncă în cotă de 15% pentru personalul care lucrează în condiții de efort fizic ridicat, la temperaturi ridicate sau scăzute, în mediu umed, cu viituri de apă, în condiții de izolare, zgomot intens și/sau vibrații și alte condiții de mediu deosebite sau nedorite.

Prin anexa nr. 5 la acest contract colectiv de muncă s-a negociat categoriilor de personal, locurile de muncă și activitățile pentru acordarea sporurilor pentru condiții grele de muncă și condiții periculoase, respectiv lucrări de întreținere, reparare și investigare a rețelei de drumuri și poduri executate în zona drumurilor naționale, activitatea de control desfășurată de echipajele mobile sau în cadrul agențiilor, lucrări de dezapezire și combatere sau prevenire a poleiului, lucrări de colmatări și reparații asfaltice executate și îndepărtarea efectelor calamităților.

Potrivit prevederilor art. 106 lit. b din Contractul colectiv de muncă la nivelul pârâtei pe anul 2011, s-a negociat un spor pentru condiții grele și periculoase în cuantum de 21% din salariul de bază pentru personalul care lucrează în condiții de efort fizic ridicat la temperaturi ridicate sau scăzute, în mediu umed cu viituri de apă, în condiții de izolare, zgomot intens și/sau vibrații, în alte condiții de mediu deosebite și nedorite, în condiții de lucru la altitudine, de risc de accidentare la lucru sub circulație, în condiții de utilizare a unor substanțe explozive și în condiții de electrocutare.

În anexa nr. 5 la acest contract s-au stabilit categoriile de personal, locurile de muncă și activitățile pentru acordarea sporului pentru condiții grele și periculoase de muncă.

Reclamanții au afirmat că activitatea desfășurată de ei se încadrează în cele arătate în anexa nr. 5 la contractul colectiv de muncă iar pârâta nu a combătut aceste afirmații și nici nu le-a acordat aceste sporuri.

Art. 109 alin.2 din Contractul colectiv de muncă valabil pentru perioada februarie 2008-februarie 2011 și art. 106 alin.3 di Contractul colectiv de muncă valabil începând cu data de 01.05.2011, sporul pentru condiții de muncă nocive, grele și periculoase se acordă

proporțional cu timpul lucrat în condițiile respective de fiecare salariat cu evidențierea distinctă în pontaje a timpului efectiv lucrat în aceste condiții.

În baza acestor prevederi legale, reclamanții și pârâta au ajuns la o înțelegere care s-a concretizat în acordarea următoarelor drepturi salariale reprezentând sporurile solicitate (...), sume reprezentând sporul pentru condiții periculoase și condiții grele de muncă în cuantum de 15% din salariul de bază pentru perioada 12.09.2009 – 27.04.2011 și în cuantum de 21% din salariul de bază începând cu data de 28.04.2011 până la 15 ianuarie 2013.

Potrivit prevederilor art. 161 alin.4 din Codul Muncii, întârzierea nejustificată a plății salariului poate determina obligarea angajatorului la plata de daune interese pentru repararea prejudiciului produs salariatului.

În speță, nu poate fi vorba despre o întârziere nejustificată a plății sporurile solicitate de către reclamanți întrucât pârâta a fost de acord cu acordarea acestora în condițiile respectării prevederilor art. 109 și art. 106 din cele două contracte colective de muncă privitoare la timpul efectiv lucrat de fiecare persoană în respectivele condiții.

De asemenea, nu pot fi acordate nici cheltuieli de judecată solicitate întrucât la prima zi de înfățișare pârâta a arătat că nu se opune pretențiilor reclamanților fiind astfel aplicabile prevederile art. 275 Cod Procedură Civilă care prevăd că pârâatul care a recunoscut la prima zi de înfățișare pretențiile reclamantului, nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată afară numai dacă a fost pus în întârziere înainte de chemarea în judecată.

Împotriva acestei hotărâri reclamanții reprezentați prin SINDICATUL DRUMURILOR "E." au declarat recurs prin care au solicitat modificarea în parte a sentinței în sensul obligării pârâtei la plata daunelor interese de 0,1%/ zi de întârziere (art.102 din CCM 2008-2011) din valoarea sumelor datorate pentru perioada decembrie 2009 – 31.01.2011 de la 01.11.2012 și până la plata efectivă a acestor sume; 0,04% /zi de întârziere (art.101 din CCM 2011-2012) pentru sumele datorate de la 28.04.2011 – iulie 2012, de la 01.11.2012 și până la plata efectivă a acestor sume, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată la fondul cauzei și a cheltuielilor de judecată în recurs.

În motivarea recursului s-a arătat că daunele interese solicitate au fost negociate printr-un contract colectiv de muncă care nu a fost modificat de părțile contractante, având forță obligatorie și că plata drepturilor salariale constând în sporurile pentru condiții grele de muncă și pentru condiții periculoase trebuia să se facă de pârâta la termenele asumate prin dispozițiile contractuale, nu în urma stabilirii acestora printr-o hotărâre judecătorească.

Daunele interese negociate în cuprinsul contractelor colective de muncă sunt conforme dispozițiilor legale aplicabile (art.253 și art.278 Codul muncii, art.166 alin.4 Codul muncii, art.969 și art.970 Cod Civil), sens în care se evocă practica judiciară.

În privința cheltuielilor de judecată, se arată că angajatorul este pus de drept în întârziere ca urmare a neplății la scadență a sporurilor salariale și în culpă procesuală prin căderea în pretenții invocându-se art.1079 din vechiul Cod Civil.

În fine, se susține că plata anticipată a cheltuielilor de judecată efectuate de reclamanți, justifică obligarea pârâtei la suportarea lor, având în vedere că acordarea cheltuielilor reprezintă și o atenționare a pârâtei la respectarea contractelor colective de muncă.

Pârâta COMPANIA NAȚIONALĂ DE AUTOSTRĂZI ȘI DRUMURI NAȚIONALE DIN ROMÂNIA a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, arătând că reclamanții nu i-au solicitat anterior formulării acțiunii plata acestor sporuri care reprezintă o sumă variabilă, stabilită în funcție de timpul efectiv lucrat în aceste condiții.

În privința cheltuielilor de judecată la fond, pârâta arată că a recunoscut la prima zi de înfățișare pretențiile reclamanților, nedatorând, prin urmare, cheltuieli. Se contestă incidența art.1079 Cod civil privind punerea de drept în întârziere.

Examinând hotărârea în raport de motivele invocate, Curtea de Apel va respinge recursul pentru următoarele considerente:

Sporul pentru condiții grele de muncă de 15% prevăzut de art.107 alin.1 lit. B din CCM 2008 – 2011 și sporul pentru condiții periculoase de muncă de 15% (art.107 alin.1 lit. D din același contract) se acordă potrivit art.107 alin.3 din CCM 2008 – 2011, proporțional cu timpul cât personalul a lucrat în condițiile respective.

Potrivit art.107 alin.2 din CCM 2008 – 2011, categoriile de personal, locurile de muncă și activitățile pentru acordarea sporurilor menționate se stabilesc prin anexa nr.5, care reiterează acordarea sporurilor pentru timpul utilizat efectiv pentru executarea lucrărilor sau, după caz desfășurarea activității.

Dispoziții similare sunt reglementate cu privire la sporul pentru condiții grele și periculoase de art.106 alin1 lit. B, alin.2 și 3 și de anexa nr.5 din CCM 2011-2012.

Prin urmare, sporurile menționate sunt determinate în raport de timpul alocat desfășurării activității în aceste condiții, fiind necesară calcularea lor pe baza foilor colective de prezență, a foilor de parcurs (în cazul conducătorilor auto), a fișei postului cuprinzând atribuțiile de serviciu, a ordinelor de serviciu privind efectuarea unor lucrări.

Deși sporurile sunt individualizate sub aspect procentual, întinderea lor concretă diferă de la o lună la alta, în funcție de circumstanțele desfășurării activității, neavând un quantum prestabilit de natură să confere întinderii obligației de plată a angajatorului un caracter cert.

În acest sens, Curtea de Apel observă că determinarea cuantumului sporurilor de către pârâtă în cursul procesului a necesitat efectuarea unor operațiuni de calcul privind numărul de ore lucrate în condiții grele și periculoase în raport de numărul total ore lucrate în fiecare din lunile perioadei decembrie 2009 – iulie 2012, în urma verificărilor actelor interne.

În atare situație, Curtea de Apel consideră că pârâta nu este de drept pusă în întârziere pentru neplata sporurilor având un quantum variabil de la o lună la alta, deoarece reclamanții trebuiau să comunice pârâtei elementele particulare care influențează întinderea sporurilor pentru a face calculele necesare, nu să se adreseze instanței de judecată fără a notifica pârâtei demersul lor.

Astfel, punerea de drept în întârziere este strict legată de drepturile salariale în quantum determinat cu exactitate, deoarece numai în acest caz angajatorul are la dispoziție suficiente date pentru a-și putea exercita la termen obligațiile de plată.

În situația în care determinarea cuantumului drepturilor salariale depinde de elemente particulare ale fiecărui salariat, care trebuie puse la dispoziția angajatorului, nu se mai poate reține culpa acestuia în neplata la scadență dacă salariații nu i-au comunicat elementele menționate, optând pentru chemare sa în judecată.

Dimpotrivă, reclamanții aveau îndatorirea de a sprijini pârâta în demersul calculării sporurilor salariale prin comunicarea elementelor ce influențează cuantumul lunar.

Curtea conchide că lipsa culpei pârâtei pentru neplata la termen înlătură caracterul nejustificat al întârzierii, element esențial pentru acordarea daunelor interese, conform art.102 din CCM 2008-2011 și art.101 din CCM 2011 – 2012.

Această dezlegare privind lipsa culpei pârâtei stă și la baza examinării motivului de recurs privind cheltuielile de judecată, a căror acordare se întemeiază pe conceptul de culpă procesuală. Cum pârâta a recunoscut prin întâmpinare pretențiile reclamanților, devin incidente dispozițiile art.275 C.pr.civ., care exonerează pârâtul căzut în pretenții de plata cheltuielilor de judecată.

Pentru considerentele expuse anterior, Curtea de Apel , în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ., va respinge ca nefondat recursul reclamanților.

12. Raport de evaluare profesională. Aplicarea retroactivă a noilor criterii de performanță. Nulitate

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1882 din 22 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 13017 din 06.12.2012 a Tribunalului Cluj, a fost respinsă acțiunea formulată și precizată de către reclamanta R.M.L. în contradictoriu cu pârâtul OFICIUL DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ CLUJ.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamanta este angajată în funcția de registrator grad II în cadrul pârâtei OFICIUL DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ CLUJ. În data de 23.02.2012 i-a fost comunicat raportul de evaluare a performanțelor profesionale individuale pe perioada 01.01.2011 – 31.12.2011, nota acordată fiind 4,34, respectiv calificativul „bine”. La data de 27.02.2012, reclamanta a formulat contestație împotriva raportului de evaluare, iar ca urmare a dispoziției comisiei de soluționare a contestațiilor și a directorului instituției, a fost întocmit un nou raport, nota acordată reclamantei fiind 4,43, respectiv calificativul „bine”.

Sub aspectul legalității procedurii de evaluare, instanța a reținut că pârâta a procedat în conformitate cu prevederile Ordinului nr. 49/25.01.2012, potrivit căruia în perioada 25.01.2012 – 24.02.2012 se desfășoară activitatea de evaluare profesională individuală a salariaților. Conform celor cuprinse în Regulamentul pentru evaluarea performanțelor profesionale individuale ale salariaților din cadrul ANCPI și instituțiile subordonate, pârâta a procedat și în cazul reclamantei, respectând întocmai procedura astfel cum ea a fost reglementată, iar în cele din urmă a acordat un calificativ, prin șeful ierarhic superior, astfel cum acesta a perceput în mod direct activitatea reclamantei.

Potrivit prevederilor capitolului IV din Regulament, art.1, reclamanta a procedat la contestarea calificativului acordat cu ocazia evaluării. Tot în sensul celor cuprinse în Regulament, la nivelul pârâtei s-a procedat de către directorul instituției la numirea unei comisii de soluționare a contestației, care a modificat notele acordate, de la 4,34 la 4,43, detaliind modificările pe obiective și criterii de performanță.

Din actele și lucrările dosarului reiese că au fost desemnate să facă parte din Comisia de soluționare patru persoane, altele decât șeful direct al reclamantei, pentru

cauză de obiectivitate, din ea nefăcând parte, la cererea expresă a reclamantei, anumite persoane. În cadrul ședinței comisiei au fost audiate cele două părți, respectiv reclamanta și șeful direct, persoana care a efectuat evaluarea, întocmai cum prevede art.3 din capitolul IV al Regulamentului.

Tot potrivit Regulamentului, șeful direct a întocmit noul raport de evaluare, care împreună cu documentele este depus la dosarul personal al persoanei evaluate, aceasta fiind și finalitatea procedurii de evaluare.

Eventuala nerespectare a etapelor prevăzute prin actul intern, conferă instanței posibilitatea de a interveni în raporturile dintre părți, strict în cadrul legal astfel definit. Cât privește fondul evaluării, instanța se află în imposibilitatea aprecierii activității în raport cu calificativele acordate. Activitatea salariatului poate fi cunoscută, apreciată și evaluată doar de șeful ierarhic superior.

A dispune în sensul celor solicitate de către reclamantă, în sensul acordării calificativului „foarte bine”, ar însemna ca instanța să se constituie în comisie de evaluare și să aprecieze calitatea activității unui salariat dintr-un domeniu cu specific aparte, fapt ce ar duce la o ingerință nelegală și abuzivă în atributele angajatorului. Este prerogativa exclusivă a angajatorului, potrivit dispozițiilor art.40 alin.1 lit.f din Codul Muncii, ca în limita normelor interne, să aprecieze, prin diferiți factori, tocmai pentru a asigura obiectivitatea, asupra numărului de dosare soluționate, asupra existenței ori inexistenței restanțelor, asupra cunoștințelor și experienței ori asupra altor criterii specifice.

Nu există nici un temei legal care să permită instanțelor de judecată să cenzureze, sub aspectul fondului, evaluarea salariaților. Singura situație asupra căreia instanța se poate pronunța, este aceea a legalității procedurii în baza căreia s-a desfășurat evaluarea.

Constatând procedura de evaluare ca fiind legală, raportat la probele administrate în cauză și la considerentele anterior expuse, instanța, în temeiul art.208 și următoarele din Legea nr.62/2011, a respins acțiunea formulată de reclamantă ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta R.M.L., solicitând în temeiul art. 304 pct. 7, 8 și 9 Cod procedură civilă modificarea sentinței civile atacate în sensul admiterii acțiunii precizată și obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului reclamanta a arătat că hotărârea instanței de fond este nelegală, fiind lovită de nulitate absolută, în temeiul art. 304 pct. 7 coroborat cu art.261 pct. 5 Cod de procedura civilă, întrucât motivele de fapt și drept sunt contradictorii și straine de natura pricinii. Astfel, sentința recurată este străină de starea de fapt dedusa judecății, fiind motivată pe alte considerente decât cele deduse cauzei întrucât prin acțiunea introductivă precizată s-a contestat rezultatul evaluării, iar prin hotărâre judecătorească a înțeles să-și aplece atenția asupra modului în care a fost constituită comisia de evaluare și componența acesteia, modul cum și-a desfășurat aceasta comisie lucrările, respectiv procedura contestației.

Cea de-a doua critică a sentinței recurate se referă la motivul prevăzut de art. 304 pct.8 Cod procedura civilă, recurenta considerând că prin respingerea acțiunii întemeiată pe „competența comisiei de evaluare și procedura de evaluare”, instanța de fond a interpretat greșit actul juridic dedus judecății și a schimbat natura și înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic a acestuia.

Recurenta a mai invocat în dezvoltarea motivului de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedura civilă, că hotărârea instanței de fond este nelegală, întrucât se bazează pe o apreciere eronată a probelor administrate în cauza

respectiv înscrisurile, iar modul în care a înțeles instanța să analizeze starea de fapt dedusă judecății și probatoriul administrat este insuficient și superficial.

1. Referitor la încheierile de carte funciară a arătat instanței că încheierile de carte funciară de admitere (având nr. 4647/2011, 4654/2011, 4660/2011, 4667/2011, 9296/2011) sunt generate automat de către programul cu care se lucrează în cadrul instituției, generare efectuată fără nicio ingerință a registratorului, informațiile trecute în încheiere având baza în nota efectuată în cartea funciară.

Încheierile de respingere sau admitere în parte au fost motivate, chiar dacă succint datorită volumului mare de dosare soluționate; dar ceea ce este important este că încheierile sunt motivate, iar beneficiarii nu au fost prejudiciați în niciun fel.

2. Referitor la afirmația că registratorul trebuie să facă mențiuni pe înscrisul original sau pe copia legalizată cu privire la rezoluția încheierii de carte funciară (respectiv admis, admis în parte sau respins) s-a precizat că unul dintre dosare, respectiv 7376/2011, a fost soluționat de către colegul recurente D.T., în perioada în care s-a aflat în concediu de odihnă. Numele recurente apare în acel dosar doar pentru simplul motiv că registratorul care a înlocuit-o a lucrat pe calculatorul acesteia.

De asemenea, s-a dovedit cu înscrisuri (încheieri semnate de alt coleg) instanței de fond că în cadrul OCPI nu există o practică unitară în ceea ce privește punerea rezoluției pe actul depus în vederea înscrierii în cartea funciară.

Aceasta cutuma nu a fost apreciată ca fiind o greșeală/abatere nici de către persoana delegată cu atribuții în verificarea legalității, d-na C.L.D.. Menționează că aceasta persoana este împuternicită să efectueze controlul intern trimestrial, iar în rapoartele de constatare întocmite de aceasta nu se reține nici la capitolul „constatări” și nici la capitolul „propuneri” că s-ar impune schimbarea cutumei cu privire la aplicarea rezoluției pe act.

În plus, nu exista nici o atenționare verbală (în cadrul ședințelor sau direct făcută persoanei acesteia) și nici în scris adresată acesteia că activitatea ei ar fi deficitară prin neaplicarea rezoluției pe acte, nefiindu-i aplicată nici o sancțiune în cursul anului 2011.

3. Referitor la evaluare - Criteriile de evaluare a activității profesionale a salariatului aplicabile la nivelul angajatorului trebuie să se regăsească în conținutul contractului individual de muncă, al fișei postului sau al regulamentului intern.

Potrivit art. 242 Codul muncii, criteriile și procedurile de evaluare profesională a salariaților trebuie să se regăsească în conținutul regulamentului intern, iar în temeiul art. 244 Codul muncii orice modificare ce intervine în conținutul contractului individual de muncă, a fișei postului și a regulamentului intern este supusă procedurilor de informare.

Este adevărat că angajatorul este suveran în ceea ce privește stabilirea criteriilor de evaluare, însă acestea trebuie comunicate salariatului, iar ulterior nu pot fi modificate sau completate decât cu acordul salariatului.

A arătat instanței de fond că angajatorul a comunicat criteriile de evaluare a activității profesionale a salariaților pe anul 2011 doar în data de 30 decembrie 2011, deci după expirarea aproape în întregime a perioadei de evaluare.

Astfel, fișa postului aferentă anului 2011 a fost comunicată salariatei în luna mai 2011, fără a cuprinde obiectivele de performanță și criteriile de evaluare. Doar fișa postului emisă la data de 27.12.2011 și comunicată salariatei în 30.12.2011 evidențiază în mod expres obiectivele de performanță și criteriile de evaluare.

În dreptul civil este aplicabil principiul „neretroactivității legii civile în timp”. Încercând să îl transpună dreptului muncii, susține că un salariat poate fi evaluat în mod corect doar în măsura în care, în prealabil, acesta a avut la cunoștința sarcinile trasate, obiectivele de performanță și criteriile de evaluare.

Analizând în concret notele acordate la fiecare dintre cele patru criterii de evaluare, recurenta a concluzionat că punctajul evaluării este în totală contradicție cu susținerile reclamantei, necontestate de pârâtă, respectiv: că în anul 2011 a soluționat 7.720 dosare, în medie de peste 30 dosare pe zi, dar unele zile au fost și cu încărcări de 70-80 dosare; că pe lângă activitatea sa zilnică a soluționat 225 de dosare cu numere topografice dublate (acestea necesitând o muncă laborioasă suplimentară), că a fost delegată o perioadă de 50 zile la alte birouri de carte funciara respectiv Turda, Huedin, Dej, inclusiv la Satu Mare, înlocuind registratorii coordonatori de la aceste birouri, îndeplinind sarcinile unui post superior decât cel pe care îl deține.

Din aceste aspecte rezultă cu claritate că angajatorul nu a cuantificat obiectiv activitatea reclamantei și a depunctat-o tocmai la obiectivele la care pârâta nu a dovedit nici o deficiență.

Solicită să se constate că pârâta nu a răspuns prin întâmpinare la nici un petit din cerere și nu a adus nici un argument solid pentru motivarea notei evaluării, iar argumentările sunt discrepante prin raportare la volumul mare de muncă și nota acordată cu ocazia evaluării.

În ceea ce privește argumentele invocate de angajator, cum că recurenta nu ar fi respectat prevederilor art. 26, ale art. 59 alin. 1 și ale art. 65 lit. h din Ordinului Directorului General al ANCPI nr. 633/2006, s-a arătat că dacă un salariat nu respectă normele în vigoare angajatorul are la dispoziție sancționarea disciplinară a salariatului - cu atât mai mult cu cât la pct. F exista o rubrică ce depuncea angajatul în cazul unor astfel de sancțiuni.

Aplicarea „sancțiunii” pentru eventuale abateri disciplinare prin depunerea la evaluarea profesională și fără a urma procedura legală nu este în spiritul și conform normelor legale.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 11 aprilie 2013 pârâta OFICIUL DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ CLUJ a solicitat respingerea recursului formulat de reclamantă și menținerea ca temeinică și legală a sentinței civile recurate.

În probațiune s-au administrat înscrisuri.

Examinând sentința recurtă prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea de Apel reține următoarele:

Primul motiv de recurs este întemeiat întrucât deși prin acțiunea dedusă judecății reclamanta a contestat evaluarea performanțelor sale de către angajator în anul 2011, apreciindu-se că aceasta nu reflectă în totalitate și cu obiectivitate activitatea reclamantei în cadrul Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj, în hotărârea recurată instanța de fond a analizat modul de constituire a comisiei de evaluare și activitatea acesteia, respectiv procedura de contestare a evaluării. Drept urmare, considerentele reținute de instanța de fond sunt străine de cele invocate de reclamantă, Tribunalul ignorând obiectul și cauza raportului juridic dedus judecății, astfel încât motivul de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 7 este întemeiat.

Referitor la al doilea motiv de recurs invocat, Curtea constată că actul juridic dedus judecății la care se referă motivul de modificare întemeiat pe dispozițiile art. 304

pct. 8 Cod procedură civilă nu este cererea de chemare în judecată, așa cum susține recurenta, motivul de recurs privind situația în care instanța este sesizată cu un diferend în legătură cu un act juridic, unilateral sau bilateral, care este clar, iar instanța îi schimbă natura sau înțelesul, încălcând dispozițiile art. 1169 Cod civil (potrivit cărora părțile sunt libere să încheie orice contracte și să determine conținutul acestora, în limitele impuse de lege, de ordinea publică și de bunele moravuri). În consecință, criticile formulate de recurentă nu se încadrează în motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 8 Cod procedură civilă.

Motivul de recurs întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă este întemeiat. Astfel, intimatul a procedat la evaluarea profesională pe anul 2011 a recurente în temeiul Ordinului nr. 49/25.01.2012 al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea perioadei și a Regulamentului de desfășurare a activității de evaluare profesională individuală a salariaților din cadrul Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară și instituțiile subordonate (filele 10-12 dosar fond). Conform pct. II din acest Regulament evaluarea performanțelor profesionale individuale constă în aprecierea obiectivă a activității salariaților, prin compararea gradului de îndeplinire a obiectivelor individuale, stabilite anual, cu rezultatele obținute în mod efectiv în funcție de criteriile stabilite în fișa postului; procesul de evaluare a performanțelor profesionale individuale are ca elemente de referință: 1. fișa postului, ca element de raportare la cerințele postului, activitățile și responsabilitățile corespunzătoare postului; 2. obiectivele profesionale individuale stabilite pentru perioada evaluată; 3. criteriile de evaluare stabilite prin fișa postului.

Așa cum rezultă chiar din definiția evaluarea performanțelor profesionale individuale, conținută de Regulamentul menționat anterior, aprecierea activității salariaților se realizează în funcție de criteriile de evaluare stabilite prin fișa postului, criteriile și procedura de evaluare în general trebuind să îndeplinească un minim de previzibilitate pentru salariați, astfel încât aceștia să aibă reprezentarea rezultatelor conduitei lor.

În cauză, intimatul a comunicat recurente criteriile de evaluare a activității profesionale pe anul 2011, în raport de care s-a realizat evaluarea contestată în cauză, doar în data de 30 decembrie 2011, fișa postului comunicată recurente în 14.04.2011 necuprinzând criterii de evaluare a activității profesionale.

De asemenea, Curtea constată că procedura de evaluare a performanțelor individuale a fost substanțial modificată prin Ordinul nr. 49/25.01.2012, Regulamentul intern al Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Cluj, adoptat prin Decizia nr. 106/25.09.2009, care reglementa anterior procedura de evaluare, prevăzând doar trei criterii de evaluare a performanțelor profesionale individuale (competența profesională, comportamentul și aptitudinile adiacente), față de cele unsprezece criterii prevăzute de regulamentul ulterior (nivelul cunoștințelor și abilităților, nivelul de implicare în îndeplinirea atribuțiilor, capacitatea de a rezolva problemele, capacitatea de analiză și sinteză, capacitatea de a lucra independent, loialitate față de instituție, capacitatea de a lucra în echipă, capacitatea de comunicare, capacitatea de a-și asuma responsabilități, capacitatea de a se perfecționa și a de a valorifica experiența dobândită, respectarea normelor de disciplină și a normelor etice în îndeplinirea atribuțiilor).

Drept urmare, Curtea reține că prin modificarea criteriilor și a procedurii de evaluare, care au determinat aplicarea retroactivă a noi criterii de performanță, intimatul a

adus atingere dreptului recurentei de a avea reprezentarea consecințelor conduitei profesionale, fapt ce impune anularea evaluării performanțelor individuale ale reclamantei pentru anul 2011 și obligarea pârâtei să refacă evaluarea performanțelor individuale ale acesteia pe anul 2011.

Solicitarea recurentei de a se dispune acordarea calificativului „foarte bine” pentru activitatea desfășurată în anul 2011 nu este întemeiată întrucât instanța nu se poate substitui angajatorului în evaluarea activității profesionale a angajaților săi, angajatorul fiind în măsură să analizeze în concret activitatea desfășurată de un angajat al său, rolul instanței fiind doar de a realiza controlul evaluării efectuate de angajator.

De altfel, anularea evaluării performanțelor individuale ale reclamantei se impune și dacă se examinează pe fond criticile relative la procedura de evaluare. În acest sens se constată că deși intimatului în calitate de angajator, îi revenea obligația de a justifica modalitatea în care a fost realizată notarea pentru fiecare dintre elementele contestate de recurentă, acesta s-a limitat a invoca pe parcursul soluționării cauzei că există încheieri de respingere a înscrierilor în cartea funciară care nu au fost motivate în fapt și în drept și faptul că există dosare de carte funciară în care documentele justificative nu poartă rezoluția legală a registratorului de carte funciară, fără ca aceste apărări să reiasă din actele întocmite cu ocazia evaluării recurentei.

Fără a statua în prezentul cadru procesual asupra legalității actelor de carte funciară întocmite de către reclamantă, Curtea constată că aceste apărări ale intimatului, cu privire la anumite deficiențe de elaborare a documentelor de reclamantă, vizează doar evaluarea din punctul de vedere al calității lucrărilor și nu sunt de natură să justifice în mod obiectiv și rezonabil modalitatea în care evaluatorul, iar apoi comisia de contestații au acordat notele pentru fiecare dintre criteriile și obiectivele ce au făcut obiectul evaluării, aspect care împiedică realizarea unui control efectiv al instanței de judecată cu privire la evaluarea performanțelor individuale ale reclamantei pe anul 2011.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 304 pct. 7 și 9 Cod procedură civilă și se va admite a art. 312 alin. 1 și 3 Cod procedură civilă se va admite recursul declarat de reclamanta R.M.L. împotriva sentinței civile nr. 13017 din 06.12.2012 a Tribunalului Cluj, care va fi modificată în parte și, în consecință, se va admite în parte acțiunea reclamantei R.M.L. împotriva pârâtei OFICIUL DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ CLUJ, se va dispune anularea evaluării performanțelor individuale ale reclamantei pentru anul 2011 și se va obliga pârâta să refacă evaluarea performanțelor individuale ale reclamantei pe anul 2011.

În temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedură civilă se va obliga pârâta, aflată în culpă procesuală, să plătească reclamantei suma de 1000 de lei, cheltuieli de judecată la fondul cauzei, reprezentând contravaloarea onorariului de avocat.

Se vor menține celelalte dispoziții ale hotărârii referitoare la respingerea capătului de cerere privind acordarea calificativului „foarte bine” pentru activitatea desfășurată de reclamantă în anul 2011.

În temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedură civilă se va obliga intimata, aflată în culpă procesuală să plătească recurentei suma de 1000 lei, cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând contravaloarea onorariului de avocat.

13. Angajat pe durată determinată. Prezentator de produse farmaceutice. Nerealizarea targetului stabilit prin convenție. Concediere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1714 din 2 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 9073 din 10.09.2012 a Tribunalului Cluj, a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta C.A.C. în contradictoriu cu pârâta SC M.M. SRL București și în consecință s-a dispus anularea deciziei de concediere nr.684/19.08.2011 și a fost obligată pârâta la repunerea reclamantei în situația anterioară emiterii actului concediere.

A fost obligată pârâta la plata către reclamantă a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și actualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat în calitate de salariat al societății, de la data de 19.08.2011 și data reintegrării efective.

A fost obligată pârâta la plata către reclamantă a 1240 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

În fapt, reclamanta C.A.C. a încheiat cu pârâta SC M.M. SRL contractul individual de muncă pe durată nedeterminată înregistrat sub nr. 6192/IV T/01.07.2010, reclamanta urmând să ocupe funcția de reprezentant tehnic comercial, cu o durată a timpului de lucru de 8 ore pe zi, 40 de ore pe săptămână pentru care salariul de bază lunar brut a fost negociat la suma de 5000 de lei, reclamanta urmând să beneficieze de un echipament individual de muncă constând într-un autoturism și un telefon.

În cuprinsul acestei convenții, la capitolul IV, părțile au stabilit că activitatea angajatului se desfășoară la sediul companiei angajatorului din București, iar în lipsa unui loc de muncă fix, activitatea angajatei C.A.C. va consta în aceea că va prezenta produsele M.M. în județele Cluj-Napoca, Bihor, Sălaj, Satu Mare, Maramureș, Bistrița Năsăud, Mureș și Alba Iulia.

Totodată, potrivit punctului 3 din capitolul XV, părțile s-au înțeles ca mașina proprietatea angajatorului să fie utilizată de către angajat exclusiv în interes de serviciu.

Astfel cum reiese din fișa postului ocupat de reclamantă, fișă însoțită de reclamantă, prin semnare, la data de 01.07.2010, aceasta avea ca obiectiv vizitarea permanentă a medicilor, farmaciștilor și în vederea realizării targeturilor și promovării produselor firmei. Printre sarcinile specifice enumerate în cuprinsul acestei fișei, se regăsesc și acelea vizând vizitarea zilnică a partenerilor de afaceri în scopul prezentării produselor și serviciilor oferite de firmă, desfășurarea activității cu menținerea în stare optimă de funcționare a echipamentului de lucru utilizat, întocmirea și transmiterea rapoartelor de decontare cu toate documentele justificative conform cerințelor companiei.

La data de 01.07.2010, astfel cum reiese din tabelul depus de pârâtă la dosar, reclamanta a semnat, la poziția 4, de luarea la cunoștință a prevederilor regulamentului intern al societății pârâte.

În cuprinsul acestui regulament depus, este menționată obligația de a se preda deconturile de cheltuieli departamentului financiar-contabil înainte de data de 4 a lunii în curs pentru luna anterioară, fiecărui salariat revenindu-i obligația de întocmire lunară a decontului de cheltuieli. Totodată, se menționează că deconturile care ajung după data de 3 nu vor fi luate în considerare și vor fi returnate expeditorilor, iar cei care nu vor deconta în timp util vor fi penalizați cu 10% din salariul pentru luna în care s-au constatat astfel de abateri.

Potrivit capitolului III, punctele 12 și 13 din același regulament intern, autoturismul aparținând pachetului de lucru al angajatului va fi condus numai de angajat în interes de serviciu, cu respectarea tuturor prevederilor în vigoare, utilizarea necorespunzătoare a mașinii dând dreptul angajatorului de a dispune măsuri disciplinare împotriva angajatului. De asemenea, se reține că salariații companiei au obligația de a aduce la cunoștința angajatorului intenția de a folosi mașina în week-end sau în concediu, mașinile putând fi utilizate în aceste perioade cu acordul directorului general, cu obligația de plată a combustibilului în aceste perioade de către angajat.

Prin referatul nr. 10/03.08.2011, s-a adus la cunoștința conducerii societății pârâte o prezumtivă conduită de încălcare de către reclamantă a obligațiilor de serviciu prevăzute în fișa postului, contractul individual de muncă și regulamentul intern.

Astfel cum reiese din înscrisul depus la dosar, reclamantei i s-a comunicat la data de 08.08.2011, semnând în acest sens de luare la cunoștință, că este convocată să se prezinte la data de 17.08.2011, ora 13,30, la sediul societății în vederea desfășurării procedurii de cercetare disciplinară prealabilă prevăzută de art. 267 din Legea nr. 53/2003.

Prin decizia nr. 682/08.08.2011, decizie comunicată reclamantei, pârâta a decis suspendarea contractului individual de muncă al reclamantei pe perioada efectuării cercetării disciplinare, începând cu data de 09.08.2011 până la finalizarea cercetării disciplinare.

La data de 17.08.2011, comisia de disciplină întrunită, constatând că reclamanta nu s-a prezentat, trimițând însă o adresă în cuprinsul căreia a arătat că înțelege să se folosească în apărare de aspectele invocate în această adresă, a decis să treacă la analiza faptelor săvârșite de angajată, încheind un proces-verbal în acest sens. Membrii comisiei au arătat în termeni generali că apreciază că angajata a încălcat prevederile din contractul individual de muncă, fișa postului și regulamentul de ordine interioară, săvârșind în acest fel o abatere disciplinară pentru care se impune aplicarea unei sancțiuni disciplinare, astfel că, având în vedere gravitatea abaterii disciplinare săvârșite, întreaga conduită a angajatei de la data angajării, faptul că abaterea disciplinară a fost săvârșită cu vinovăție s-a propus ca sancțiunea disciplinară ce se va aplica să constea în desfacerea contractului individual de muncă.

La data de 19.08.2011, angajatorul SC M.M. SRL a emis decizia nr. 684/19.08.2011, prin care a dispus încetarea contractului individual de muncă al reclamantei, temeiul de drept al deciziei fiind art. 61 lit. a din Legea nr. 53/2003. Această decizie a fost comunicată reclamantei prin poștă, astfel cum reiese din copia plicului cu care a fost expediată, copie depusă de reclamantă.

În cuprinsul acestei decizii s-a reținut că angajata a săvârșit cu vinovăție mai multe abateri disciplinare, respectiv că nu a depus la timp deconturile de cheltuieli, nu a realizat target-ul de vânzări, nu a recuperat soldurile scadente și a folosit autoturismul de serviciu în scop personal autoturismul, exploatându-l necorespunzător.

Instanța a mai reținut că între părți s-au încheiat cu ocazia predării-primirii autoturismului în vederea folosirii acestuia de către reclamantă, precum și cu ocazia predării acestuia societății pârâte, procese-verbale în care se consemnează starea în care se predă, respectiv preia acest bun. Astfel cum se observă din ambele procese-verbale de predare –primire, autoturismul a fost preluat de reclamantă și a fost predat de aceasta cu aceleași dotări accesorii și prezentând aceleași prejudicii estetice, respectiv zgârieturi.

În cauză au fost audiate martorele P.M.I. și F.M., în calitate de foste angajate ale pârâtei, care au arătat că, la data angajării, reprezentanții societății și-au manifestat acordul verbal în sensul efectuării a circa 300 de km lunar în interes personal, iar în ceea ce privește situația reclamantei, pârâta a fost notificată că aceasta nu locuiește în Cluj-Napoca și că va face naveta cu autoturismul de serviciu, reprezentanții societății neridicând nicio obiecție. S-a mai arătat de către martore că nu era posibil ca zilnic să fie vizitați toți clienții de către reclamantă, aceasta având de acoperit un număr de 8 județe. În ceea ce privește deonturile, martorele au indicat că nu exista o procedură strictă privind deonturile, dar acestea se realizau la început de lună.

Privitor la targetul de vânzări, martora F.M. a învederat că nu a existat un target fixat întrucât trebuia ca angajații să își creeze un portofoliu de clienți.

Martora P.M.I. a menționat că în poziția pe care a ocupat-o în societate, identică cu a reclamantei, nu avea dreptul de a opera cu chitanțe și numerar și că, la momentul la care și-a dat demisia, i s-a comunicat că nu realizează punctaj de vânzări similar cu al reclamantei, care era apreciată.

În drept, instanța a reținut că, potrivit art. 78 din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, concedierea dispusă cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege este lovită de nulitate absolută.

Conform art. 61 lit. a din Codul Muncii, angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în cazul în care salariatul a săvârșit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinară.

Potrivit art. 62 alin. 2 din același act normativ, în cazul în care concedierea intervine pentru motivul prevăzut la art. 61 lit. a, angajatorul poate emite decizia de concediere numai cu respectarea dispozițiilor art. 247-252, respectiv cu respectarea procedurii prevăzute de lege pentru răspunderea disciplinară.

În cauză, asupra motivului de nulitate absolută invocat de reclamantă, ca urmare a neindicării în cuprinsul deciziei de concediere a motivelor pentru care apărările formulate de angajat au fost înlăturate, instanța a constatat că pârâta s-a limitat să menționeze că angajata sa, C.A.C., a trimis prin fax adresa nr. 352/17.08.2011 prin care a răspuns în scris la toate faptele care au făcut obiectul cercetării disciplinare, fără a depune niciun înscris în susținerea apărării și fără a solicita amânarea cercetării disciplinare pentru administrarea de probe.

Ori, instanța a reținut că pârâta avea obligația, independent de manifestarea de voință a reclamantei în sensul de a nu se prezent la cercetarea disciplinară, de a analiza apărările acesteia, chiar și în lipsa administrării de probe, cu atât mai mult cu cât, în cele 4 pagini de apărări formulate de aceasta se găsesc menționate și împrejurări de fapt cunoscute de pârâtă și care rezultă din evidențele acesteia.

Fiind încălcate dispozițiile imperative ale art. 252 alin. 2 din Codul Muncii, prevăzute sub sancțiunea nulității absolute, instanța a constatat că se impune în cauză anularea deciziei de concediere.

Instanța a subliniat că, deși o astfel de exigență legală poate părea excesivă, aceasta este justificată prin prisma asigurării salariatului unui drept efectiv la apărare, drept a cărui respectare să poată fi supus verificării instanței. Ori, dacă nu se arată în cuprinsul deciziei de ce apărările salariatului au fost înlăturate, nu există certitudinea că

aceste apărări au fost verificate efectiv de către angajator, putându-se chiar presupune că certarea prealabilă nu și-a atins scopul prevăzut de art. 251 alin. 4 din Codul muncii.

În ceea ce privește temeinicia faptelor reținute în cuprinsul deciziei de concediere, instanța a constatat că, privitor la abaterea imputată reclamantei constituind în aceea că nu a depus la timp deconturile de cheltuieli, scriptic exista în cuprinsul regulamentului de ordine interioară menționată amănunțit procedura depunerii deconturilor de cheltuieli, însă, astfel cum reiese din declarațiile martorelor, această procedură nu era clară angajaților și era considerată ca nefiind strictă.

Mai mult însă, instanța a constatat că însăși societatea angajatoare nu a respectat procedura instituită prin regulamentul de ordine interioară, care prevede că, în situația în care deconturile ajung după data de 3 a lunii, acestea nu vor fi luate în considerare, fiind returnate expeditorilor, prevăzându-se totodată că cei care nu vor deconta în timp util vor fi și penalizați cu 10% din salariul pentru luna în care s-au constatat astfel de abateri. Astfel, aceasta a tolerat în mod repetat depunerea cu întârziere chiar de către reclamantă a deconturilor de cheltuieli, fără a proceda la refuzul decontării acestora și fără a proceda la sancționarea disciplinară a acesteia.

Ori, în raport de această conduită a părților, a fost întemeiată apărarea reclamantei în sensul că sancționarea sa nu corespunde uzanțelor interne ale angajatorului, nefiind admisibil ca acesta să utilizeze dispozițiile regulamentului de ordine interioară preferențial sau temporar, eventual în scopul înlăturării unui angajat indezirabil, astfel că, sub acest aspect, pentru motivele arătate, decizia de concediere a apărut ca fiind lipsită de temeinicie.

Referitor la abaterea disciplinară reținută în sarcina reclamantei C.A.C. constând în nerealizarea target-ului de vânzări, instanța a constatat că, în cuprinsul contractului individual de muncă, a fost menționată obligația generală de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce-i revin conform fișei postului.

Potrivit fișei postului ocupat de reclamantă, aceasta avea ca obiectiv vizitarea permanentă a medicilor, farmaciștilor în vederea realizării targetelor și promovării produselor firmei, fără ca, în cuprinsul acestui document să fie stabilit în mod expres un nivel al performanțelor de comenzi solicitat de angajator a fi atins.

În conformitate cu prevederile art. 40 alin. 1 lit. f din Codul muncii, angajatorul are, printre altele, dreptul de a stabili obiectivele de performanță individuală, precum și criteriile de evaluare a realizării acestora. Astfel cum reiese din art. 132 și art. 40 alin. 12 lit. b din același act normativ, normele de muncă se elaborează de angajator, care are totodată obligația de a asigura permanent condițiile tehnice și organizatorice avute în vedere la elaborarea normelor de muncă.

Instanța a reținut că angajatorul nu a depus la dosar niciun înscris, comunicat angajaților, prin care li se impunea acestora, deci și reclamantei, un anumit număr de comenzi sau o anumită valoare financiară a acestora. Deși este real că între reclamantă și superiorii acesteia au fost purtate discuții privind atingerea unor anume obiective, aceste discuții s-au realizat prin intermediul unor e-mail-uri, fără însă a se stabili clar în sarcina angajaților obligația de realizare a performanțelor de target, precum și sancțiunile pe care aceștia le pot suporta în situația în care nu ating aceste performanțe.

Ori, în raport de aceste constatări, se impune concluzia că reclamanta nu avea stabilită clar și fără echivoc obligația de a atinge un anumit target de vânzări, obligație

suficient determinată pentru ca aceasta, în calitatea sa de angajat, să fie în măsură să își ajusteze conduita pentru a atinge rezultatul așteptat.

În ceea ce privește fapta de nerecuperare a soldurile scadente, instanța a reținut că reclamanta nu avea astfel de atribuție expres prevăzută în contractul individual de muncă, în fișa postului sau în regulamentul de ordine interioară, întrucât, în cuprinsul acestor documente nu se face nicio referire de natură a conduce la concluzia că reclamanta putea și chiar ar fi fost obligată a colecta debitele cuvenite societății pârâte. Mai mult, una dintre martorele audiate în cauză a arătat că nu aveau dreptul de a opera cu chitanțe și numerar. Instanța mai reține, asupra acestui aspect că, deși pârâta a răspuns la interogatoriu la întrebarea nr. 10, în sensul că reclamanta a avut în posesie un chitanțier până când societatea a stabilit ca modalitate unică plata prin ordin de plată, nu a făcut dovada predării către reclamantă a unui asemenea instrument de încasare sau a existenței vreunui duplicat, obligatoriu potrivit reglementărilor contabile, a eventualelor chitanțe emise de reclamantă.

Pârâta invocă, în răspunsul său, că reclamanta avea obligația de a verifica onorarea comenzilor. Ori, deși este real că există o astfel de obligație menționată în fișa postului reclamantei, aceasta este formulată în sensul că angajata trebuie să transmită comenzile la depozite și să urmărească onorarea acestora, astfel că instanța reține că interpretarea firească a acestei obligații a reclamantei nu este în sensul de a se asigura achitarea de către debitorii clienți a comenzilor făcute de aceștia, ci de a se asigura de promptitudinea cu care societatea pârâtă onorează comenzile ce îi sunt adresate.

Instanța a reținut că, și în ipoteza în care ar corespunde realității susținerile pârâtei în sensul că reclamanta avea obligația recuperării creanțelor de la clienții debitori, în acest scop susținându-se că aceasta ar fi dispus de chitanțier, în cauză nu s-a probat că, deși clienții au dorit achitarea debitelor lor, reclamanta a refuzat încasarea sumelor de bani și emiterea unei chitanțe cu privire la aceste sume.

Cât privește abaterea disciplinară de folosire în scop personal a autoturismului de serviciu în sensul efectuării zilnice de drumuri între Cluj-Napoca și o localitate la aproximativ 15-20 km fără a anunța compania, instanța reține că, din declarațiile martorelor audiate în cauză a reieșit împrejurarea că reclamanta a anunțat conducerea societății, cu ocazia angajării, că locuiește în afara municipiului Cluj-Napoca, fiind nevoită a face naveta, iar societatea pârâtă a fost de acord cu folosirea autoturismului de serviciu în acest scop.

Mai mult, astfel cum reiese din prevederile regulamentul de ordine interioară, interdicția de folosire a autoturismului de serviciu în interes personal este relativă, întrucât, chiar în cuprinsul acestui regulament se menționează că angajații pot folosi autoturismele în week-end-uri, de sărbători sau în vacanțe, cu acordul directorului general, acord pe care aceasta l-a avut, după cum învederează martorele.

Instanța a reținut că sunt, de asemenea, lipsite de temeinicie susținerile pârâtei în ceea ce privește exploatarea necorespunzătoare a autoturismului, în raport de cuprinsul proceselor de predare primire întocmite între părțile litigiului de față, care nu relevă nicio defecțiune în plus a autovehiculului în cauză la momentul restituirii acestuia de către reclamantă pârâtei raportat la momentul preluării acestuia în vederea desfășurării activității prevăzute în contractul individual de muncă.

Alegațiile pârâtei privitoare la încălcarea normelor legale vizând limita maximă legală admisă de viteză pe tronsonul de drum sunt de asemenea lipsite de temeinicie, în

raport de împrejurarea că înscrisurile depuse în dovedirea acestei susțineri reprezintă doar informații stocate pentru pârâtă de o societate comercială cu profil de monitorizare a autovehiculelor prin sistemul GPS, care nu pot avea valoare probatorie în prezenta cauză, neconstituind înscrisuri autentice sau înscrisuri sub semnătură privată, în sensul legii.

Mai mult, instanța a reținut că obligația stabilită de regulamentul de ordine interioară asupra acestui aspect prevedea că autoturismul aparținând pachetului de lucru al angajatului va fi condus numai de angajat în interes de serviciu, cu respectarea tuturor prevederilor în vigoare. Ori, în aplicarea prezumțiilor bunei-credințe și nevinovăției, o persoană care nu a fost sancționată pentru încălcarea unor norme legale, este prezumată că nu a săvârșit nicio faptă antisocială prin care să aducă atingere acestor norme. Legiuitorul prevede, în cuprinsul O.U.G. nr. 195/2002, că faptele contravenționale de încălcare a regimului legal de viteză se pot constata cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, iar în cauză, pârâta nu a probat că organele abilitate ale statului au stabilit că reclamanta și-a încălcat obligațiile legale în materia regimului legal de viteză, astfel că și sub acest aspect, decizia de sancționare disciplinară a reclamantei apare ca fiind arbitrară.

Privitor la încălcarea, de către reclamantă, a obligația de a vizita zilnic clienții din portofoliu și de a prezenta anumite produse clienților, instanța constată că, în cuprinsul deciziei de concediere nr. 684/19.08.2011, nu s-a făcut nicio mențiune referitoare la reținerea în sarcina reclamantei a săvârșirii și a acestei abateri disciplinare, astfel că, în aplicarea dispozițiilor art. 79 din Codul Muncii, potrivit căroră angajatorul nu poate invoca în fața instanței alte motive de fapt sau de drept decât cele precizate în decizia de concediere, se constată că nu se mai impune analiza acestor aspecte în cauză.

Pentru aceste considerente, instanța a admis în parte acțiunea, a dispus anularea deciziei de concediere nr. 682/08.08.2011 emisă de către pârâtă, a dispus reîncadrarea reclamantei în postul deținut anterior emiterii deciziei și a obligat pârâta la plata unei despăgubiri egale cu drepturile salariale indexate, majorate și reactualizate de care ar fi beneficiat reclamanta începând cu data de 19.08.2011, dată de la care a solicitat reclamanta, și până la reîncadrarea efectivă.

În baza art. 274 alin.1 C.proc.civ., având în vedere că în cauză a fost formulată de către reclamantă o cerere expresă în acest sens, iar pârâta este partea căzută în pretenții, s-a dispus obligarea acesteia la plata sumei de 1240 de lei către reclamanta C.A.C. cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâta SC M.M. SRL București, solicitând modificarea în tot a sentinței prin respingerea acțiunii.

În motivare s-a arătat că față de situația de fapt și de dispozițiile legale în vigoare, legalitatea deciziei de concediere se raportează la două elemente esențiale:

(i) Motivele de fapt sunt reglementate în mod detaliat prin decizia de concediere iar abaterile angajatei justifică decizia de concediere.

Societatea a analizat atitudinea generală a angajatei în desfășurarea relațiilor de muncă, respectarea obligațiilor sale menționate în Contractul Individual de Muncă, Fisa Postului și Regulamentul de Organizare și observarea atribuțiilor limitative aflate în sarcina acesteia; fiecare dintre abaterile constatate au fost verificate sub aspectul repetitiv al acestora și, totodată, raportat la consecințele produse. Concluzia a fost ca, raportat la prevederile incluse în mod expres în documentația internă a societății (comunicata

salariatei) și a celei încheiate direct cu angajata, aceasta a încălcat cu intenție indubitabila obligațiile ce îi revin, atât în luna iunie cât și în perioada anterioară.

(ii) Decizia de concediere îndeplinește condițiile legale stipulate de art. 61 lit. a din Codul Muncii și conține, în acord cu dispozițiile art. 252 din Codul Muncii, toate elementele care compun motivarea de fapt și de drept.

Contrar afirmațiilor reținute de către instanța de fond în sensul ca decizia de concediere ar fi trebuit să cuprindă mențiuni privind apărările formulate de către angajat, arată că aceasta din urmă nu a fost prezentă la procedura de concediere, ignorând sub acest aspect convocarea transmisă de către societate. Or, rațiunea legii este aceea de a proteja angajatul atâta vreme cât și acesta își exercită drepturile în acord cu prevederile legale.

II. Instanța de fond a reținut în mod netemeinic afirmațiilor martorilor audiați în cauza în contra documentației necontestate, depuse la dosarul cauzei.

În condițiile în care reclamanta a prezentat o situație contrară realității instanței, respectiv ca acestea nu i s-ar fi prezentat actele în baza cărora și-a desfășurat activitatea contractuală, societatea a depus la dosar toate înscrisurile care au stat la baza concedierii și pe cele care au constituit documentația de angajare. Astfel, reclamanta a cunoscut toate drepturile sale și limitările unor atare drepturi. Or, tocmai astfel de limitări au fost încălcate de către angajata și, ulterior, sancționate de către societate.

În concret, nedepunerea la timp a deconturilor de cheltuieli, în sensul necomunicării pe data de 5 a fiecărei luni a modalității în care au fost cheltuiți cei 2000 acordați de societate, a fost recunoscută chiar în cuprinsul contestației.

Cât privește nerealizarea targetului de vânzări dat fiind că nu a respectat limitele ariei geografice determinată în contractul individual de muncă, tribunalul în mod greșit a reținut că societatea nu i-ar fi stabilit angajatei targeturi clare pe fiecare luna de activitate; dimpotrivă, aceasta a fost în permanent informată cu privire la nivelul de atins în vânzări din culpa exclusivă a acesteia întrucât nu a respectat obligațiile pe care și le-a asumat prin semnarea contractului de muncă.

Independent de susținerile martorilor, actele de angajare semnate și însușite de către contestatoare stabileau în mod clar interdicția privind utilizarea autoturismului în scop personal. Or, aceasta a parcurs zilnic 16 km pe zi, fără să înștiințeze reprezentanții societății și fără să solicite acordul acestora, aspect care constituie o încălcare a Regulamentului de ordine interioară al societății.

Instanța de fond a încălcat dreptul de apărare al societății, garantat de Constituție și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, înlăturând toate susținerile acesteia și lipsind de efecte actele comune însușite de angajata prin aplicarea de prezumții ilogice și menținerea unor mărturii care nu lămuresc cu nimic situația de fapt și nu respectă realitatea rezultată din documente.

Prin întâmpinare, reclamanta a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca temeinică și legală a sentinței, cu obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată constând în onorariu avocat.

În mod corect prima instanță a stabilit că decizia a fost dată cu nerespectarea prevederilor art. 252 alin. 2 Codul muncii, deoarece intimata nu a ținut seama de apărările formulate de către angajată, prin memoriul de 4 pagini de apărări formulate față de convocator. Absența fizică a angajatei din cadrul cercetării disciplinare s-a datorat

distanței și costurilor de deplasare de la Cluj spre București și retur, societatea nedecontând aceste costuri.

Declarațiilor de martori audiați în cauză nu sunt deloc contradictorii cu înscrisurile depuse în probațiune de către pârâtă, ci le completează.

Din întregul probatoriu administrat (interogatorii, înscrisuri, declarații de martori) a reieșit că:

1. societatea nu a stabilit nici un fel de criterii de performanță față de reclamantă, respectiv nivel minim de vânzări la care să se raporteze activitatea profesională sau nivelul de salarizare al acesteia;

2. folosința mașinii încredințate angajatei de către societate s-a realizat corect, strict în interes de serviciu, iar deplasările pe teritoriul desemnat reclamantei s-a realizat de la domiciliul acesteia, care este la 8 km de centrul orașului Cluj-Napoca, deci nu se poate reține o exploatare în interes personal a mașinii de către reclamantă; nu se poate lua ca reper locul de muncă al angajatei, ca fiind o adresă concretă din Cluj-Napoca, deoarece societatea nu a avut un punct de lucru sau orice structură de funcționare în Cluj-Napoca;

3. acuzația că angajata nu și-a vizitat zilnic toți clienții este neîntemeiată, fiind fizic imposibil ca orice angajat să acopere zilnic întregul teritoriu al celor 8 județe, iar această frecvență zilnică este contrazisă chiar de actele interne depuse de către intimată; în plus, corect a observat tribunalul că în cuprinsul deciziei de sancționare nu s-a făcut nici o mențiune privind o asemenea faptă;

4. nedepunerea la timp a deconturilor este nesusținută de probele administrate: din intervalul calendaristic analizat, singura lună în care decontul s-a depus cu întârziere a fost luna iunie 2011, pentru care documentele justificative s-au transmis la 19.07.2011, iar pentru acest unic episod, sancțiunea prevăzută chiar de angajator era neluarea în considerare a acestora și o penalitate de 10% din salariul lunii respective;

5. obligația de recuperare a soldurilor, prezumat nerespectată de către reclamantă, a fost în mod corect înlăturată de către prima instanță, de vreme ce angajata nu avea asemenea atribuții de serviciu, potrivit chiar fișei postului depusă de către intimată.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate și a apărărilor invocate, Curtea reține următoarele:

Recursul este întemeiat și urmează a fi admis, cu consecința modificării sentinței în sensul respingerii contestației formulate împotriva deciziei de concediere.

Se constată, în aceste sens, temeinicia motivelor de recurs vizând atât legalitatea deciziei de concediere din punctul de vedere al conținutului acesteia, cât și temeinicia acestei decizii.

Astfel, raportat la reținerea tribunalului privitoare la absența din decizia de concediere a motivelor pentru care apărările formulate de angajat au fost înlăturate, Curtea constată că textul de lege pe care s-a întemeiat (art. 252 alin. 2 lit. c) Codul muncii) cuprinde două teze: cea potrivit căreia, în ipoteza în care salariatul s-a prezentat la convocarea făcută în vederea desfășurării cercetării disciplinare și a formulat apărări, trebuie arătate în decizia de sancționare motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate, și cea potrivit căreia, în ipoteza în care salariatul nu s-a prezentat la convocarea făcută, trebuie arătate motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin. 3 Codul muncii, nu a fost efectuată cercetarea.

Art. 251 alin. 3 Codul muncii stipulează că neprezentarea salariatului la convocarea făcută în condițiile prevăzute la alin. 2) fără un motiv obiectiv dă dreptul angajatorului să dispună sancționarea, fără efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

Prin urmare, susține recurenta, în condițiile în care contestatoarea nu s-a prezentat la convocarea făcută pentru cercetarea disciplinară, nici angajatorul nu avea obligația de a cuprinde în decizia de sancționare motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare.

Modul în care au procedat părțile este diferit de cel reglementat prin lege, în sensul că s-a purtat un dialog scris între părți, convocatorul cuprinzând precizarea faptelor considerate abateri disciplinare, la care angajata a răspuns inițial printr-o solicitare de detalii cu privire la aceste fapte (filele 17-18 dosar fond) la care i s-a răspuns pe larg de către angajator (filele 19-22 dosar fond), după care angajata a trimis un răspuns la convocarea disciplinară prealabilă (filele 23-28 dosar fond), prin care practic și-a formulat apărările față de cercetarea prealabilă, fără a se mai prezenta în persoană la cercetare.

Arată intimata contestatoare că nu a dorit să mai suporte cheltuielile ocazionate de o deplasare la București pentru cercetarea disciplinară, societatea nedecontând costurile.

Or, acesta în sine, fără alte determinări, nu este un motiv obiectiv care să justifice absența angajatului de la cercetarea disciplinară și să impună totuși angajatorului derularea cercetării prealabile.

Ca atare, devine aplicabilă teza a II-a a art. 252 alin. 2 lit. c) Codul muncii, conform căreia în cuprinsul deciziei de sancționare trebuie arătate motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin. 3 Codul muncii, nu a fost efectuată cercetarea, ceea ce decizia contestată cuprinde: se arată în clar că angajata nu s-a prezentat în fața comisiei de disciplină, deși a fost legal convocată și i-au fost comunicate, în termenul solicitat de aceasta, precizările solicitate prin adresa nr. 347/11.08.2011.

Faptul că au fost trimise în cuprinsul unui înscris apărările punctuale făcute de angajat față de faptele ce i s-au imputat nu poate conduce la extinderea motivelor de nulitate absolută prevăzute de art. 252 alin. 2 raportat la art. 251 alin. 3 și 4 Codul muncii.

Ca atare, se constată că decizia de sancționare atacată este legală, cuprinzând toate elementele impuse de lege.

În plus, se constată că, de altfel, angajatorul a și expus, în decizia de concediere emisă, motivele pentru care a înlăturat apărările formulate prin înscris de către angajata sa. Astfel, constatând că „la data și ora stabilite pentru cercetarea disciplinară, C.A.C. a trimis prin fax adresa nr. 352/17.08.2011 prin care a răspuns în scris la toate faptele care au făcut obiectul cercetării disciplinare”, angajatorul își dezvăluie motivele pentru care apreciază că nu sunt întemeiate aceste apărări: anume, că trimiterea punctului de vedere al reclamantei vis a vis de cercetarea disciplinară s-a făcut „fără a depune niciun înscris în susținerea apărării și fără a solicita amânarea cercetării disciplinare pentru administrarea de probe”. Cu alte cuvinte, s-au considerat neprobate susținerile făcute de contestatoare în acest înscris cu rol de apărare față de cercetarea disciplinară.

Prin urmare, nici chiar în ipoteza în care angajata ar fi formulat aceste apărări prezentă fiind la cercetarea disciplinară, nu s-ar fi putut constata nulitatea absolută a deciziei de concediere pentru motivul invocat prin contestație, fiind indicat, chiar dacă nu în termeni consacrați, motivul pentru care (întemeiat sau nu, ceea ce se verifică odată cu cercetarea temeiniciei sancționării) au fost înlăturate apărările angajatei.

Din punctul de vedere al temeiniciei sancționării, Curtea constată că dintre cele cinci abateri de la disciplina muncii reținute în sarcina reclamantei intime, cea mai importantă este cea vizând nerealizarea target-ului de vânzări.

Celelalte abateri, așa cum corect a reținut tribunalul, nu se confirmă (este vorba despre nerecuperarea soldurilor scadente, folosirea autoturismului de serviciu în interes personal, respectiv exploatarea necorespunzătoare a autoturismului), sau nu prezintă o gravitate suficientă pentru a justifica sancțiunea aplicată (cazul netransmiterii la timp a deconturilor de cheltuieli pentru luna iunie 2011), fiind în mod evident reținute de angajator în încercarea de a contura o gravitate mai mare a conduitei culpabile a angajatei.

Cu privire la fapta constând din nerealizarea target-ului de vânzări, tribunalul a reținut faptul că angajatorul nu ar fi depus la dosar niciun înscris, comunicat angajatei, prin care să i se impună un anumit număr de comenzi sau o anumită valoare financiară a acestora, deși, reține tribunalul, între reclamantă și superiorii acesteia au fost purtate discuții privind atingerea unor anume obiective prin intermediul unor e-mail-uri, fără însă a se stabili clar obligația de realizare a performanțelor de target și sancțiunile pe care le poate suporta dacă nu le atinge.

Curtea notează că din schimbul de scrisori electronice dintre părți se poate contura atât caracterul obligatoriu al target-urilor, cât și caracterul cert sub raport valoric al acestora. Astfel, în e-mail-ul trimis contestatoarei de către angajator la data de 6 mai 2011 se cere angajatei să propună varianta care i se pare realizabilă „cu condiția să se realizeze neapărat valoric”, după ce în scrisoarea din 4 mai 2011 îi fusese trimis target-ul pentru luna mai, cu specificarea: „sunt convins că luna asta îl și facem”.

Un alt e-mail din luna ianuarie 2011 conține îndemnul din partea angajatorului: „colegi! Implicați-vă serios și responsabil în realizarea targetelor!”, iar altul, pe cel de a se mobiliza cu tot efortul și seriozitatea pentru îndeplinirea targetului. Într-un e-mail din 5 iulie 2011, i se spune contestatoarei că „astea sunt cifrele minime pentru luna iulie. Targetul valoric, targetul pe Full Fast și Condrotide sunt obligatorii, pentru celelalte e OK o variație de 30 %”.

În decizia de concediere se reține că din targetul valoric de 37687 lei pentru luna mai, contestatoarea a realizat 9537 lei, nefiind realizat nici targetul de 23021 lei pe care contestatoarea a arătat în aprilie 2011 că îl poate realiza, ci realizând doar vânzări în cuantum de 15755 lei, iar din cel de 43793 lei pentru luna iulie 2011, a realizat doar 5354 lei, în condițiile în care salariul brut al acesteia era de 5000 lei lunar.

Punctul de vedere al contestatoarei cu privire la această abatere disciplinară este enunțat în răspunsul scris la convocarea la cercetarea disciplinară, arătându-se că obligația de serviciu indicată este una de diligență, iar nu de rezultat, cu atât mai mult cu cât salariul a fost stabilit în cuantum fix, iar nu în funcție de realizarea target-ului. Se mai arată că vânzările pe luna aprilie au fost de 20854 lei, în condițiile în care în luna aprilie a fost și vacanța de Paști. Se mai arată că produsele din portofoliul M.M. fiind de inovație pentru piața farmaceutică, au nevoie de recomandare și aplicare a personalului medical, sens în care a depus referate pentru achiziție la anumite spitale.

Nu sunt însă explicitate nerealizările de target pentru lunile mai și iulie 2011.

Curtea constată că nu poate fi reținută teza caracterului acestei obligații ca fiind de diligență, iar nu de rezultat, în condițiile în care din corespondența electronică depusă la dosar reiese tocmai contrariul, deci caracterul obligatoriu al acestor realizări valorice.

Pe de altă parte, nerealizarea targetului trebuie privită în contextul în care activitatea angajatorului este una lucrativă, menită a realiza profit, or dacă angajații nu produc, prin desfășurarea activității profesionale, un plus de valoare (cu alte cuvinte, nu acoperă costurile întreprinderii și să permită formarea profitului), împrejurarea este suficient de gravă pentru a justifica măsura concedierii.

Ca atare, constatând că singură, această abatere face să fie temeinică decizia contestată, Curtea urmează a admite recursul și a modifica sentința în sensul respingerii contestației, omițând, ca fiind superfluu, a cerceta pe larg chestiunile legate de celelalte abateri reținute în sarcina contestatoarei.

Văzând dispozițiile art. 312 alin. 1-3 raportat la art. 304 pct. 9 și art. 304 ind. 1 C.proc.civ.

14. Decizie de concediere a unui salariat, căruia anterior i s-a mai desfăcut contractul individual de muncă, prima decizie de concediere fiind anulată cu reintegrarea în postul avut anterior, salariatul nemaiprezentându-se la muncă. Legalitatea celei de-a doua decizii de concediere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1701 din 1 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr.5392 din 29.10.2012, pronunțată de Tribunalul Sălaj, a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul G.G.D., în contradictoriu cu pârâta SC S.C. SRL, și în consecință, a fost anulată decizia de concediere nr. 59/19.04.2012 emisă de pârâta, a fost obligată pârâta să îl reîncadreze pe reclamant pe postul și funcția deținută anterior concedierii, și să îi plătească despăgubiri egale cu plata salariilor indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data de 19.04.2012 și până la reîncadrarea efectivă.

A fost obligată pârâta la plata către reclamant a sumei de 620,04 lei, reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că reclamantul a avut calitatea de angajat al societății S.C. S.C. S.R.L. dar prin Dec. nr. 1/23.08.2010, i s-a desfăcut contractul de muncă în baza art. 65 alin. 1 Codul muncii.

A atacat această hotărâre iar prin decizia civilă nr. 5378/R/2011 a Curții de Apel Cluj, cererea i-a fost admisă în întregime.

Prin urmare, s-a dispus anularea deciziei nr. 1, reintegrarea acestuia în funcția avută anterior și obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri egale, cu salariile indexate majorate și reactualizate începând cu 24.08.2010 până la reintegrarea efectivă.

Deși decizia Curții de Apel Cluj este irevocabilă, pârâta nu a trecut la executarea ei. Prin urmare, nu s-au achitat sumele de bani dispuse prin instanță și nici nu s-a procedat la emiterea deciziei de reîncadrare în funcție a reclamantului. Dimpotrivă, s-a formulat o contestație în anulare, care a fost și ea respinsă în cursul lunii mai 2012.

După pronunțarea Curții de Apel Cluj, pârâta avea obligația de a emite o nouă decizie de reîncadrare în funcție a reclamantului și de a face cuvenitele mențiuni în Registrul general de evidență al salariaților.

Neprocedând în acest sens, în data de 13.02.2012 i s-a cerut avocatei reclamantului să prezinte un punct de vedere cu privire la modalitatea de executarea deciziei Curții de Apel Cluj.

În data de 26.03.2012 aceeași unitate emite o adresă către reclamant, prin care i se aduce la cunoștință să se prezinte în 12.03.2012 în fața comisiei de disciplină instituită la nivelul unității, cu mențiunea că în caz de neprezentare urmează a se desface contractul de muncă în temeiul art. 61 alin. 1 lit. a Codul muncii.

Așa se face că la data de 19.04.2012 s-a și emis o decizie purtând nr. 59, prin care reclamantului i s-a desfăcut contractul de muncă conform art. 61 lit. a Codul muncii.

Or, pentru a i se desface contractul de muncă, acesta trebuia mai întâi reîncadrat pe postul avut anterior, trebuia emisă o decizie în acest sens care să fie operată și înregistrată în Revisal.

În speță, pârâtul nu a făcut dovada că a executat Decizia Curții de Apel Cluj, în ceea ce privește despăgubirile bănești și reintegrarea pe postul avut anterior.

Din această perspectivă este nelegală decizia nr. 59/2012 privind desfacerea contractului de muncă al reclamantului, în condițiile în care acesta nu a fost reangajat și nu avea un contract valabil încheiat la data emiterii deciziei.

În aceste condiții, nici demararea procedurii disciplinare nu este legală, în cauză se invocă absențe de la locul de muncă, respectiv neprezentarea în data de 21.12.2012, când în esență, la această dată niciuna dintre părți nu făcuseră vreun demers privind reluarea activității.

Art. 252 Codul muncii menționează că sancțiunile disciplinare se iau în 30 de zile calendaristice de la data luării la cunoștință despre săvârșirea abaterii, or, în cauză, acest termen este cu mult depășit.

Prin urmare, niciunul dintre argumentele pârâtei nu pot fi luate în considerare, atâta vreme cât în esență este vorba despre nerespectarea unei hotărâri judecătorești, iar neaplicarea ei ar face ca hotărârea judecătorească să rămână neexecutată în detrimentul reclamantului.

Unitatea pârâtă avea obligația ca în calitate de angajator să acționeze cu bună credință și să aducă la îndeplinire acea decizie, or prin toate demersurile nu a făcut altceva decât să se opună executării acesteia.

Fiind îndeplinite prevederile art. 80 alin. 1 și 2 Codul muncii, a fost admisă acțiunea reclamantului și s-a dispus anularea deciziei de concediere nr. 59/19.04.2012 emisă de pârâtă, obligarea acesteia să îl reîncadreze pe reclamant pe postul și funcția deținută anterior concedierii, și să-i plătească despăgubiri egale cu plata salariilor indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat începând cu data de 19.04.2012 și până la reintegrarea efectivă. Pârâta a fost obligată la plata către reclamant a sumei de 620,04 lei cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei hotărâri, pârâta S.C. S.C. SRL a declarat recurs prin care a solicitat casarea sentinței și în urma rejudecării cauzei, respingerea acțiunii și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, pârâta a invocat dispozițiile art.274 Codul muncii conform cărora „hotărârile pronunțate în fond sunt definitive și executorii de drept”. De vreme ce instanța a dispus anularea deciziei de concediere intra în funcțiune principiul retroactivității, adică nulitatea produce efecte nu numai pentru viitor ci și pentru trecut, înlăturând efectele concedierii produse între momentul emiterii actului și cel al anularii de către instanță. Din acest principiu izvorăște și cel al repunerii în situația anterioară, ceea ce înseamnă că persoana în cauză trebuie să-și recupereze toate drepturile de care a fost deposedată prin decizia nelegală a angajatorului, respectiv statutul de salariat,

funcția, postul, locul de muncă, precum și despăgubiri echivalente cu salariul datorat pe acea perioadă cât a fost împiedicat să-și îndeplinească atribuțiile de serviciu.

În aceste condiții nu este necesară emiterea unei decizii noi prin care angajatorul să dispună repunerea salariatului în postul deținut anterior, deoarece cu ocazia soluționării litigiului s-a tranșat această problemă a funcției ocupată de salariat, astfel că angajatorul trebuie să se conformeze reintegrându-l pe salariat în litera și în spiritul titlului executoriu care consacră redobândirea calității de salariat.

Intimatul nu trebuia să aștepte emiterea unei decizii de reîncadrare pe postul deținut, deoarece odată anulată decizia de concediere acesta a redobândit calitatea de salariat pe care o avea anterior deciziei anulate. Astfel, după ce salariatul ia cunoștința de hotărârea ce îi este favorabilă trebuie să solicite reluarea activității iar angajatorul trebuie să acționeze cu buna credință aducând la îndeplinire acea hotărâre. Legea nu prevede obligativitatea emiterii unei decizii a angajatorului prin care salariatul să fie repus în postul deținut anterior. Odată anulată decizia de desfacere a contractului individual de muncă, nu este necesară emiterea unei noi decizii de reintegrare a salariatului în funcția deținută anterior, deoarece acesta rămâne angajatul societății și se bucură de aceleași drepturi avute anterior deciziei.

De asemenea instanța în mod greșit reține faptul că nu s-au efectuat modificările în Registrul general de evidență al salariaților în urma rămânerii definitive a Deciziei Curții de Apel Cluj nr. 5378/R/2012, deoarece recurenta a făcut dovada efectuării acestor modificări depunând la dosarul cauzei extras din programul REVISAL de unde reiese că s-a modificat data de încheiere a contractului individual de muncă și de asemenea s-a dat eficiența hotărârii în ceea ce privește anularea deciziei de concediere. Acest înscris, purtând denumirea de "extras din revisal - anexa 8", s-a depus la dosarul cauzei la termenul din data de 22.10.2012, fiind inadmisibil ca instanța să îl omită și să susțină în cuprinsul hotărârii că nu s-au efectuat modificările în Registrul general de evidență al salariaților.

Recurenta a expediat în luna februarie 2012 adresa nr. 179/06.02.2012 atât intimatului cât și avocatei acestuia. Fiind interpelat în cursul interogatoriului cu privire la acest aspect intimatul a susținut că nu a primit nicio adresa nici de la avocatul său și nici prin poștă, susținând faptul că el nu locuiește la adresa respectivă, acolo locuind doar mama lui, care de asemenea nu are cunoștință despre vreo adresa comunicată de către SC S.C. SRL. Toate aceste afirmații nu relevă altceva decât reaua credință și nesinceritatea reclamantului, care în realitate nu a dorit să primească corespondența de la angajator, plicul cu adresa întorcându-se la expeditor (așa cum se poate observa din anexele depuse la dosar), deși adresa destinatarului indicată pe plic este str. Salcânilor, nr. 27, Jibou, Sălaj, fiind aceeași cu adresa pe care intimatul a indicat-o și prin cererea de chemare în judecată ca fiind adresa sa de domiciliu, adresă care este înscrisă pe contractul individual de muncă și la care s-a mai purtat corespondența cu acesta, aspecte pe care le-a indicat atât în dezbaterile orale pe fondul cauzei cât și în cuprinsul concluziilor scrise, însă instanța fondului le-a omis cu desăvârșire susținând că recurenta nu a efectuat nici un demers în vederea punerii în executare a deciziei Curții.

Raportul final al cercetării disciplinare s-a întocmit și înregistrat la data de 23.03.2012, iar decizia de concediere nr. 59/2012 s-a emis la data de 19.04.2012, astfel este lesne de observat că între cele două acte s-au scurs 27 de zile și nu "mai mult de 30 de zile" așa cum eronat reține instanța. Cu privire la acest aspect trebuie avută în vedere

și Decizia ICCJ nr. 16/2012 pronunțată în dosarul nr. 15/1012, prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de Avocatul Poporului și Procurorul General de pe Lângă ICCJ care stabilește că "în interpretarea art. 252 alin. 1 din Codul Muncii, republicat, momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile calendaristice pentru aplicare sancțiunii disciplinare este data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prea labile la registratura unității".

Invocând dispozițiile art. 80 alin 2 Codul muncii, este evident că instanța de fond consideră că situația anterioară emiterii deciziei este situația în care contractul individual de munca nr. 4913/II/H/2007 este perfect valabil și între părți există o relație contractuală izvorâtă dintr-un contract individual de muncă, pentru că, în caz contrar, dacă ar considera că nu este valabil atunci nu ar dispune repunerea părților în situația anterioară emiterii deciziei. Astfel, intervine o mare contradicție între susținerile instanței, deoarece, anterior, aceeași instanță, consideră "în condițiile în care acesta nu a fost reintegrat, nu avea un contract valabil încheiat la data emiterii deciziei".

Reclamantul a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, arătând în esență că nu a fost reintegrat în funcția deținută anterior, că pârâta nu i-a solicitat să se prezinte la locul de muncă în vederea reîncadrării, că în REVISAL nu a fost înregistrată decizia de reîncadrare, că deși a demarat executarea silită, pârâta nu s-a conformat dispozițiilor deciziei civile nr.5372/R/2011 a Curții de Apel Cluj cu excepția plății drepturilor salariale. Se susține că pârâta avea obligația de a emite o decizie de reîncadrare și de a o comunica reclamantului, iar termenul de 30 de zile curge de la data de 21.12.2011, fiind depășit la data de 19.04.2011. În fine, se invocă nulitatea deciziei de concediere pentru nedescrierea faptei considerate abatere disciplinară în raport de neindicarea în convocator și în decizia de concediere a zilelor în care reclamantul a absentat de la serviciu.

Examinând hotărârea în raport de motivele invocate, Curtea de Apel va admite recursul pentru următoarele considerente:

Prin decizia civilă nr.5378 din 20.12.2011 a Curții de Apel Cluj a fost anulată decizia de concediere nr.1/23.08.2010 emisă de pârâta și s-a dispus reintegrarea reclamantului în funcția și postul deținute anterior, corelativ cu plata drepturilor salariale corespunzătoare.

Repunerea părților în situația anterioară în sensul art. 78 alin.2 Codul muncii (anterior republicării) semnifică redobândirea calității de salariat de către reclamant și renașterea drepturilor și obligațiilor reciproce ale părților unui contract individual de muncă, fără alte formalități cum sunt cele invocate de reclamant: emiterea unei decizii de reîncadrare, comunicarea sa către salariat, înregistrarea sa în REVISAL.

Reintegrarea salariatului în funcția și postul deținute anterior concedierii operează în temeiul hotărârii judecătorești, ce reflectă aplicarea dispozițiilor art.78 alin.2 Codul muncii (anterior republicării).

Nu reprezintă, prin urmare un demers obligatoriu în vederea punerii în executare a hotărârii judecătorești emiterea de către angajator a unei dispoziții interne de reîncadrare a salariatului și nici înregistrarea sa în REVISAL, deoarece hotărârea judecătorească este executorie prin sine însăși, fără a depinde de eventuale formalități interne ale angajatorului, care, de altfel, nu produc efecte juridice diferite de cele ale titlului executoriu.

Curtea de Apel reține astfel că prin reintegrarea reclamantului pe postul și funcția deținute anterior au fost înlăturate efectele concedierii nelegale, renăscând în sarcina sa obligațiile ce dau conținut raporturilor juridice de muncă, inclusiv prezentarea la serviciu pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice funcției deținute.

De altfel, instanța de recurs remarcă faptul că pârâta nu a rămas inactivă cu privire la punerea în executare a dispoziției de reintegrare, contactând avocatul reclamantului precum și reclamantul la începutul lunii februarie 2012 la scurt timp după motivarea deciziei civile nr.5378/2011 (la 26.01.2012), în vederea aducerii la îndeplinire a dispozițiilor titlului executoriu.

Acest demers al pârâtei care nu are caracter obligatoriu deoarece salariatului îi revenea obligația de a se prezenta la serviciu fără o notificare/înștiințare prealabilă din partea angajatorului, relevă buna sa credință cu privire la aducerea la îndeplinire a dispoziției de reintegrare a reclamantului.

În acest context, Curtea de Apel nu consideră utilă examinarea conduitei pârâtei privind executarea celorlalte dispoziții ale titlului executoriu, deoarece în prezenta cauză prezintă interes doar măsura reintegrării reclamantului în funcția deținută anterior concedierii.

De asemenea, se reține că reclamanta nu a dovedit că pârâta ar fi refuzat să îl primească la locul de muncă, neprobând nici că a încercat să se prezinte la locul de muncă, ulterior pronunțării deciziei civile nr.5378/20.12.2011.

Un atare refuz ar fi justificat absența de la serviciu din moment ce chiar angajatorul este cel care, în această ipoteză eventuală, îl împiedică pe salariat să presteze munca. Notificarea nr.282/11.04.2012 emisă prin intermediul BEJ A. este ulterioară desfășurării cercetării prealabile în cadrul căreia s-a constatat absența reclamantului de la serviciu, astfel încât nu poate proba refuzul angajatorului de a-l reintegra pe reclamant.

Cu privire la motivele de nulitate ale deciziei de concediere Curtea observă că termenul de 30 de zile precizat de art.252 alin.1 Codul muncii republicat, curge, potrivit dezlegării obligatorii dată prin Decizia nr.16/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, de la data înregistrării raportului final al cercetării disciplinare prealabile la registratura unității. Acest moment este în speță 23.03.2012, în raport de care emiterea deciziei de concediere la 19.04.2012 se încadrează în termenul legal de 30 de zile.

În fine, cu privire la modul în care este expusă fapta imputată reclamantului prin decizia de concediere, Curtea constată că aceasta precizează în mod clar absența reclamantului de la serviciu până la data emiterii deciziei de concediere, ceea ce semnifică un interval de timp, nefiind necesară prin urmare indicarea fiecărei zile a acestui interval.

În acest sens, este relevantă constatarea că „reclamantul nici până la această dată nu s-a prezentat la serviciu și nici nu a motivat în vreun fel lipsa de la locul de muncă”, fiind indicată și împrejurarea că reclamantul nu a dat curs convocării nr.26/02.03.2012 în cuprinsul căreia s-a indicat, contrar apărărilor intimatului că din 21.12.2011 absentează nemotivat.

În concluzie, Curtea de Apel constată că decizia de concediere respectă exigențele legale edictate de art.252 alin.2 Codul muncii, fiind sub aspectul stării de fapt temeinică.

Pentru considerentele expuse anterior, Curtea de Apel în temeiul art.312 alin.2 raportat la art.304 pct.9 C.pr.civ. va admite recursul, va modifica în tot hotărârea în

sensul că va respinge ca nefondată acțiunea reclamantului, care în temeiul art.274 C.pr.civ., va fi obligat să plătească pârâtei suma de 850 de lei cheltuieli de judecată la fond (fila 107 fond).

15. Indemnizație pentru creșterea copilului. Mamă care a născut gemeni. Îndreptățire la două indemnizații

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1903 din 23 aprilie 2013

Prin Sentința civilă nr. 657 din 17.01.2013 pronunțată de Tribunalul Cluj a fost respinsă acțiunea formulată de reclamanta N.P.A.M. în contradictoriu cu pârâții SPITALUL MILITAR DE URGENȚĂ „C.” Cluj-Napoca și MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE București.

A fost respinsă cererea de chemare în garanție a chematului în garanție MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Din probațiunea administrată în cauză rezultă că la data de 12.10.2006, reclamanta a născut 2 gemeni, iar ulterior a solicitat acordarea indemnizației pentru creșterea copilului, adresându-se în acest sens angajatorului, respectiv Spitalului Militar de Urgență „C.” Cluj-Napoca. În urma acestei cereri a fost emis Ordinul de zi pe unitate nr. 3/5.01.2007, prin care se dispune că este îndreptățită să primească o indemnizație în cuantum de 600 lei lunar.

Ultrior, la data de 30.06.2008, reclamanta s-a adresat comandantului S.M.U. Cluj-Napoca, solicitând acordarea sumei de 600 lei lunar și pentru cel de-al doilea minor.

Acesta a înaintat pe cale ierarhică cererea petentei structurii specializate din cadrul Ministerului Apărării - Direcția Financiar Contabilă, care prin adresa nr. A. nr. 7814/31.07.2008, a precizat că reclamanta poate să beneficieze de o singură indemnizație, respingând astfel solicitarea formulată.

Acest răspuns a fost comunicat reclamantei prin intermediul pârâtului S.M.U. Cluj-Napoca, conform adresei A nr. 1627/12.08.2008.

Ultrior, reclamanta s-a adresat Tribunalului Cluj, solicitând anularea adresei emise de minister și obligarea la plata indemnizației de 600 lei și pentru cel de-al doilea minor.

Prin Decizia nr. 1407/16.03.2012 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursurile declarate de pârâții SPITALUL MILITAR DE URGENȚĂ CLUJ-NAPOCA, GUVERNUL ROMÂNIEI, MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE și chematul în garanție MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, împotriva Sentinței nr. 128/23.02.2011 Curții de Apel Cluj – Secția Comercială, de Contencios Administrativ și Fiscal, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre competentă soluționare al Tribunalul Cluj – Secția Litigii de Muncă și Asigurări Sociale.

Analizând cu precădere cerea de chemare în garanție a chematului în garanție a Ministerului Finanțelor Publice instanța a respins-o, având în vedere lipsa raporturilor juridice cu reclamanta și Decizia nr. 10/19.09.2011 a Î.C.C.J.

Pe fondul cauzei trebuie reținut că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 1 alin. 1 din OUG nr. 148/2005, text modificat prin OUG nr. 226/2008. Astfel începând cu data de 1 ianuarie 2009, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au

realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, precum și de o indemnizație lunară în cuantum de 600 lei sau, opțional, în cuantum de 85% din media veniturilor realizate pe ultimele 12 luni, dar nu mai mult de 4.000 lei.

La data de 1 ianuarie 2009 textul art. 2 din OUG nr. 148/2005 a avut următoarea formă: începând cu data de 1 ianuarie 2007, cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) este de 600 RON. Ulterior, la data de 15 iunie 2009 este publicată în Monitorul Oficial Legea nr. 239/2009 care, prin articolul ei unic, a modificat textul art. 2 din OUG nr. 148/2005, prevăzând că: Cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) se majorează cu 600 lei pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere.

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis pe calea unui recurs în interesul legii soluționat prin Decizia nr. 26 din 14 noiembrie 2011 următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art.6 alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 239/2009 pentru modificarea art. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 148/2005, indemnizația lunară pentru creșterea copilului prevăzută de art. 1 alin. 1 din ordonanță se acordă pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, în cuantum de 800 lei pentru perioada 1 ianuarie 2006 - 31 decembrie 2006; 600 lei pentru perioada 1 ianuarie 2007-31 decembrie 2008; 600 lei sau, opțional, 85% din pe ultimele 12 luni, dar nu mai mult de 4000 de lei pentru perioada 1 ianuarie 2009-17 iunie 2009”.

Conform prevederilor art.9 din O.U.G. nr. 148/2005, în vigoare la data formulării acțiunii, cererile pentru acordarea drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, reprezentând indemnizație sau stimulent, și documentele din care rezultă îndeplinirea condițiilor legale de acordare a acestora se depun, după caz, la primăria comunei, orașului, municipiului, respectiv sectoarelor municipiului București pe raza căreia solicitantul își are domiciliul sau reședința.

În mod legal pârâții SPITALUL MILITAR DE URGENȚĂ CLUJ-NAPOCA și MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE au aplicat, în calitate de angajator și respectiv de for tutelar, legislația existentă la momentul nașterii celor doi copii, însă nu aceștia sunt cei care trebuie să pună la dispoziție sumele necesare plății alocației.

Instanța a reținut că, în cauză, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Cluj este cea de la care trebuiau solicitate drepturile cuvenite reclamantei pentru cel de-al doilea copil, entitate care nu a fost chemată în judecată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta, solicitând modificarea în tot a sentinței atacate, cu consecința admiterii în întregime a acțiunii formulate, cu cheltuieli de judecată în toate fazele procesuale.

În motivarea recursului reclamanta susține că sentința instanței de fond este nelegală raportat la faptul că instanța s-a pronunțat asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâților Spitalul Militar de Urgență „C.” Cluj-Napoca și Ministerul Apărării Naționale, fără a pune în discuția părților această excepție, încălcând astfel dreptul la apărare al recurente.

Mai mult, instanța de fond total nelegal apreciază că în speță calitate procesuală pasivă ar trebui să aibă Agenția Județeană pentru Plăți și Inspekția Socială Cluj, având în vedere prevederile art. 9 din O.U.G. nr. 148/2005.

Consideră că instanța de fond a ignorat prevederile art. 20 și 30 din O.U.G. nr. 148/2005, din care rezultă că toți pârâții din prezentul litigiu, inclusiv Ministerul Finanțelor Publice, pentru care instanța de fond greșit a constatat lipsa calității procesuale pasive, au calitate procesuală pasivă, Agenția Județeană pentru Plăți și Inspekția Socială Cluj nefiind cea de la care trebuia să solicite drepturile pentru cel de-al doilea copil, între recurentă și această instituție neexistând nici un raport juridic.

Cu privire la fondul cauzei, apreciază solicitările formulate ca fiind întemeiate și legale, așa cum reiese și din legislația incidentă în cauză, care a suferit modificări, dar doar în sensul interpretării clare a dispozițiilor legale inițiale.

Așa cum reiese din actele depuse la dosar recurenta a dat naștere la doi copii la data de 12.01.2006, indemnizația i-a fost acordată doar pentru un singur copil, ambii copii au probleme medicale care obligă la plata indemnizației de creștere pentru 3 ani, iar pârâții i-au refuzat netemeinic acordarea și plata indemnizației pentru cel de-al doilea copil.

Obligația legală de plată a indemnizației pentru cel de-al doilea copil trebuie să fie pentru o perioadă de 3 ani începând cu 12.01.2006, data nașterii copilului, adică pentru perioada 12.01.2006-12.01.2009 (adică $3 \times 12 = 36$ indemnizații lunare).

În sprijinul cererii vine statuarea Înaltei Curți de Casație și Justiție prin Decizia nr. 64/14.01.2010, dată în soluționarea excepției de nelegalitate a art. 2 al. 1 și 3 și art. 3 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor O.U.G. nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului aprobate prin H.G. nr. 1025/2006, conform căreia acordarea indemnizației lunare trebuie raportată, conform art. 6 din O.U.G. nr. 148/2005, la numărul copiilor născuți, iar nu la numărul nașterilor, situație în care dispozițiile art. 2 din normele metodologice sunt nelegale.

Această nelegalitate a fost rezolvată irevocabil prin admiterea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 26/2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Nu în ultimul rând, trebuie avut în vedere faptul că într-adevăr urmare cererii sale a fost emis Ordinul de zi pe unitate nr. 3/05.01.2007, act neatacat de către subsemnata, act care însă trebuie interpretat în favoarea recurente deoarece prin acesta s-a aprobat dreptul la „indemnizație pentru creșterea copilului în cuantum de 600 lei”. Așadar, interpretarea acestui ordin trebuie făcută în sensul că indemnizația a fost aprobată pentru fiecare copil în parte, deoarece dacă se dorea aprobarea doar pentru un copil aceasta trebuia clar exprimată, iar pentru a putea interpreta în alt mod această prevedere din ordin trebuia să aibă următorul conținut: indemnizația pentru creșterea copiilor în cuantum de 600 lei.

Așadar, la acest moment nu mai există nici un dubiu asupra interpretării legislației aplicabile speței, sens în care apreciază că cererea sa este întemeiată.

Prin întâmpinările înregistrate pârâții SPITALUL MILITAR DE URGENȚĂ „C.” Cluj-Napoca, MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE București și MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE București au solicitat respingerea recursului formulat de reclamantă, cu consecința menținerii în întregime a sentinței civile atacate, ca fiind temeinică și legală.

Examinând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea reține că recursul este fondat în parte, având în vedere considerentele ce vor fi expuse în continuare:

Potrivit dispozițiilor art. 29 din OUG nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, „(1) Prevederile prezentei ordonanțe de urgență sunt aplicabile și tuturor categoriilor de personal care își desfășoară activitatea în ministerele și instituțiile din sectorul de apărare, ordine publică și siguranță națională. (2) În situația persoanelor prevăzute la alin. (1), fondurile necesare plății drepturilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență și cheltuielile administrative se asigură din bugetul de stat, prin bugetele ministerelor și instituțiilor din sectorul de apărare, ordine publică și siguranță națională. (3) Pentru perioada cât o persoană dintre cele prevăzute la alin. (1) beneficiază de concediu pentru creșterea copilului, la stabilirea drepturilor de pensie și a altor drepturi acordate potrivit legii se are în vedere solda brută lunară, respectiv salariul de bază al funcționarilor publici cu statut special, actualizate. (4) Modalitățile de depunere și de soluționare a cererilor de acordare a drepturilor, în situația persoanelor prevăzute la alin. (1), se stabilesc prin norme interne, aprobate de conducătorii autorităților și instituțiilor publice prevăzute la alin. (1).”

Prevederile legale menționate, prin derogare de la dispozițiile generale cuprinse la art. 9 alin. 1 din OUG nr. 148/2005, instituie în sarcina angajatorului – instituție din sectorul de apărare, ordine publică sau siguranță națională, în cazul de față pârâtului Spitalul Militar de Urgență „C.”, obligația de a efectua plățile prevăzute de ordonanța de urgență, inclusiv cele referitoare la indemnizația de creștere a copilului.

De altfel, Ordinul de zi pe unitate nr. 3/05.01.2007 de aprobare pentru reclamantă a indemnizației pentru creșterea copilului, în ceea ce privește primul copil, a fost emis de pârâtul angajator.

De asemenea Ministerului Apărării Naționale îi revine, în conformitate cu dispozițiile alin. 2 al art. 29 din OUG nr. 148/2005, obligația de a asigura prin bugetul propriu, fondurile necesare pentru plata drepturilor prevăzute de actul normativ menționat.

În aplicarea dispozițiilor art. 29 din OUG nr. 148/2005, Ministerul Apărării a emis Ordinul nr. M.29 din 20.02.2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind modalitățile de depunere și de soluționare a cererilor de acordare a drepturilor stabilite prin OUG nr. 148/2005 și Dispoziția nr. A-6864/16.10.2006 pentru aplicarea reglementărilor referitoare la drepturile de protecție socială prevăzute de OUG nr. 148/2005, în care se precizează atât categoria beneficiarilor ordonanței de urgență, personal militar și civil, cât și procedura pe care aceștia trebuie să o urmeze pentru obținerea drepturilor cuvenite potrivit actului normativ menționat.

Prin urmare, raportat la considerentele expuse, Curtea constată că soluția instanței întemeiată pe dispozițiile art. 9 din OUG nr. 148/2005, de respingere a acțiunii reclamantei, prin care a constatat lipsa calității procesuale pasive a pârâților, este greșită.

Cum reclamanta nu a formulat în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Apărării Naționale un capăt de cerere având ca obiect obligarea acestuia la alocarea sumelor necesare efectuării plăților, în concordanță cu obligațiile ce-i revin potrivit prevederilor art. 29 din OUG nr. 148/2005, calitatea procesuală pasivă în cauză se justifică față de acest pârât doar pentru opozabilitatea hotărârii.

Ministerul Finanțelor Publice a fost chemat în judecată prin cererea de chemare în garanție formulată de pârâțul Spitalul Militar de Urgență „C.”, însă față de acesta nu se justifică calitatea procesuală pasivă.

Astfel, calitatea de ordonator principal de credite a Ministerului Finanțelor Publice, în lipsa unei dispoziții legale exprese, nu generează o obligație implicită de alocare a fondurilor necesare către instituțiile bugetare, în sarcina cărora s-au instituit obligații de plată, sau după caz, de alocare, a unor drepturi salariale. Cu alte cuvinte, atribuțiile Ministerului Finanțelor Publice în domeniul finanțelor publice nu conțin o obligație de garanție sau de despăgubire, astfel că între acest pârât și instituțiile bugetare pârâte nu există un raport juridic obligațional.

Între instituțiile publice pârâte chemate în judecată pentru plata drepturilor și Ministerul Finanțelor Publice există raporturi juridice de drept administrativ, care iau naștere în virtutea obligațiilor legale reciproce și specifice ce le revin în procesul bugetar, iar între Ministerul Finanțelor Publice și instituțiile respective nu există nicio obligație de garanție sau de despăgubire în cazul neexecutării de către o instituție publică a obligației ce îi incumbă în baza legii.

Este adevărat că, în cadrul procesului bugetar, Ministerul Finanțelor Publice repartizează ordonatorilor principali de credite sumele alocate acestora prin bugetul de stat, îndeplinind un rol de administrator al acestui buget, dar nu are atribuția de a vira acestora alte sume decât cele prevăzute în legea bugetului de stat și cu respectarea acesteia.

Procedura legală de executare de către instituțiile publice a obligațiilor stabilite prin titluri executorii este reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul căreia ordonatorii principali de credite au obligația de diligență de a efectua demersurile legale în vederea asigurării în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare efectuării plății sumelor stabilite prin titluri executorii, iar Ministerul Finanțelor Publice are rolul de a răspunde de elaborarea proiectului bugetului de stat pe baza proiectelor ordonatorilor principali de credite, precum și de a elabora proiectele de rectificare a acestor bugete, rol care se realizează prin atribuțiile prevăzute de art. 19 lit. a, g, h și i din Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de art. 3 alin. 1 pct. 6-8, 11 și 13 din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009, cu modificările și completările ulterioare.

În plus, art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002, cu modificările și completările ulterioare, dispune în sensul că, în situația în care instituțiile publice nu își îndeplinesc obligația de plată în termenul prevăzut de art. 2 din ordonanță, creditorul va putea recurge la procedura executării silite în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă și ale altor dispoziții legale aplicabile în materie.

În mod corelativ, obligației de diligență ce revine instituțiilor publice în temeiul și în executarea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Finanțelor Publice are obligația de a efectua demersurile administrative necesare în vederea rectificării bugetului de stat.

Chiar în ipoteza în care ordonatorii de credite și-ar îndeplini atribuțiile ce le revin în sensul formulării de propuneri de cuprindere în bugetul propriu a sumelor necesare plății obligațiilor stabilite prin titluri executorii, iar Ministerul Finanțelor Publice, la rândul său, ar întocmi și ar transmite spre aprobare propuneri de rectificare a bugetului de stat, dreptul de decizie aparține legislativului.

În sensul expus s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 10 din 19 septembrie 2011, în recurs în interesul legii, stabilind că: „În aplicarea dispozițiilor art. 60 din Codul de procedură civilă raportat la art. 19 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1-4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu modificările și completările ulterioare, cererea de chemare în garanție a Ministerului Finanțelor Publice formulată de către instituțiile publice angajatoare sau ordonatorii de credite cu privire la drepturile salariale ale personalului din sectorul bugetar ori la ajutorul financiar prevăzut în favoarea cadrelor didactice titulare și/sau suplinitoare calificate din învățământul preuniversitar de Legea nr. 315/2006 privind stimularea achiziționării de cărți sau de programe educaționale pe suport electronic, necesare îmbunătățirii calității activității didactice, în învățământul preuniversitar, nu îndeplinește cerințele prevăzute de textul de lege”.

Potrivit dispozițiilor art. 330⁷ alin. 4 din C.pr.civ. decizia pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii este obligatorie pentru instanțele de judecată, considerentele Deciziei nr. 10/2011 fiind valabile în soluționarea prezentei cauze datorită finalității urmărite prin chemarea în judecată a Ministerului Finanțelor Publice.

Pe fondul cauzei, Curtea constată că sunt întemeiate pretențiile reclamantei în raport de prevederile art. 1 alin. 1, art. 2 și art. 6 alin. 1 din OUG nr. 148/2005.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. 1 din OUG nr. 148/2005, în forma în perioada pentru care se solicită acordarea drepturilor, „(1) Începând cu data de 1 ianuarie 2006, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, precum și de o indemnizație lunară în cuantum de 800 lei (RON)” iar potrivit art. 2 „Începând cu data de 1 ianuarie 2007, cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) este de 600 lei (RON).” Totodată în conformitate cu prevederile art. 6 alin. 1 din același act normativ „(1) Concediul și indemnizația lunară prevăzute la art. 1, respectiv la art. 2, se cuvin pentru fiecare dintre primele 3 nașteri sau, după caz, pentru primii 3 copii ai persoanelor aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 5 alin. (2)”, dispoziții similare fiind cuprinse și la art. 2 alin. 1 și 2 din HG nr. 1025/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a OUG nr. 148/2005.

Prin Legea nr. 239/2009 a fost modificat art. 2 din OUG nr. 148/2005, în sensul că „Cuantumul indemnizației prevăzute la art. 1 alin. (1) se majorează cu 600 lei pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipleți, începând cu al doilea copil provenit dintr-o astfel de naștere”, recunoscându-se astfel, începând cu data intrării în vigoare a acestui act normativ – 18 iunie 2009, dreptul de a beneficia de indemnizație pentru creșterea copilului pentru fiecare copil născut independent de numărul nașterilor.

Reclamanta a născut la data de 12.10.2006 doi copii, pe N.I.D. și pe N.A.C., iar potrivit Ordinului de zi pe unitate nr. 3/05.01.2007 emis de pârâtul Spitalul Militar de Urgență „C.”, i-a fost aprobată, începând cu data de 05.01.2007, acordarea indemnizației pentru creșterea copilului, doar pentru un singur copil, pârâtii refuzând, potrivit Adresei nr. A7814/31.07.2008 emisă de Ministerul Apărării Naționale - Direcția Financiar

Contabilă și Adresei nr. A 1627/12.08.2008 emisă de Spitalul Militar de Urgență „C.”, acordarea indemnizației pentru cel de-al doilea copil, refuzul fiind întemeiat pe prevederile art. 3 alin. 1 din HG nr. 1025/2006, prevederi care definesc nașterea în sensul dispozițiilor art. 6 alin. 1 din OUG nr. 148/2005.

Prin Sentința civilă nr. 433 din 05.10.2009, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția Comercială, de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 1332/33/2009, rămasă irevocabilă prin Decizia nr. 64/14.01.2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a fost admisă excepția de nelegalitate invocată de reclamanta N.P.A.M., constatându-se nelegalitatea prevederilor art. 3 alin. 1 din HG nr. 1025/2006.

Totodată, prin Decizia nr. 26/14 noiembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii s-a stabilită că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 6 alin. 1 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 239/2009 pentru modificarea art. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 148/2005, indemnizația lunară pentru creșterea copilului prevăzută de art. 1 alin. 1 din ordonanță se acordă pentru fiecare copil născut dintr-o sarcină gemelară, de tripleți sau multipluți, în cuantum de 800 lei pentru perioada 1 ianuarie 2006 - 31 decembrie 2006; 600 lei pentru perioada 1 ianuarie 2007-31 decembrie 2008; 600 lei sau, opțional, 85% din pe ultimele 12 luni, dar nu mai mult de 4000 de lei pentru perioada 1 ianuarie 2009-17 iunie 2009”.

Potrivit dispozițiilor art. 330⁷ alin. 4 din C.pr.civ. decizia pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii este obligatorie pentru instanțele de judecată.

Decizia nr. 26/14.11.2011 a fost dată în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 1 și art. 6 din OUG nr. 148/2005, și are în vedere incidența acestor prevederi pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 239/2009, în sensul acordării indemnizației pentru creșterea copilului pentru copiii proveniți din sarcini gemelare, tripleți sau multipluți, născuți în perioada 1 ianuarie 2006 – 17 iunie 2009.

Prin urmare, reclamanta este îndreptățită să beneficieze de indemnizația pentru creșterea copilului și pentru cel de-al doilea copil provenit din sarcină gemelară, începând cu data de 5 ianuarie 2007, de la care i-a fost acordată indemnizația pentru primul copil, și până la data împlinirii vârstei de 3 ani – 12 octombrie 2009, în raport de prevederile art. 1 alin. 1 din OUG nr. 148/2005, având în vedere faptul încadrării copilului în grad de handicap accentuat, potrivit Certificatelor nr. 2052 și 2053 din 01.10.2008 emise de Comisia pentru Protecția Copilului Cluj.

Așa fiind, având în vedere considerentele expuse, constatând incidența motivului de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.pr.civ., în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 și 3 C.pr.civ., Curtea va admite în parte recursul declarat cu consecința modificării în parte a sentinței atacate, potrivit dispozitivului prezentei decizii.

În temeiul dispozițiilor art. 274 C.pr.civ., va fi obligat intimatul pârât Spitalul Militar de Urgență „C.” Cluj-Napoca să plătească recurentei reclamante suma de 5.380 lei cheltuieli de judecată în toate fazele procesuale, reprezentând onorariu avocațial.

16. Obligare la eliberarea adeverinței privind stagiul de cotizare și sporurile realizate la o societate comercială desființată. Calitatea procesuală pasivă a Agenției Județene pentru Plăți și Inspecție Socială

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1706 din 2 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 7074 din 19 decembrie 2011 a Tribunalului Sălaj s-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Sălaj, a necompetenței materiale a instanței, precum și a inadmisibilității acțiunii, invocate de pârâta Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Sălaj.

S-a admis acțiunea formulată de reclamanta S.M. împotriva pârâtei Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Sălaj, pe care a obligat-o să elibereze la cererea reclamantei o adeverință care să cuprindă stagiul realizat în sistemul public de pensii, sporul pentru munca prestată în timpul nopții, alte sporuri și majorări salariale primite în perioada în care a fost angajată la SC F.B. SA Zalău.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Excepțiile lipsei calității procesuale pasive și a inadmisibilității au fost respinse, pentru următoarele considerente:

Reclamanta a solicitat pârâtei, eliberarea de copii, certificate și extrase privind drepturile referitoare la stagiile de cotizare în sistemul public de pensii, pentru perioada în care a lucrat la F.B. Zalău.

Pârâta a refuzat acest lucru cu motivarea că solicitarea nu face obiectul activității și atribuțiilor sale, depozitarul documentelor, din perspectiva art. 18 din Legea nr. 16/1996 trebuind să fie Arhivele Naționale.

Poziția astfel exprimată, a arătat fără putință de tăgadă că pârâta nu dorește să onoreze solicitarea reclamantei.

Prin urmare, față de acest refuz explicit, și în egală măsură, actual, acțiunea reclamanților nu poate fi paralizată prin faptul că aceștia nu ar fi urmat procedura prealabilă prev. de art. 7 din Legea nr. 554/2004 ori pentru că acțiunea a fost introdusă după trecerea termenului de 6 luni sau 1 an, statornicit în Legea nr. 554/2004.

Conform art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.554/2004, persoană vătămată este „orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri”.

Astfel, refuzul de a emite o adeverință cu mențiunile solicitate nu poate fi asimilat cu un act administrativ vătămător, conform articolului mai sus menționat.

Prin urmare, excepția inadmisibilității cererii a fost respinsă.

Tot pentru aceleași motive a fost respinsă și excepția necompetenței materiale a instanței deoarece nu ne aflăm în situația unei acțiuni în contencios administrativ, ci în prezența unui litigiu de muncă.

Pârâta Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Sălaj este depozitara documentelor solicitate de către reclamanți, prin urmare nu se poate susține că nu ar avea calitate procesuală pasivă, deoarece reclamanții nu ar putea solicita documente de la o instituție a statului care nu le deține.

În aceeași ordine de idei, s-a reținut că pârâta Direcția Județeană Sălaj a Arhivelor Naționale, care nu deține aceste documente, nu poate fi obligată a le elibera chiar dacă, potrivit art. 18 din Legea nr. 16/1996, în cazul desființării unei persoane juridice

documentele cum sunt cele solicitate de reclamanți trebuie preluate de Arhivele Naționale.

Asupra fondului cauzei, instanța a reținut că la data de 8 ianuarie 2004 D.D.F.S.S. Sălaj (a cărei succesoare este D.M.P.S. Sălaj), iar apoi A.J.P.S Sălaj a procedat la recepția actelor care generează relații de pensii din cadrul S.C. Filatura S.A. Zalău, sens în care s-a încheiat un proces-verbal de recepție.

După această preluare, pârâta D.M.P.S. Sălaj a inițiat o corespondență oficială cu diverse instituții ale statului, cu scopul declarat ca acestea să preia arhiva S.C. F.B. S.A.

Astfel, pârâta D.M.P.S. Sălaj s-a adresat cu memorii Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse, Direcției Județene Sălaj a Arhivelor Naționale, Casei Naționale de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale precum și Casei Județene de Pensii Sălaj.

Aceste demersuri au rămas însă fără rezultat astfel că și în prezent documentele care atestă stagiile de cotizare ale angajaților fostei S.C. F.B. S.A. Zalău (pentru care s-a dispus lichidarea judiciară) se află în păstrarea pârâtei A.J.P.S. Sălaj.

Prin urmare, refuzul pârâtei de a elibera copii ale actelor necesare reclamanților pentru reglementarea raporturilor lor cu Casa Județeană Sălaj este nejustificat.

Abilitarea legală a pârâtei Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Sălaj ori a unei alte instituții a statului de a depozita documentele relative la stagiile de cotizare ale reclamanților se constituie într-o dispută care nu are legătură cu solicitarea reclamanților și care nu poate să lezeze interesele legitime ale acestora.

Pentru cele ce preced, în baza art.159 alin.(1) din Legea nr. 263/2010 și art.125, 126 din H.G. nr.257/2011 instanța a admis acțiunea reclamantei conform dispozitivului sentinței.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Sălaj, solicitând admiterea recursului și desființarea sentinței ca nelegală și netemeinică și respingerea acțiunii reclamantei ca inadmisibilă, ca fiind îndreptată împotriva unei instituții fără calitate procesuală pasivă, iar pe fond ca netemeinică și nelegală.

În motivarea recursului s-au formulat următoarele critici:

1. Recurenta invocă în primul rând necompetența completului de litigii de muncă, susținând că soluționarea cauzei intră sub incidența Legii nr.554/2000 – legea contenciosului administrativ.

Arată recurenta că Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Sălaj nu este succesoarea în drepturi a S.C. F.B. Zalău S.A. (fostul angajator al reclamantei), iar competența instanțelor de litigii de muncă izvorăște din contractul individual de muncă sau dintr-un litigiu legat de contractul colectiv de muncă, însă în cauză nu s-a pus problema unui astfel de litigiu, întrucât reclamanta nu a fost salariată a instituției recurente.

De asemenea, cererea reclamantei nu a intrat nici sub incidența Legii nr. 19/2000 și nici a Legii nr. 263/2010 privind sistemul de pensii. În consecință, solicitarea reclamantei se încadrează în prevederile art. 2 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

2. Inadmisibilitatea cererii. Invocând prevederile art. 1 și art. 11 alin. 1, 2 și 5 din Legea nr. 554/2004 recurenta susține că acțiunea este inadmisibilă, întrucât că reclamanta s-a adresat AJPS Sălaj în data de 27.10.2011 solicitând eliberarea de copii după statele de plată precum și orice alte asemenea documente care să ateste vechimea în muncă,

inclusiv sporurile, la care i s-a răspuns în termen legal în data de 15.06.2011. Se solicită a se constata că un lucru s-a solicitat prin cererea inițială și alta prin cererea de chemare în judecată. De asemenea, având în vedere prevederile art. 7 din Legea contenciosului administrativ procedura prealabilă este obligatorie, procedură pe care reclamanta a ignorat-o.

3. Recurenta a mai susținut că solicitarea reclamantei este imposibilă și ilegală, sens în care arată că instanța de judecată trebuie să țină cont de faptul că AJPS Sălaj are în păstrare *doar state de plată* ale fostei societăți comerciale desființate, state de plată care nu sunt documente individuale, ci reprezintă documente colective ce conțin date despre drepturile salariale ale mai multor salariați. Aceste documente nu pot fi eliberate unor persoane fizice având un caracter de confidențialitate.

4. La pronunțarea acestei sentințe, instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că AJPS Sălaj are în păstrare doar state de plată ale fostei societăți comerciale desființate. Practic prin sentința civilă atacată, instanța de judecată a acordat mai mult decât s-a cerut, precum și ceea ce nu s-a cerut (art. 304 pct. 6 C.pr.civ.). Statele de plată constituie documente justificative, contabile și care conțin date cu caracter personal ce nu pot fi eliberate și nici chiar puse la dispoziția unor terțe persoane. În această situație se ridică întrebarea cum va putea fi îndeplinită această obligație pentru alte sute de foști salariați, dacă se vor preda reclamantei statele de plată.

5. Recurenta critică sentința și sub aspectul obligării AJPS Sălaj la eliberarea stagiilor de cotizare corespunzătoare sporurilor primite de reclamantă. Această obligație instituită în sarcina AJPS Sălaj este imposibil de îndeplinit datorită faptului că nu este creator al statelor de plată, nu este succesor în drepturi a fostei unități desființate și nu deține documente și date din care să rezulte contribuțiile achitate statului de fosta societate comercială desființată. Mai mult de atât, nu poate confirma sau infirma că au fost achitate contribuțiile sociale către bugetul de stat. Având în vedere sensul noțiunii de stagiul de cotizare, astfel cum este reglementat prin Legea nr. 19/2000 și Legea nr. 263/2010 consideră că această obligație este imposibil de executat de o instituție publică care nu deține datele necesare.

6. Lipsa calității procesuale pasive a pârâtei AJPS Sălaj.

Sub acest aspect recurenta arată că începând cu data de 01.01.2012, prin prevederile OUG nr. 113/2011 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, AJPS Sălaj a fost reorganizată, iar instituția nou înființată nu are atribuții în sensul celor stabilite de instanța de judecată. În acest sens recurenta face trimitere la prevederile art. 16 din OUG nr. 113/2011 care reglementează atribuțiile acestei instituții.

Pe fond recurenta arată că preluarea acestei arhive s-a făcut în urma adresei nr. 53853 din 28.05.2001 a Ministerului Muncii aflată în dosarul nr. 1354/2000 pentru declararea falimentului SC F.B. SA Zalău.

În perioada de la intrarea în vigoare a Legii nr. 16/1996 și până la apariția Legii nr. 358/2002, structura organizatorică a Ministerului Muncii a suferit modificări esențiale, în sensul desprinderii din cadrul direcțiilor generale de muncă și protecție socială a caselor județene de pensii.

Prin adoptarea HG nr. 51/2003 privind procedura de predare-primire a documentelor creatorilor și/sau deținători de documente persoane juridice, care s-au desființat, casele de pensii aveau obligația de a prelua "documentele cu valoare practică,

referitoare la stagiile de cotizare realizate de asigurați în sistemul public de pensii ale creatorilor de documente, care în condițiile legii, se desființează, se preiau de casele teritoriale de pensii în raza cărora și-au avut sediul aceștia" «Documentele ce urmează a fi preluate de casele teritoriale de pensii sunt statele de plată a salariilor și centralizatoarele acestora, corespunzătoare întregii perioade de activitate a angajatorului, precum și documentele care atestă încadrarea locurilor de muncă în grupa I sau II de muncă, respectiv condiții speciale sau deosebite de muncă». La solicitarea DMPS Sălaj, Casa de Pensii Sălaj, cât și Casa Națională de Pensii au refuzat preluarea acestei arhive motivând lipsa de spațiu și de personal, iar mai apoi că se așteaptă modificarea Legii nr. 16/1996, modificare ce s-a produs în anul 2006.

Prin OUG nr. 39/2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 474/2006, art. 18 din Legea nr. 16/1996 a fost modificat în sensul « În cazul desființării, în condițiile legii, a unui creator de documente, persoană juridică, fără ca activitatea acestuia să fie continuată de altul, documentele ..., cu valoare practică, în baza cărora se eliberează copii, certificate și extrase privind drepturile referitoare la stagiile de cotizare la asigurări sociale ale cetățenilor, vor fi preluate de Arhivele Naționale sau de direcțiile județene ale Arhivelor Naționale.» În consecință, obligația de a prelua și implicit de a elibera copii, extrase și certificate privind drepturile referitoare la stagiile de cotizare revin Direcției Județene a Arhivelor Naționale, instituție care refuză preluarea acestei arhive invocând lipsa de personal și spațiu

Extinderea aplicării Legii nr. 16/1996, respectiv obligarea AJPS Sălaj la eliberarea unor astfel de adeverințe ar duce la blocaje în activitatea instituției, întrucât nu dispune de spațiu și nici de personal specializat. Activitatea prevăzută de Legea Arhivelor Naționale presupune existența unui personal calificat în profesia de arhivar, întrucât documentele trebuie manipulate, arhivate și gestionate.

Având în vedere lipsa unui act normativ în vigoare, prin care AJPS Sălaj să fie obligată la eliberarea de acte referitoare la stagiile de cotizare a foștilor salariați ai SC F.B. SA Zalău, precum și lipsa de personal specializat în a elibera asemenea documente, solicită respingerea acțiunii.

În drept recurenta a invocat dispozițiile Legii nr. 554/2004, OUG nr. 39/2006, OUG nr. 113/2011, Ordinul nr. 50/1990.

Intimata reclamantă a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului.

Examinând hotărârea în raport de motivele invocate, Curtea de Apel va respinge recursul pentru următoarele considerente:

- În ce privește primul motiv de recurs invocat Curtea reține că, în raport de obiectul cererii de chemare în judecată formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană de Prestații Sociale Sălaj, în mod corect a apreciat prima instanță că litigiul de față nu se circumscrie dispozițiilor Legii nr. 554/2004.

Astfel, se reține că potrivit dispozițiilor art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 instanța de contencios administrativ este competentă să soluționeze litigiile care apar ca urmare a refuzului nejustificat de soluționare a unei cereri de către o autoritate publică.

Aceste dispoziții legale trebuie coroborate cu dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. b din Legea nr. 554/2004, care definesc autoritatea publică ca fiind orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public.

Rezultă din dispozițiile legale citate anterior că, pentru a fi în prezența unui litigiu de contencios administrativ de natură să atragă competența instanței de contencios administrativ, refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri trebuie să vină din partea unei autorități publice, în sensul prevăzut de dispozițiile art. 2 lit. b din Legea nr. 554/2004, care acționează în regim de putere publică.

Ori, în cauză reclamanta s-a adresat recurentei-pârâte cu solicitarea de a elibera copii de pe statele de plată *în calitatea acesteia de depozitară temporară a arhivei* SC Filatura Bumbac SA Zalău, societate desființată, temeiul cererii reclamantei fiind dispozițiile art. 40 alin. 2 Codul muncii, care obligă angajatorii să elibereze, la cerere, toate documentele care atestă calitatea de salariat a solicitantului.

În consecință, deși pârâta a refuzat să dea curs solicitării reclamantului, nu se poate reține că aceasta s-a comportat ca o autoritate publică, în sensul celor reținute anterior, respectiv că a acționat în regim de putere publică.

Prin urmare, recurenta neacționând în regim de putere publică, ci având doar calitatea de depozitară temporară a arhivei fostului angajator al reclamantei, refuzul acesteia de a elibera documentele solicitate nu poate fi considerat un refuz nejustificat de a soluționa o cerere, refuz care să vină din partea unei autorități publice, în sensul dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 554/2004, astfel încât nu poate atrage, în speță, competența instanței de contencios administrativ.

- Cum în cauză nu sunt incidente prevederile Legii nr. 554/2004, conform considerentelor de mai sus, în mod corect a reținut instanța de fond că demersul judiciar al reclamantei nu este supus procedurii prealabile reglementate de actul normativ invocat și, implicit, nu se poate reține că acțiunea era supusă termenelor reglementate de dispozițiile art. 11 din Legea nr. 554/2004.

- Motivul de recurs invocat de pârâta recurentă prin prisma dispozițiilor art. 304 pct. 6 cod proc. civ. apare ca fiind, de asemenea, nefondat, întrucât dispoziția primei instanțe nu a vizat eliberarea către reclamantă a statelor de plată deținute de pârâtă, instanța dispunând obligarea pârâtei să elibereze la cererea reclamantei *o adeverință* care să cuprindă stagiul realizat în sistemul public de pensii, sporul pentru munca prestată în timpul nopții, alte sporuri și majorări salariale primite în perioada în care reclamanta a fost angajată la SC F.B. SA Zalău.

Faptul că statele de plată sunt documente ce conțin date despre drepturile salariale ale mai multor salariați nu împiedică recurenta să execute obligația instituită în sarcina sa prin hotărârea instanței de fond, întrucât aceasta poate fi îndeplinită prin eliberarea unei adeverințe cuprinzând datele și informațiile referitoare la activitatea desfășurată de reclamantă pe baza documentelor deținute și verificabile.

- Perioada în care reclamanta și-a desfășurat activitatea la S.C. F.B. S.A este anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, act normativ care este bazat pe principiul contributivității și reglementează rolul Casei Județene de Pensii de a atesta plata contribuțiilor sociale.

Or, în raport de perioada la care se referă acțiunea reclamantei, anterioara datei de 01.04.2001, sunt incidente în cauză dispozițiile Decretului nr. 389/1972, care prin art. 1 și art. 3 stabilește că angajatorul depune contribuția de 15% asupra câștigului brut, ceea ce semnifică sub acest aspect probatoriu că deține documentele justificative ale acestei operațiuni care fac parte din arhiva preluată de pârâtă.

Prin urmare, pârâta își va putea executa obligația privind stagiul de cotizare prin menționarea plății contribuțiilor datorate asupra veniturilor realizate de reclamantă, conform Decretului nr.389/1972, în măsura în care rezultă acest aspect din documentele deținute.

- Referitor la motivele de recurs vizând fondul cauzei și calitatea procesuală pasivă a recurenței Curtea reține că reclamanta este îndreptățită conform art. 40 alin. 2 lit. h Codul muncii, să obțină de la fostul angajator toate documentele care atestă calitatea sa de salariat.

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 12 din Legea nr.16/1996 a Arhivelor Naționale, persoanei juridice angajatoare îi revine obligația de a păstra documentele create sau deținute, în categoria cărora intră statele de plată la care se referă acțiunea reclamantei.

Această obligație îi revenea fostului angajator al reclamantei, respectiv S.C. F.B. S.A, însă ca urmare a încetării existenței sale ca persoană juridică în anul 2001, obligația păstrării documentelor create cu valoare practică s-a transmis în temeiul art.18 din Legea nr.16/1996 Ministerului Muncii și Protecției Sociale sau direcțiilor județene ale acestuia.

Deși norma juridică menționată anterior a fost modificată prin instituirea obligației de păstrare a documentelor cu valoare practică în sarcina Casei Județene de Pensii Sălaj, iar ulterior Direcției Județene Sălaj a Arhivelor Naționale, Curtea constată că nici în prezent nu a operat în concret transmisiunea acestei obligații; or, consecințele disputei între instituțiile locale din județul Sălaj cu privire la păstrarea documentelor fostei S.C. F.B. S.A. nu pot să se repercuteze asupra foștilor salariați, îndreptății să obțină actele necesare stabilirii drepturilor de pensie.

Prin urmare, în prezent instituția recurentă are obligația eliberării actelor solicitate în calitate de succesor legal al fostului angajator în obligația de păstrare a documentelor cu valoare practică, precum și de deținător faptic al acestei arhive.

Faptul că o asemenea atribuție nu se regăsește printre atribuțiile pârâtei reglementate prin dispozițiile OUG nr. 113/2011 este lipsit de relevanță, deoarece obligația sa de eliberare a datelor solicitate de reclamantă nu rezultă din dispozițiile pe care le invocă, ci din prevederile Legii nr. 16/1996, coroborate cu împrejurarea deținerii factice a arhivei fostului angajator.

Curtea reține astfel că în cauză este justificată calitatea procesuală pasivă a pârâtei recurente, reținând totodată că recunoașterea dreptului reclamantei nu este condiționată de existența mijloacelor materiale ale pârâtei pentru eliberarea actelor solicitate de aceasta.

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, Curtea de Apel va respinge ca nefondat recursul declarat în cauză.

Notă. În același sens, și Decizia civilă nr. 1707 din 2 aprilie 2013 și Decizia civilă nr. 1724 din 3 aprilie 2013.

**17. Spor pentru condiții grele. Luarea în considerare la
recalcularea pensiei**

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1817 din 16 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 236 din 10.01.2013 a Tribunalului Cluj s-a respins acțiunea formulată de reclamantul P.D.A., împotriva pârâtei CASA JUDETEANA DE PENSII CLUJ, având ca obiect asigurări sociale.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că prin Decizia de pensie nr.184163/16.12.2011 reclamantului i s-a recalcultat pensia pentru limită de vârstă în sistemul public cu luarea în considerare a sporurilor din adeverința nr.1676/2009 eliberată de Depoul de Locomotive CFR Cluj, conform prevederilor deciziei civile nr.2557/R/2011 irevocabilă a Curții de Apel Cluj.

Din buletinul de calcul, respectiv datele privind activitatea în muncă, anexat la dosarul cauzei s-a constatat că reclamantului i s-au luat în calcul sporurile acordate în baza Sentinței civile nr.1590/2011 și Decizia civilă nr.2557/R/2011, începând cu data de 01.12.2011.

Prin Decizia nr.184163/23.02.2011 reclamantului i s-a recalcultat pensia cu aplicarea prevederilor art.169 din Legea nr.263/2010, acordându-i-se punctajele cuvenite conform încadrării în grupa I de muncă, pentru perioada 1965-1998.

Instanța a constatat astfel că drepturile cuvenite reclamantului au fost corect calculate, iar sporurile solicitate au fost acordate conform deciziei nr. nr.2557/R/2011 a Curții de Apel Cluj și a prevederilor Legii nr.263/2010.

Față de cele ce preced instanța deliberând a respins acțiunea formulată de către reclamant împotriva pârâtei CASA JUDETEANA DE PENSII CLUJ.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul P.D.A. solicitând admiterea recursului, modificarea sentinței recurate și rejudecând pe fond, admiterea acțiunii în sensul obligării intimatului - pârâtei C.J.P. Cluj să procedeze la recalcularea pensiei și apoi să emită o nouă decizie de pensionare cu luarea în considerare și a sporului pentru condiții grele din adeverința cu nr.1676/2009 din 04.06.2009, începând cu data de 01.12.2011 precum și obligarea intimatului și la plata sumei de 500 lei, reprezentând onorar de avocat.

În motivarea recursului, recurentul a arătat că sentința atacată este nelegală și netemeinică.

Greșeala instanței de fond constă în faptul că declară ca stabilite anumite fapte ca fiind reale, fără să și verifice valabilitatea lor.

Astfel, pentru a respinge acțiunea, instanța de fond reține - din buletinul de calcul, respectiv datele privind activitatea în munca, anexat se constată că reclamantului i s-au luat în calcul sporurile acordate în baza Sentinței civile nr.1590/2011 și Deciziei civile nr.2557/R/2011, începând cu data de 01.12.2011.

Instanța constată astfel că drepturile cuvenite reclamantului au fost corect calculate, iar sporurile solicitate au fost acordate conform deciziei nr.2557/R/2011 a Curții de Apel Cluj și a prevederilor Legii nr.263/2010.

Arată că, prin Decizia civilă 2557/R/2011, sunt admise în parte recursurile declarate de reclamantul P.D.A. și pârâta CASA JUDETEANA DE PENSII CLUJ împotriva sentinței civile numărul 1590 din 28.03.2011 a Tribunalului Cluj, pe care o modifică în parte în sensul ca înlătura obligarea pârâtei de a lua în considerare la

recalcularea pensiei sporul pentru condiții grele și obligă pârâta să recalculeze pensia, cuvenită reclamantului începând cu data de 30.11.2007.

După cum se poate observa este adevărat că Curtea de Apel înlătură luarea în considerare și a sporului pentru condiții grele, dar nu pentru faptul că reclamantul nu este îndreptățit la acest spor ci pentru faptul că a fost luat o dată luat în considerare în momentul stabilirii pensiei.

În acest sens Curtea reține - în ceea ce privește sporul pentru condiții grele Curtea constata că în mod greșit a considerat prima instanță că acest spor nu a fost luat în calcul de către pârâtă.

Astfel cum rezultă din copia carnetului de munca al reclamantului acesta a beneficiat de spor pentru munca grea în procent de 15 % începând cu 01.02.1990- și până la data pensionării-01.05.1998.

Din buletinul de calcul și datele privitoare la activitatea în munca aferente deciziei de recalculare a pensiei din 27.03.2009 conform mențiunilor înscrise la rubrica "alte sporuri ", rezultă că pârâta Casa Județeană de Pensii Cluj a luat în calcul la stabilirea drepturilor de pensie ale reclamantului acest spor, în procent de 15%, în toată perioada 01.02.1990-01.05. 1998, deși în adeverința nr.1676/2009 depusă la dosar sunt perioade din acest interval în care reclamantul nu figurează că a încasat sume cu titlu de spor condiții grele.

Ori, intimata - pârâtă a săvârșit un abuz atunci când a înlăturat sporul de condiții grele de la recalcularea pensiei deși acesta este acordat prin efectul legii și a fost acordat inițial la stabilirea pensiei.

În drept: a invocat dispozițiile art.299 - 316 C. pr. civila.

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererea de recurs, Curtea reține următoarele:

Recursul este fondat și urmează a fi ca atare.

Prin Decizia civila 2557/R/2011, pronunțată de Curtea de Apel Cluj au fost admise în parte recursurile declarate de reclamantul P.D.A. și pârâta CASA JUDETEANA DE PENSII CLUJ împotriva sentinței civile numărul 1590 din 28.03.2011 a Tribunalului Cluj, aceasta fiind modificată în parte în sensul ca a fost înlăturată obligarea pârâtei de a lua în considerare la recalcularea pensiei sporul pentru condiții grele și obligă pârâta să recalculeze pensia, cuvenită reclamantului începând cu data de 30.11.2007.

Analizând considerentele acestei decizii se constată însă că, deși Curtea de Apel a înlăturat luarea în considerare și a sporului pentru condiții grele, aceasta nu s-a făcut în considerarea faptului că reclamantul nu ar fi îndreptățit la acest spor, ci pentru faptul că a fost luat o dată luat în considerare în momentul stabilirii pensiei.

Consecința acestei constatări este faptul că, și în urma pronunțării deciziei mai sus amintite, recurentul reclamant rămâne îndreptățit la un quantum al pensiei la calculul căreia să se ia în considerare și a sporului pentru condiții grele aferent perioadei 01.02.1990 - 01.05.1998.

Or, din analiza comparativă a datelor avute în vedere la emiterea deciziei contestate cu cele din decizia anterioară, ce atesta beneficierea de către reclamant a sporului de condiții grele, rezultă în mod evident că acestea nu au mai fost avute în vedere la stabilirea pensiei acestuia.

Astfel, așa cum rezultă de altfel chiar din considerentele deciziei amintite, recurentul a beneficiat de un spor de muncă grele în procent de 15% începând cu data de 01.02.1990 și până la data pensionării, spor ce a fost însă avut în vedere anterior pronunțării acestei decizii de intimată, fiind reliefat ca atare în datele anexate buletinului de calcul aferent. Acest spor nu se mai regăsește însă în datele avute în vedere la emiterea deciziei din 16.12.2011, deși nu există nici un temei legal pentru excluderea acestuia, criticile recurentului apărând așadar ca fondate.

În consecință, față de cele de mai sus, în temeiul art. 312 alin.1 și 3 C.pr.civilă raportat la art. 304 pct.9 și art. 304 ind.1 C.pr.civilă, Curtea va admite recursul declarat de reclamantul P.D.A. împotriva sentinței civile nr. 236 din 10 ianuarie 2013 a Tribunalului Cluj, pe care o va modifica în tot în sensul dispozitivului prezentei decizii.

În temeiul art. 274 C.pr.civilă, reținând culpa procesuală a intimatei, o va obliga pe aceasta să plătească recurentului P.D.A. suma de 500 lei, cheltuieli de judecată în recurs.

18. Perioadă lucrată în grupa I-a de muncă. Recunoaștere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1787 din 10 aprilie 2013

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Alba, reclamanta I.M.M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâții S.C. M. AIUD, prin lichidatorii: CASA DE ISOLVENȚĂ T. și MANAGER CM IPURL C.L. luarea în considerare a perioadelor 08.08.1983-01.11.1986 și 01.11.1986-17.07.1989, ca fiind lucrate în grupa I-a de muncă.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că și-a desfășurat activitatea în cadrul pârâtei, în calitate de inginer Turnătorie Oțel I și inginer în Atelierul proiectări produse si prototipuri, cu un program de lucru 100% într-un mediu toxic, la temperaturi de peste 40⁰ C, motiv pentru care se cuvine a fi încadrată în grupa a II-a de muncă, conform O.G. nr. 50/1990.

Prin sentința civilă nr.1162/23.05.2012, Tribunalul Alba a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Cluj.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj la data de 31.05.2012.

Pârâții, deși legal citați, nu au formulat întâmpinare, însă, la solicitarea instanței, au depus o adresă din care rezultă că în arhiva lor nu sunt documente din care să rezulte clar încadrarea reclamantei în grupa a II-a de muncă.

Prin sentința civilă nr.1122 din 24 ianuarie 2012 pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 3079/107/2012, s-a respins acțiunea formulată de reclamanta I.M.M. în contradictoriu cu pârâții S.C. M. AIUD, prin lichidatorii judicari: CASA DE INSOLVENȚĂ T. și MANAGER CM IPURL C.L..

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut următoarele :

După cum a reieșit din mențiunile înscrise în carnetul de muncă, depus în copie la dosar, reclamanta a fost salariaată fostei Întreprinderi M. AIUD, prestând activitate în calitate de inginer Turnătorie oțel I și inginer în Atelierul proiectări produse si prototipuri.

Potrivit Decretului Lege nr. 68/1990 și H.G. nr. 1223/1990, locurile de muncă în care activitatea se încadrează în grupa I-a și a II-a de muncă urmau a fi precizate de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale, Ministerul Sănătății și Comisia Națională pentru

Protecția Muncii, rezultatul acestei activități fiind concretizat în Ordinul M.M.P.S. nr.50/1990.

Punctul 6 din acest ordin prevedea că nominalizarea persoanelor care se încadrează în grupa I-a și a II-a de muncă se va face de către conducerea unităților, cu consultarea organizațiilor sindicale ținându-se seama de condițiile concrete din fiecare unitate.

Dovada activității în muncă a unui salariat se face cu carnetul de muncă în care se fac înscrierile cu privire la activitatea prestată, condițiile de muncă, funcția și salarizarea, precum și cu alte acte emise de unitate.

Pe de altă parte, prima instanță a reținut că pârâții, în calitate de lichidatori judicieri, au arătat că în arhiva pe care o gestionează nu au existat documente (note interne sau hotărâri ale Consiliului de Administrație) din care să rezulte că reclamanta a fost încadrată în grupa a II-a de muncă.

În consecință, din documentele existente la dosarul cauzei, s-a reținut că reclamanta nu a făcut dovada desfășurării activității în locuri de muncă în care condițiile îi permiteau încadrarea în grupa a II-a de muncă.

S-a constatat că în acest sens a hotărât și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr.258/20.09.2004, stabilind că Ordinului nr. 50/1990 nu i se poate restrânge aplicarea numai la activitățile și funcțiile prevăzute în forma inițială a actului, în lipsa unei dispoziții exprese a însuși organului de autoritate emitent sau a unui act normativ de ordin superior. O astfel de interpretare se impune cu atât mai mult cu cât forma dobândită de ordinul respectiv prin completările și modificările ulterioare a fost menită să elimine inconsecvențele și inechitățile existente. Din acest motiv, a accepta restrângerea sferei de aplicare a ordinului și a crea categorii distincte de beneficiari, în raport cu situația pe care aceștia o aveau atunci când i s-au adus modificări sau completări ar însemna să se creeze discriminări tocmai acolo unde s-a urmărit tratarea egală și nediferențiată a tuturor celor care au activat în condiții similare de muncă, indiferent de perioada în care au lucrat.

De asemenea, s-a mai reținut că, prin Decizia nr.87 din 1 iunie 1999 - referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului-lege nr. 68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului, instanța a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat ca dispozițiile art. 2 alin. 1 din Decretul-lege nr.68/1990 pentru înlăturarea unor inechități în salarizarea personalului sunt neconstituționale în măsura în care se aplică numai persoanelor de la locurile de muncă și activitățile care, potrivit reglementărilor existente până în anul 1969 și după aceea, erau prevăzute să fie încadrate în grupele I și II de munca, nu și celor care au fost încadrate în asemenea locuri de munca sau activități anterior datei intrării în vigoare a actului normativ respectiv.

Având în vedere aceste aspecte, s-a constatat că activitatea desfășurată de reclamantă în cadrul fostei societăți S.C. „M.” S.A. AIUD nu se încadrează în grupa a II-a de muncă și ca atare, în temeiul art.208 și următoarele din Legea nr.62/2011, a fost respinsă acțiunea acesteia ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta I.M.M., considerând-o ca fiind nelegală și netemeinică pentru următoarele motive:

Recurenta arată astfel că în mod greșit instanța a respins acțiunea prin care a solicitat constatarea încadrării activității prestate în perioadele: 08.08.1983- 01.11.1986 și

01.11.1986-17.07.1989, la S.C."M." AIUD, în grupa I-a de munca, conform Ordinului 50/1990.

Se mai arată că, în aceste perioade, a fost angajată SC M. AIUD, în calitate de inginer Turnatorie otel I si inginer în Atelierul proiectări produse si prototipuri, cu un program de lucru 100% într-un mediu toxic, la temperaturi de peste 40 grade C.

În aprecierea recurenței această hotărâre trebuia să se bazeze pe Contractul colectiv de munca aplicabil la nivelul societății, pe anexele 1 si 2 la CCM si pe alte înscrisuri care ar putea face dovada aplicării corecte a Ordinului 50/1990 la nivelul unității.

Se mai susține că și în ipoteza în care CCM la nivelul unității pentru acei ani nu se mai afla în arhivele societății, acesta a fost înregistrat la I.T.M., existând posibilitatea obținerii unei copii.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 299-316 Cod.proc.civ., ale Ordinului nr. 50/1990 și ale Legii dialogului social.

Analizând recursul formulat de reclamanta I.M.M., în temeiul disp.art.304¹ Cod.proc.civilă, prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale aplicabile în cauză, se reține că acesta este în parte fondat, pentru următoarele considerente:

Astfel cum rezultă din adeverința nr.342/29.06.2011 eliberată de către intimate, rezultă că, în perioada 08.08.1983 – 01.11.1986, reclamanta a lucrat în calitate de inginer în cadrul Turnatoriei Otel I.

După cum rezultă din anexa la Contractele colective de muncă la nivel de unitate pentru anul 1992, 1993 privind „Sectoarele care beneficiază de grupa de munca, conform Ord.50/90, 100/90, 206/90, 272/90, 271/90, 968/90 si H.G. nr.481/90, 931/90”, locurile de muncă din cadrul Turnatoriei de Otel I apar ca fiind încadrate în grupa I-a de muncă.

Aceeași anexă mai menționează că: „Personalul muncitor, tehnic sau de specialitate și din alte sectoare ale societății care efectuează lucrări sau asigură asistență tehnică în sectoarele menționate mai sus, beneficiază de drepturi similare cu personalul de la locurile de muncă respective, conform Ord. nr.50/90.”

Conform art.6 din Ordinul nr. 50/1990, nominalizarea persoanelor care se încadrează în grupele I și II de muncă se face de către conducerea unităților împreună cu sindicatele libere din unități, ținându-se seama de condițiile de muncă concrete în care își desfășoară activitatea persoanele respective (nivelul noxelor existente, condiții nefavorabile de microclimat, suprasolicitare fizică sau nervoasă etc.).

Se reține că, în speță, cu toate că a reținut în considerentele sentinței recurate în mod corect cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr.258/20.09.2004, și cele statuate de Curtea Constituțională, prin decizia nr.87 din 1 iunie 1999, în mod greșit nu a luat în considerare locurile de muncă încadrate în grupa I-a de muncă, stabilite de către partenerii sociali, conform art. 6 din Ordinul nr. 50/1990, prin contractul colectiv de muncă la nivel de unitate.

Prin urmare, Curtea constată ca fiind fondată cererea reclamantei de recunoaștere a încadrării în grupa I-a de muncă a perioadei 08.08.1983 – 01.11.1986, în care aceasta a lucrat la Turnătoria Oțel 1.

În ceea ce privește perioada 01.11.1986-17.07.1989, în care aceasta a lucrat în calitate de inginer în Atelierul proiectări produse si prototipuri, se reține că acest loc de muncă nu apare menționat în anexele la Contractele colective de muncă depuse la dosar,

ca fiind încadrat în grupa I-a de muncă, reclamanta nereușind cu probele administrate în cauză să dovedească că ar fi îndreptățită la o astfel de încadrare în grupă superioară de muncă.

Pentru aceste considerente, în temeiul disp.art.312 alin.2 Cod. proc. civilă, se va admite în parte recursul declarat de reclamanta I.M.M. și se va modifica în parte sentința primei instanțe, în sensul că se va admite în parte acțiunea formulată de reclamanta I.M.M. în contradictoriu cu pârâții SC "M. AIUD", prin lichidatorii judiciari: Casa de Insolvență Transilvania Cluj-Napoca și Manager CM IPURL Alba Iulia, pârâții fiind obligați să recunoască perioada 08.08.1983 – 01.11.1986, ca fiind lucrată de către reclamantă în grupa I-a de muncă, menținându-se restul dispozițiilor sentinței recurate care nu contravin prezentei decizii.

19. Muncă desfășurată în grupa a II-a. Persoană care a desfășurat munca în cadrul unui laborator de analize medicale

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1711 din 2 aprilie 2013

Prin cererea înregistrată de reclamanta M.C. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul SPITALUL COMUNAL Vidra, să se constate că în perioada 02.12.1981-01.11.1987 a desfășurat activitate în cadrul Laboratorului de analize medicale, loc de muncă în care activitatea era încadrată în grupa a II-a de muncă, să o oblige pe pârâtă să recunoască activitatea desfășurată în această perioadă ca fiind desfășurată în grupa a II-a de muncă și să se efectueze demersurile pentru a se înscrie în carnetul de muncă această perioadă.

În motivarea cererii, a arătat reclamanta că nu s-au făcut consemnările corespunzătoare în carnetul său de muncă, în care în perioada 08.09.1980-21.10.1988 apare încadrată ca soră medicală.

Pârâtul, legal citat, nu a formulat întâmpinare pentru a-și preciza poziția procesuală față de susținerile reclamantei.

Prin sentința civilă nr. 13021 din 06 decembrie 2012, a Tribunalului Cluj, a fost respinsă acțiunea formulată, reținându-se de esență că în raport de dispozițiile Decretului Lege nr. 68/1990, H.G. nr. 1223/1990, cele de la pct. 6 și 7 din Ordinul M.M.P.S. nr.50/1990 și de la pct. 101 din Anexa 2 la acest ordin, nominalizarea persoanelor care se încadrează în grupa I-a și a II-a de muncă se va face de către conducerea unităților, cu consultarea organizațiilor sindicale ținându-se seama de condițiile concrete din fiecare unitate, iar în cauză, nefiind făcută dovada că reclamanta ar fi prestat activitate în cadrul laboratorului peste 70% din programul de lucru, acțiunea nu este întemeiată.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta, solicitând modificarea sentinței în sensul admiterii acțiunii formulate, cu sublinierea că în perioada 1 decembrie 1981 - 1 noiembrie 1987 a prestat muncă încadrată de lege în grupa a II-a, fiind trecută din postul deținut - acela de asistent medical - în postul de asistent laborant în laboratorul de analize medicale, ceea ce nu s-a consemnat în cartea de muncă, dovada fiind făcută cu martorii audiați în primă instanță. A considera că din declarația martorilor nu rezultă continuitatea prestării muncii în laboratorul de analize medicale este echivalent cu faptul de a susține că fiecare angajat se perinda pe la laboratorul de analize medicale din cadrul pârâtului bună bunul plac al cuiva, ceea ce nu este real.

Munca prestată în laboratorul de analize este încadrabilă în grupa a II-a de muncă, potrivit anexei nr. II la Ordinul nr. 50/1990, pct. 101.

Potrivit adeverinței nr. 2688/30.09.2011 comunicată recurentei de către pârâtul Spitalul Comunal Vidra rezultă că în perioada 1 noiembrie 1987 - 21 octombrie 1988 aceasta a fost încadrată în grupa a II-a de muncă, în baza O. M. 50/1990. În această perioadă, atât locul de muncă cât și felul muncii și a sarcinilor de serviciu nu i s-au schimbat, condițiile de muncă fiind aceleași în întreaga perioadă 1 decembrie 1981 - 21 octombrie 1988.

Prin decizia civilă nr. 4/R/19.02.2013, Curtea de Apel Cluj a admis recursul reclamantei și a dispus casarea sentinței și reținerea cauzei spre rejudecare în fond, cu motivarea că doar aparent este judicioasă concluzia instanței de fond că din declarațiile martorilor audiați în cauză „nu rezultă că reclamanta ar fi prestat activitate în cadrul laboratorului peste 70% din programul de lucru”, în condițiile în care martorii nu au fost interogați asupra acestui aspect esențial.

S-a mai reținut că deși din adeverința depusă de intimată în cauză rezultă că în perioada 02.12.1981-01.11.1987 recurenta reclamantă și-a desfășurat activitatea în cadrul Dispensarului medical Vidra, din declarațiile martorei B.E. rezultă că: „farmacia era în aceeași incinta cu laboratorul unde lucra reclamanta”. Aceasta depoziție constituie un început de dovadă, care trebuia însă completat cu alte elemente, pentru o configurare completă și corectă a stării de fapt. Astfel, din declarațiile reclamantei recurente ar reieși faptul că Dispensarul Comunei Vidra se afla într-o locație diferită de cea a Spitalului Vidra, în incinta căreia ar funcționa și farmacia și laboratorul. Acest aspect trebuie clarificat pentru că, în măsura în care se stabilește că locurile de muncă erau diferite și ca și locație, se pot reține aspecte de fapt care să conducă, alături de alte probe, fie la unele concluzii certe, fie la stabilirea unor prezumții simple privind caracterul permanent sau nu al muncii desfășurate de recurentă în condiții de laborator, specifice grupei de muncă pretinse.

În rejudecare, Curtea de Apel Cluj a administrat noi probe, solicitând elaborarea unor note scrise de către reclamantă cu privire la situarea unităților sanitare de la locația unde și-a desfășurat activitatea și la succesiunea în timp a evenimentelor care au marcat această perioadă profesională; acordarea de informații de către angajatorul pârât cu privire la chestiunile relevante în dezlegarea cauzei; (re)audierea de martori.

Din coroborarea datelor oferite de părți cu probele administrate în cauză, se concluzionează în sensul temeiniciei acțiunii, conturându-se ideea că reclamanta în mod constant, în perioada 02.12.1981 - 01.11.1987, a desfășurat activitatea de asistentă medicală în cadrul laboratorului de analize din cadrul unității pârâte.

Potrivit mențiunilor din cartea de muncă, reclamanta a fost încadrată la Spitalul Teritorial Vidra la data de 08.09.1980, menționându-se apoi o schimbare a locului de muncă la Spitalul Comunal Vidra – Dispensarul medical, la data de 02.12.1981 și o nouă schimbare a locului de muncă la data de 01.11.1987 la Spitalul Comunal Vidra – laboratorul de analize, cu data de 21.10.1988 fiind transferată la o altă unitate sanitară.

Prin adeverința nr. 2688/30.09.2011 emisă de pârâtul Spitalul Comunal Vidra s-a atestat că reclamanta, „în perioada 01.11.1987-21.10.1988, având funcția de soră medicală, a fost încadrată în grupa a II-a de muncă în procent de 100 %, conform nominalizării efectuate prin dispoziția nr. 26/25.05.1990, state de plată, dispoziția nr. 34/29.10.1987”.

Martorii au atestat la unison că în fapt, încă din anul 1982, reclamanta a lucrat efectiv la laboratorul de analize.

Martora B.E., lucrând la farmacia din comunitate, ce se afla în același corp de clădire cu laboratorul și fiind și vecină cu reclamanta, a atestat că aceasta a lucrat în mod constant la laborator încă din anul 1982, când i-a făcut recoltare de sânge fiicei sale, ce avea o problemă de sănătate.

Și martora M.O., care a lucrat ca personal TESA, a atestat același lucru, arătând că laboratorul de analize a fost mutat la un moment dat din schema policlinicii în schema dispensarului medical și că, mutându-se o persoană din cadrul laboratorului la o locație din Soveja, în locul său a venit reclamanta.

Aceeași martoră a atestat și evenimentul despre care reclamanta arată că a fost invocat de către pârât pentru a justifica imposibilitatea de a prezenta înscrisuri doveditoare (condica de prezență, unde se semna alături de colegii de la laborator, registrele în care erau înscrși pacienții și analizele medicale efectuate, purtând semnătura reclamantei pentru aceste analize), anume, incendiul arhivei aflate în podul instituției, ce se coroborează cu recunoașterea din partea pârâtului că documentele solicitate de instanța de recurs în rejudecare (copii ale registrelor din perioada decembrie 1981- noiembrie 1987 privind activitatea din cadrul laboratorului, precum și copii ale condicilor de prezență în perioada menționată, privind salariații angajați pe posturi la laborator, precum și pe cei de la dispensar) nu se mai regăsesc în arhiva unității.

Aceste depoziții se corelează cu cea a martorului audiat de prima instanță, B.A., astfel încât, din coroborarea probelor, rezultă faptul că reclamanta a lucrat în perioada litigioasă în cadrul laboratorului de analize medicale de la Spitalul Comunal Vidra, loc de muncă ce se încadrează în grupa a II-a conform constatărilor făcute de către conducerea unităților, cu consultarea organizațiilor sindicale, ținându-se seama de condițiile concrete, în conformitate cu prevederile de la punctele 6 și 7 din Ordinul nr. 50/1990 și cu cele de la pct. 101 din Anexa 2 la acest ordin, unde se specifică această încadrare pentru persoanele care lucrează în cadrul laboratoarelor și compartimentelor de epidemiologie, microbiologie, toxicologie, serologie, virusologie, parazitologie, medicina legală, anatomie patologică, morgi și prosecturi.

Așa fiind, urmează a fi admisă acțiunea și a se constata că activitatea desfășurată de reclamanta M.C. în perioada 02.12.1981 - 01.11.1987 se încadrează în grupa a II-a de muncă.

Se vor respinge restul pretențiilor, în condițiile în care prin petitul 2 al acțiunii se repetă în fapt solicitarea de la petitul 1 (obligarea pârâtului la recunoașterea grupei a II-a este echivalentă cu constatarea acestor condiții de muncă în contradictoriu cu acest pârât).

Prin petitul 3 se solicită înscrierea în carnetul de muncă a perioadei lucrate în condițiile grupei a II-a, or la momentul actual, conform dispozițiilor art. 158 și 159 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, adeverințele care atestă încadrarea persoanelor în fostele grupe I și/sau a II-a de muncă sunt valorificabile la stabilirea drepturilor de pensie iar dovada vechimii în muncă, a timpului util la pensie pentru agricultori și a duratei de asigurare, realizată până la data de 1 aprilie 2001, se face cu carnetul de muncă, carnetul de asigurări sociale sau cu alte acte prevăzute de lege. Prin urmare, în mod evident, constatarea condițiilor de muncă prin prezenta decizie constituie o suficientă dovadă pentru valorificarea acestora la pensie.

În plus, Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă a fost abrogat prin O.G. nr. 148/2008, iar potrivit prevederilor art. 279 alin. 2 din Codul muncii republicat, „după data abrogării Decretului nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, cu modificările ulterioare, vechimea în muncă stabilită până la data de 31 decembrie 2010 se reconstituie, la cererea persoanei care nu posedă carnet de muncă, de către instanța judecătorească competentă să soluționeze conflictele de muncă, pe baza înscrisurilor sau a altor probe din care să rezulte existența raporturilor de muncă”, dispoziții ce se aplică în mod similar și la solicitările de completare a carnetului de muncă, în sensul că instanța va stabili, pe baza probelor, datele care prin ipoteză, nu rezultă din cuprinsul carnetului de muncă.

20. Revoluționar. Decizie de impunere pentru recuperarea unor sume calculate și plătite eronat. Legalitate

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1888 din 22 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 11662 din 08.11.2012 a Tribunalului Cluj, a fost admisă cererea formulată de reclamantii M.S.C. și M.V.M. în contradictoriu cu pârâta CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII CLUJ și s-a dispus anularea Deciziilor de impunere nr. 243170/27.03.2012 și nr. 5293/07.05.2012 emise de pârâtă.

A fost obligată pârâta CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII CLUJ ca începând cu luna ianuarie 2011 să calculeze indemnizația lunară reparatorie datorată fiecărui reclamant conform art. 4 din Legea 341/2004, prin raportarea la câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat prevăzut de art. 15 din Legea 287/2010, respectiv acela de 2022 lei.

A fost obligată pârâta să plătească reclamanților eventualele diferențe rezultate dintre indemnizația lunară reparatorie efectiv achitată și cea la care erau îndreptățiți, începând cu data de 01.01.2011.

S-a luat act că nu au fost solicitate cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamanții sunt beneficiarii unor indemnizații reparatorii lunare acordate în temeiul Legii nr. 341/2004 a recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987.

Prin decizia nr. 243170/27.03.2012 emisă de pârâtă, în temeiul art. 179 din Legea 263/2010, s-a dispus constituirea în sarcina reclamantului M.S.C. a unui debit în cuantum de 516 lei reprezentând drepturi încasate necuvenit în perioada 01.01.2011 – 31.12.2011, debit rezultat din aplicarea eronată a prevederilor art. 10 alin.1 din Legea 285/2010.

Totodată, prin decizia nr. 5293/07.05.2012 emisă de pârâtă, în temeiul art. 179 din Legea 263/2010, s-a dispus constituirea în sarcina reclamantului M.V.M. a unui debit în cuantum de 846 lei reprezentând drepturi încasate necuvenit în perioada 01.01.2011 – 31.12.2011, debit rezultat din aplicarea eronată a prevederilor art. 10 alin.1 din Legea 285/2010.

Instanța a constatat că pârâta justifică debitul imputat reclamanților prin aplicarea eronată a dispozițiilor art. 10 alin.1 din Legea nr. 285/2010, însă criticile acestora vizează un alt aspect, respectiv faptul că la calcularea indemnizației cuvenite acestora în temeiul

Legii nr. 341/2004 pârâta nu s-a raportat la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat întrucât noțiunea de salariu mediu brut nu se mai regăsește în noua lege.

Asupra acestui aspect, instanța a reținut că potrivit art. 3 alin. 2 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice prin noțiunea de câștig salarial brut/soldă brută/salariu lunar brut se înțelege veniturile din salarii sau asimilate salariilor care se supun impozitului pe venit, conform prevederilor Codului Fiscal.

De asemenea, observând cuprinsul articolului unic din OUG nr. 11/2011 privind utilizarea indicatorului de referință câștigul salarial mediu brut în actele normative din domeniul muncii și protecției sociale, potrivit cărora în cuprinsul cap. IV din Legea nr. 329/2009, *sintagma „salariul mediu brut pe economie utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat” se înlocuiește cu sintagma „câștigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat”*, instanța a concluzionat că noțiunea de *salariu mediu brut* este echivalentă cu noțiunea de *câștig salarial mediu brut*.

Potrivit art. 15 din Legea nr. 287/2010 a bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2011, *câștigul salarial mediu brut* utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2011 este de 2.022 lei.

Prin urmare, deși sunt pertinente apărările pârâtei referitoare la diminuarea cuantumului indemnizației cuvenite reclamanților pe perioada 01.01.2011 – 31.12.2011 ca urmare a aplicării procentului de majorare de 15 % în mod greșit la cuantumul indemnizației cuvenite anterior diminuării prin Legea 119/2010, aceasta nu a dovedit că la determinarea cuantumului indemnizației cuvenite reclamanților pentru anul 2011 s-a raportat la *câștigul salarial mediu brut* utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2011 care este de 2.022 lei.

Așadar, pârâta avea obligația de a determina cuantumul indemnizației pentru anul 2011 raportat la *câștigul salarial mediu brut* utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2011 care este de 2.022 lei și apoi la această sumă să adune suma rezultată din aplicarea procentului de 15% asupra cuantumului indemnizației în plată la data stabilită prin art. 10 din legea 285/2010.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâta CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII CLUJ, solicitând modificarea sentinței civile atacate și respingerea acțiunii formulate de reclamanți.

În motivarea recursului pârâta a arătat că instanța de fond a studiat doar o parte din cele expuse în întâmpinare, însă i-a scăpat esențialul, referitor la schimbările produse în modul de calcul al indemnizației de revoluționar (nu se mai folosește tiparul de la art.341/2004) și la legile care fac referire clară la cuantumul acestor indemnizații în lumina schimbării acestui mod de calcul.

Referitor la anul 2012 s-a precizat că Legea nr. 341/2004 acorda două indemnizații: reparatorie și lunară, iar conform art. 18 din Legea nr. 283/2011 „în anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea 341/2004 nu se acordă. Rămâne astfel numai indemnizația lunară, în conformitate cu prevederile art.5 lit. m, adăugată la pensia pentru limită de vârstă, echivalentă cu un coeficient de 0,6, calculat conform prevederilor art. 4 alin. (2)”: În mod corespunzător, $1836 \text{ lei} \times 0,6 = 1102 \text{ lei}$ - indemnizația lunară.

În ceea ce privește anul 2011 s-a arătat că în conformitate cu art. 14 lit. d din Legea nr. 118/2010 s-au redus cu 15% indemnizațiile prevăzute de Legea nr. 341/2004. Astfel în perioada 01.07.2010 - 31.12.2010 indemnizația reparatorie era de 1717 lei ($2020 \text{ lei} \times 15\% = 303 \text{ lei}$; $2020 \text{ lei} - 303 \text{ lei} = 1717 \text{ lei}$), iar indemnizație lunară de 937 lei ($1102 \text{ lei} \times 15\% = 165 \text{ lei}$; $1102 \text{ lei} - 165 = 937 \text{ lei}$).

Conform art. 10 din Legea nr.285/2010 (1) Începând eu luna ianuarie 2011, drepturile prevăzute la art. 2 alin. (1) lit.. al, b) și d) și alin. (4), art. 13 și 14 din Legea nr.118/2010 (art.14 privește Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004), privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, se majorează cu 15% față de cuantumul aflat în plată în luna octombrie 2010.

Astfel, $1717 \text{ lei} \times 15\% = 258 \text{ lei}$; $1717 + 258 = 1975 \text{ lei}$ cuantumul corect al indemnizației reparatorii; respectiv $937 \text{ lei} \times 15\% = 141 \text{ lei}$; $937 + 141 = 1078 \text{ lei}$ cuantumul corect al indemnizației lunare.

S-a precizat că dacă s-a acordat indemnizația în cuantumul inițial de 2020 lei înainte de micșorarea cu 15% s-a procedat greșit întrucât prin micșorare cu un procent și apoi mărire a sumei micșorate cu același procent nu se poate ajunge înapoi la suma inițială, baza de reaplicare a procentului fiind mai mică.

- 2020 lei (cuantumul indemnizație primită) + 1102 lei (cuantumul indemnizație lunară primită) = 3122 (cuantumul brut indemnizație reparatorie și indemnizație lunară) primită; $3122 \times 5,3\%$ (CASS) = 172 lei ; $3122 - 172 = 2950 \text{ lei}$ (cuantumul net al indemnizației reparatorii și indemnizației lunare primite).

- 1975 lei (cuantumul indemnizație reparatorie cuvenită) + 1078 lei (cuantumul indemnizație lunară cuvenită) = 3053 (cuantumul brut indemnizație reparatorie și indemnizație lunară cuvenită); $3053 \times 5,5\%$ (CASS) = 168 lei ; $3053 - 168 = 2885 \text{ lei}$ (cuantumul net al indemnizației reparatorii și indemnizației lunare cuvenite)

- $2950 - 2885 = 65 \text{ lei}$ (diferență pe lună indemnizație reparatorie și indemnizație lunară încasată necuvenit în anul 2011) $\times 12 \text{ luni} = 780 \text{ lei}$ pe anul 2011.

Pentru indemnizația lunară pe perioada 01.01.2012-31.03.2012

- 1102 lei (cuantumul indemnizație lunară primită) $\times 5,5\%$ (CASS) = 61 lei ; $1078 - 61 = 1017 \text{ lei}$ (cuantumul net al indemnizației reparatorii primite).

1078 lei (cuantumul indemnizație lunară cuvenită) : $1,55\%$ (CASS) = 59 lei ; $1078 - 59 = 1019 \text{ lei}$ (cuantumul net al indemnizației reparatorii cuvenite),

$1017 - 1019 = -2 \text{ lei}$ (diferență pe lună indemnizație lunară încasată necuvenit în anul 2012) $\times 3 \text{ luni} = -6 \text{ lei}$

TOTAL DEBIT PE PERIOADA 01.01.2011 - 31.03.2012: $780 \text{ lei} + (-6 \text{ lei}) = 774 \text{ lei}$, așa cum rezultă și din decizia a cărei anulare în mod nejustificat se cere.

S-a mai invocat că așa cum reiese din dispozițiile art. 10 din Legea 285/2010, art. 3 alin. 2 din O.U.G. nr. 19/2012, art. 8 alin. 1 din Legea nr. 283/2011 privind aprobarea OUG nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din OUG nr.37/2008 prin excepție fata de alți ani legiuitorul nu a avut intenția de a calcula indemnizațiile în funcție de coeficient raportat la salariul (sau câștigul) mediu brut, nefiind în măsura ca de pensii și nici chiar instanța să treacă peste ele spre a aplica împotriva legilor o actualizare anuală a indemnizației.

Examinând sentința recurată prin prisma motivelor de recurs invocate (care pot fi încadrate în motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă), Curtea de Apel reține următoarele:

Instanța de fond a constatat că sunt pertinente susținerile recurente referitoare la aplicarea eronată a dispozițiilor art. 10 alin. 1 din Legea 285/2010, astfel încât recurenta nu poate să justifice niciun interes în reiterarea în recurs a criticilor relative la acest aspect.

În ceea ce privește modul concret de calcul al indemnizațiilor pe anul 2011, Curtea reține că potrivit prevederilor art. 4 și urm. din Legea nr. 341/2004, indemnizațiile se calculează prin aplicarea unor coeficienți asupra salariului mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat, aferent anului pentru care se face plata.

Prin dispozițiile cuprinse în art. 14 lit. d din Legea nr. 118/2010, privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, s-a prevăzut că de la data intrării în vigoare a acestei legi, respective 3 iulie 2010, „se reduc cu 15% (...) indemnizațiile prevăzute de Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare”, prevederi care urmau să se aplice până la data de 31 decembrie 2010.

Ulterior, a fost adoptată Legea nr. 285/2010, privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, act normativ care la art. 10 alin. 1 a prevăzut că „Începând cu luna ianuarie 2011, drepturile prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. a), b) și d) și alin. (4), art. 13 și 14 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, se majorează cu 15% față de cuantumul aflat în plată în luna octombrie 2010”.

Așadar, prevederile cuprinse în Legea nr. 285/2010 reglementează modul de calcul al indemnizațiilor începând cu data de 1 ianuarie 2011, întrucât au caracter special, derogator față de dispozițiile generale ale Legii nr. 341/2010 privitoare la modul de calcul al acestor indemnizații, neputându-se face abstracție de intenția legiuitorului care a înțeles să majoreze în anul 2011 cu un procent fix de 15% cuantumul indemnizațiilor aflat în plată în luna octombrie 2010, astfel încât beneficiarii acestor indemnizații nu au drept de opțiune între modul de calcul stabilit în Legea nr. 341/2004, chiar dacă acesta ar fi fost mai favorabil, și cel reglementat prin Legea nr. 285/2010.

În același sens, în ceea ce privește cuantumul indemnizațiilor pentru anul 2012 (debitul stabilit prin decizia emisă intimatului M.V.M. fiind aferent perioadei 01.01.2011-31.03.2012), prin art. 8 din Legea nr. 283/2011, s-a prevăzut că „În anul 2012, cuantumul drepturilor prevăzute la art. 2 alin. (1) lit. a), b) și d), alin. (4), art. 13 lit. b) și c) și la art. 14 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, cu modificările și completările ulterioare, se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2011”, iar prin OUG nr. 19/2012 s-a prevăzut că „Începând cu luna iunie 2012, cuantumul drepturilor prevăzute la art. 14 din Legea nr. 118/2010, cu modificările și completările ulterioare, se majorează cu 2,3% față de cuantumul aflat în plată în luna mai 2012, fără a depăși nivelul în vigoare în luna iunie 2010”.

Drept urmare, față de prevederile speciale cuprinse în Legea nr. 285/2010, Legea nr. 283/2011 și OUG nr. 19/2012, Curtea consideră că în mod greșit prima instanță a admis acțiunea și instituit în sarcina pârâtei obligația de a calcula indemnizația reclamanților potrivit prevederilor Legii nr. 341/2004.

În consecință, în temeiul dispozițiilor legale menționate anterior și a art. 304 pct. 9 și 312 alin. 1 și 3 Cod procedură civilă se va admite recursul declarat de pârâta CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII CLUJ împotriva sentinței civile nr. 11662 din 08.11.2012 a Tribunalului Cluj, care va fi modificată în întregime și, în consecință, se va respinge ca nefondată acțiunea formulată de reclamanți.

21. Lipsa capacității de folosință. Pârât decedat la data înregistrării acțiunii. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2364 din 16 mai 2013

Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca reclamanții G.L.M., H., D. și Ș., în contradictoriu cu pârâții B.V., F.M., F.I., E.R., O.D., F.G., au solicitat obligarea pârâților să se prezinte în fața notarului public în vederea încheierii contractului autentic de vânzare-cumpărare cu privire la terenul intravilan de 3100 mp identificat în Titlul de proprietate nr. 3286/3787/28.12.2005 tarlăua 5, parcela 170/2, tarlăua 5, parcela 169, tarlăua 5, parcela 168/2 teren ce face obiectul celor 3 antecontracte de vânzare-cumpărare încheiate de pârâți cu antecesorul reclamantei la 14 mai 1992, 23 ianuarie 1993 sau, în caz contrar, sentința ce se va pronunța sa tina loc de act autentic de vânzare-cumpărare, cu cheltuieli de judecata.

Soluția primei instanțe

Prin sentința civilă nr. 33830/2012, acțiunea a fost admisă și pârâții din acțiunea introductivă obligați să încheie contract de vânzare-cumpărare autentic cu privire la terenul intravilan de 3100 mp identificat în Titlul de proprietate nr. 3286/3787/28.12.2005 tarlăua 5, parcela 170/2, tarlăua 5, parcela 169, tarlăua 5, parcela 168/2, iar, în cazul refuzului acestora de a semna contractul de vânzare-cumpărare autenticat notarial mai sus menționat, instanța, prin prezenta hotărâre, la rămânerea ei irevocabilă, suplinește consimțământul lor la încheierea contractului de vânzare-cumpărare autenticat notarial mai sus menționat.

Apelul

Prin decizia civilă nr. 44/30.01.2013 a Tribunalului Cluj, a fost admisă excepția lipsei capacității de folosință a pârâtului F.I..

A fost admis apelul declarat de apelanții L.O., C.M., F.M., E.R., O.A. împotriva sentinței civile nr. 33830/22.02.2012, a Judecătoriei Cluj-Napoca, care a fost schimbată, în sensul că a fost respinsă cererea de chemare în judecată formulată de reclamanții G.L.M., G.H., G.D. și G.S.

Intimații reclamanți G.L.M., G.H., G.D. și G.S. au fost obligați să-i plătească apelantei O.A. suma de 950 lei, cheltuieli de judecată și apelanților L.O., C.M., suma de 1685 lei, cheltuieli de judecată în apel.

În considerente se reține că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca, sub nr. 39543/211/15.10.2010, reclamanții G.L.M., H., D. și Ș. au chemat în judecată pe pârâții B.V., F.M., F.I., E.R., O.D., F.G..

Așa cum rezultă din înscrisurile depuse în faza procesuală a apelului, respectiv certificatul de deces seria D 9, nr. 430464, fișa de evidență pentru CNP xxxxxxxxx, pârâtul F.I., cu domiciliu în Cluj-Napoca, str. T., nr. 170, identic cu promitentul-vânzător din antecontractele de vânzare cumpărare în discuție, *a decedat la data de 25 septembrie 1992.*

Așa cum s-a statuat în doctrină și jurisprudență, *capacitatea procesuală de folosință* constă în aptitudinea unei persoane de a avea drepturi și obligații în plan procesual, iar în cazul persoanelor fizice, aceasta începe la nașterea lor și încetează la moartea lor. Potrivit art. 41 alin 1 C. pr. civ., orice persoană care are folosința drepturilor civile poate fi parte la judecată.

Per a contrario, nu poate fi parte într-un proces civil persoana care nu are capacitate personală de folosință, întrucât a decedat.

În cazul în care partea a decedat anterior inițierii procesului, cum este cazul în speța de față în ceea ce-l privește pe pârâtul F.I., nu sunt incidente dispozițiile art. 243 alin. 1 pct. 1 C. pr. civ.

Lipsa capacității de folosință atrage *nulitatea absolută a cererii de chemare în judecată* și paralizează orice act de confirmare a nulității.

Intimații căzuți în pretenții, au fost obligați, în temeiul art. 274 Cod proc. civ., să le plătească apelanților cheltuieli de judecată în apel în sumă de 1685 lei.

Recursul

Împotriva acestei decizii, au declarat în termen legal recurs reclamanții, solicitând, în principal, casarea ei, rejudecarea apelului, admiterea excepției lipsei capacității de folosință a pârâtului F.I., însă cu consecința anulării sentinței și trimiterii cauzei spre rejudecare primei instanțe pentru introducerea în cauză a moștenitorilor, iar, în subsidiar, casarea deciziei și trimiterea apelului spre rejudecare.

În motivarea apelului, reclamanții învederează că, deși în mod corect a admis excepția lipsei capacității de folosință a pârâtului Feudean Ioan, instanța de apel a soluționat în mod greșit acțiunea, hotărârea fiind pronunțată cu încălcarea formelor de procedură prevăzute de art. 105 alin. 2 Cod proc. civ., motiv de recurs prev. de art. 304 pct. 5 Cod proc. civ., fiind viciată procedura, în condițiile neintroducerii în cauză a moștenitorilor acestui pârât, pentru a-și putea formula apărările în cauză, ceea ce încalcă dreptul la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Instanța de apel trebuia, fie să anuleze sentința și să trimită cauza spre rejudecare primei instanțe, pentru a putea fi introduși în cauză acești moștenitori, fie să soluționeze acțiunea față de ceilalți pârâți, cu atât mai mult cu cât nici măcar pârâții apelanți nu au solicitat schimbarea în totalitate a sentinței, în sensul respingerii acțiunii, ci doar schimbarea în sensul admiterii în parte sau trimiterea spre rejudecare. Respingând în totalitate acțiunea, instanța de apel a acordat mai mult decât s-a cerut, subzistând și motivul de recurs prev. de art. 304 pct. 6 Cod proc. civ.

Întâmpinarea din recurs

Pârâții intimați au solicitat respingerea recursului ca nefondat, pe motiv că, chiar dacă s-ar trimite cauza spre rejudecare primei instanțe, aceasta nu ar putea decât să invoce din nou excepția lipsei capacității de folosință a pârâtului decedat anterior înregistrării cererii de chemare în judecată, neputând introduce moștenitorii, în temeiul

art. 243 pct. 1 Cod proc. civ., pentru că decesul nu s-a produs pe parcursul soluționării cauzei.

În cauză există o coparticipare procesuală pasivă obligatorie, acțiunea trebuind formulată față de toți, inclusiv față de moștenitorii celui decedat.

Au fost invocate și apărări de fond, în măsura în care instanța de recurs ar aprecia că poate judeca fondul cauzei, invocându-se și excepția prescripției extinctive raportat la data încheierii promisiunii de vânzare-cumpărare și a inadmisibilității acțiunii, pe motiv că pârâții trebuie să-și înscrie mai întâi dreptul de proprietate în cartea funciară, doar apoi putând să dispună de acesta prin cartea funciară.

Analizând recursul formulat prin prisma motivelor invocate, raportat la dispozițiile art. 304 pct. 5, 6 și 9 Cod proc. civ. ce constituie temeiul său în drept, curtea apreciază că acesta nu este fondat, din considerentele ce urmează a fi expuse.

Astfel, în ceea ce privește excepția lipsei capacității de folosință a pârâtului F.I., consecința admiterii acesteia atrage nulitatea absolută a cererii de chemare în judecată față de acesta.

În funcție de momentul decesului uneia dintre părți raportat la data înregistrării cererii de chemare în judecată, dispozițiile procedurale aplicabile diferă, întrucât, în cazul în care decesul s-a produs anterior investirii instanței, cererea de chemare în judecată este nulă pentru lipsa capacității de folosință și acțiunea trebuie respinsă ca urmare a admiterii excepției lipsei capacității de folosință, în timp ce, dacă decesul se produce după înregistrarea cererii de chemare în judecată, devin aplicabile dispozițiile art. 243 pct. 1 Cod proc. civ., operând o transmisiune a calității procesuale, pasive în speța în cauză, și trebuind introduși în cauză moștenitorii.

Așadar, nu se impunea trimiterea cauzei spre rejudecare în vederea introducerii moștenitorilor, pentru că instanța nu fost corect investită la momentul înregistrării cererii de chemare în judecată, aceasta fiind formulată în contradictoriu cu un pârât decedat la data respectivă.

Nu au fost, astfel, încălcate dispoziții de procedură care să ducă la nulitatea hotărârii, nesubzistând motivul de recurs prev. de art. 304 pct. 5 Cod proc. civ.

În ceea ce privește posibilitatea instanței de apel de a soluționa cauza în contradictoriu cu pârâții cu capacitate de folosință, așa cum corect au arătat pârâții în întâmpinare, în cauză există o coparticipare procesuală pasivă obligatorie, trebuind chemați în judecată toți promitenții vânzători. Aceasta deoarece reclamanții solicită obligarea la încheierea unui contract de vânzare-cumpărare cu privire la întregul teren obiect al promisiunii de vânzare-cumpărare, și nu doar asupra cotelor celor regulat chemați în judecată. În plus, chiar dacă s-ar aprecia că pârâții promitenți cumpărători au cote determinate asupra terenurilor obiect al promisiunii, acțiunea nu poate fi soluționată doar în contradictoriu cu aceștia (prin admitere în parte), pentru că aceste cote nu rezultă din titlul de proprietate emis în baza legii fondului funciar și nu a fost formulat vreun capăt de cerere de stabilire a acestor cote și de înscriere a drepturilor promitenților vânzători în cartea funciară, pentru ca aceștia să poată dispune de dreptul lor.

Neregulata constituire a cadrului procesual în caz de coparticipare procesuală pasivă obligatorie este o excepție absolută, ce poate fi invocată de instanță în orice stadiu al procesului. Instanța de apel nu a făcut decât să aplice regulile coparticipării procesuale pasive obligatorii, apreciind în mod corect că sentința nu trebuie anulată și cauza trimisă spre rejudecare și că ea nici nu poate fi schimbată doar în parte în apel,

pentru că cererea de chemare în judecată a fost formulată doar în contradictoriu cu o parte din cei care ar fi trebuit să formeze consorțiul procesual pasiv, neputându-se vorbi de vreo greșită aplicare sau interpretare, nici a normei de drept substanțial, nici a celei de drept procesual, pentru a fi întrunit motivul de recurs prev. de art. 304 pct. 9 Cod proc. civ.

Este adevărat că, în caz de neregulată constituire a cadrului procesual, prima instanță are obligația de a invoca acest aspect și de a permite reclamantului să-și extindă acțiunea și față de cel pe care a omis să-l cheme în judecată prin cererea introductivă, doar în caz de neconformare a reclamantului la această dispoziție a instanței, acțiunea sa putând fi respinsă ca inadmisibilă. În cauza de față, însă, reclamantul a chemat în judecată toți promitenții cumpărători, fără a ține, însă, seama, de faptul că unul dintre aceștia a decedat, astfel că prima instanță nu avea cum să invoce neregulata constituire a cadrului procesual.

În apel, constatându-se lipsa capacității de folosință a unui pârât și acțiunea impunându-se a fi respinsă (sau constatată nulitatea absolută a cererii, în vechiul Cod de procedură civilă neexistând dispoziții exprese privind soluția în caz de admitere a excepției) față de acesta, instanța a rămas legal investită doar cu cererea formulată față de o parte dintre cei ce trebuia să compună consorțiul procesual pasiv, acțiunea devenind, astfel, inadmisibilă față de restul pârâților.

Nu poate fi vorba despre acordarea a mai mult decât s-a cerut, pentru simplul fapt că acțiunea nu poate fi soluționată parțial doar în raport cu pârâții regulat chemați în judecată, datorită legăturii de coparticipare procesuală obligatorie dintre promitenții vânzători, nesubzistând, astfel, motivul de recurs prev. de art. 304 pct. 6 Cod proc. civ.

În temeiul art. 312 alin. 1 Cod proc. civ., curtea, din considerentele arătate, va respinge recursul formulat ca nefondat.

Fiind în culpă procesuală, în temeiul art. 316, art. 298 raportat la art. 274 alin. 1 Cod proc. civ., recurenții vor fi obligați să le plătească intimaților L.O., C.M., F.M. suma de 1500 lei, cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariu avocațial, conform chitanței de la fila 26.

22. Lipsa calității procesuale active. Acțiune în obligarea contravenientului la desființarea lucrărilor de construcție efectuate cu nerespectarea autorizației de construire. Lipsa calității procesuale active a municipiului

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2379 din 17 mai 2013

Prin sentința civilă nr. 12.131 din 06.06.2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca, s-a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA.

S-a respins acțiunea formulată de reclamantul MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA în contradictoriu cu pârâtul B.I., ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

S-a dispus cererea reconvențională formulată de pârâtul reclamant reconvențional B.I. în contradictoriu cu reclamantul pârât reconvențional PRIMARUL MUNICIPIULUI

CLUJ-NAPOCA și formarea unui nou dosar cu termen în data de 03.10.2012, pentru când se vor cita părțile.

Instanța de fond a invocat din oficiu excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului și, analizând-o în contextul prezentei cauze, a admis-o având în vedere că potrivit art. 32 din Legea nr. 50/1991, în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației; b) desființarea construcțiilor realizate nelegal. În cazul admiterii cererii, instanța va stabili termenele limită de executare a măsurilor prevăzute la alin. (1).

În speță, sancțiunea a fost aplicată de către Primarul municipiului Cluj-Napoca, competența acestuia fiind expres prevăzută în art. 27 alin. 5 din același act normativ.

Pentru a fi parte în procesul civil, printre altele, reclamantul trebuie să facă dovada că are calitate procesuală activă. Câtă vreme legea acordă calitate procesuală activă pentru promovarea cererilor întemeiate pe prevederile art. 32 din Legea nr. 50/1991 doar organului care a aplicat sancțiunea, iar Municipiul Cluj-Napoca nu îndeplinește această cerință, fiind, potrivit Legii nr. 215/2001, o entitate distinctă de cea reprezentată de primarul municipiului, instanța de fond a admis excepția invocată și, în consecință, a respins acțiunea formulată de Municipiul Cluj-Napoca ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă, urmând ca cererea reconvențională, așa cum s-a arătat mai sus, să fie disjunctă și soluționată în mod separat.

Prin decizia civilă nr. 84/A/din 19.02.2013 a Tribunalului Cluj s-a respins ca nefondat apelul declarat de MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA împotriva sentinței civile nr. 12.131 din 06.06.2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a menținut-o în totul.

Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că potrivit procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 21/11.07.2008, intimatul a fost sancționat în temeiul art. 26 alin. 1 lit. a din Legea nr. 50/1991 cu o amendă de 3000 lei pentru faptul că în calitate de proprietar a reamplasat parțial vechea împrejmuire, schimbând pe o porțiune de cca 10 ml materialul de construcție, fără a deține autorizație de construire.

De menționat faptul că amenda a fost aplicată de către Primarul municipiului Cluj-Napoca, dispunându-se și măsura de aducere a împrejurii la starea inițială în termen de 60 de zile.

În temeiul art. 32 alin. 1 lit. b din Legea nr. 50/1991, Municipiul Cluj-Napoca a solicitat obligarea pârâtului de a desființa lucrările de construcție efectuate nelegal și aducerea la starea inițială, în condițiile în care nu s-a conformat măsurii menționate anterior.

Cercetând prevederile art. 32 din legea menționată, Tribunalul a constatat că legiuitorul a înțeles să confere pentru promovarea unei asemenea acțiuni, calitate procesuală activă organului care a aplicat sancțiunea, acesta fiind evident Primarul municipiului Cluj-Napoca chiar dacă nu are personalitate juridică potrivit legii administrației publice locale.

Într-o atare situație, fără puțință de tăgadă, indiferent dacă are sau nu capacitate procesuală de folosință și dacă îndeplinește rolul de reprezentant al municipiului, doar acesta poate introduce acțiunea.

Din această perspectivă este lipsit de relevanță faptul că primarul a semnat acțiunea, atâta timp cât a acționat în calitate de reprezentant al Municipiului și nu în nume propriu.

De asemenea, a fost apreciat ca lipsit de relevanță faptul că măsurile complementare rămân la aprecierea organelor de control care, efectuând verificarea la fața locului, având studii de specialitate, dețin competența de a analiza justetea uneia sau alteia dintre măsuri.

Față de cele ce preced, tribunalul a respins apelul cu consecința menținerii sentinței atacate ca fiind temeinică și legală. Cheltuieli de judecată nu au fost solicitate.

Împotriva acestei decizii, reclamantul MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA, reprezentat prin PRIMAR a declarat recurs, în termen legal, solicitând instanței admiterea acestuia, în principal, casarea sentinței primei instanțe, iar în subsidiar, modificarea acesteia în sensul admiterii acțiunii civile astfel cum a fost formulată.

În motivarea recursului, reclamantul a arătat că în mod greșit s-a admis excepția lipsei calității procesuale active a Municipiului Cluj-Napoca întrucât cererea de chemare în judecată a fost introdusă de Municipiul Cluj-Napoca, reprezentat prin primar, în baza art. 62 coroborat cu art. 21 din Legea nr. 215/2001, astfel că unitatea administrativ-teritorială este titulara drepturilor și obligațiilor ce decurg din Legea nr. 50/1991 în raporturile cu persoanele juridice.

Cererea de chemare în judecată este semnată de Primarul mun. Cluj-Napoca, în calitate de reprezentant al Municipiului Cluj-Napoca, potrivit atribuțiilor stabilite prin Legea nr. 215/2001, redactarea acțiunii fiind adusă la îndeplinire prin aparatul propriu pe care primarul îl are la dispoziție.

Dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea nr. 50/1991 sunt norme imperative edictate de legiuitor pentru ocrotirea unor multiple interese de ordin general, iar nu privat.

Din interpretarea art. 32 alin. 1 din acest act normativ rezultă că primarul este cel îndreptățit să stabilească cuantumul amenzii contravenționale, iar măsurile complementare rămân la aprecierea organelor de control care efectuând verificarea la fața locului și având studii de specialitate dețin competența de a analiza, de la caz la caz, justetea uneia sau alteia dintre măsuri.

Din coroborarea art. 32 alin. 1 cu art. 28 alin. 2 din Legea nr. 50/1991 rezultă cu certitudine că municipiul, reprezentat prin primar are calitate procesual activă în cadrul acțiunilor formulate în baza acestui act normativ.

Pârâtul intimat B.I. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată.

În susținerea poziției procesuale, intimatul a arătat că în mod corect instanțele de fond au stabilit că pentru promovarea cererii introductive de instanță, Primarul municipiului Cluj-Napoca este singura persoană care ar fi avut competența de a sesiza instanța de judecată în vederea dispunerii obligării pârâtului la demolarea gardului.

Analizând decizia criticată prin prisma motivelor de recurs invocate și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Deși cererea de recurs nu menționează care sunt motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul potrivit art.302¹ alin.1 lit.c C.pr.civ., din lecturarea lor Curtea constată, în conformitate cu dispozițiile art.306 alin.3 C.pr.civ., că acestea se încadrează în prevederile art.304 pct.9 C.pr.civ.

Critica formulată de reclamantul recurent privitoare la faptul că cererea de chemare în judecată a fost introdusă de către Municipiul Cluj Napoca, reprezentat prin Primar, în baza atribuțiilor reglementate de art.21 și art.62 din Legea nr.215/2001, care îi conferă dreptul de a reprezenta în instanță unitatea administrativ-teritorială, în opinia Curții, nu este întemeiată pentru argumentele ce urmează a fi expuse.

Conform art.21 alin.1 și alin. 2 din Legea nr.215/2001, în forma aflată în vigoare la data introducerii cererii de chemare în judecată, 23.03.2009, „Unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. Acestea sunt subiecte juridice de drept fiscal, titulare ale codului de înregistrare fiscală și ale conturilor deschise la unitățile teritoriale de trezorerie, precum și la unitățile bancare. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii.

În justiție, unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate, după caz, de primar sau de președintele consiliului județean”.

Art. 62 alin.1 din același act normativ, prevede că „Primarul reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române ori străine, precum și în justiție”.

Este real că, potrivit art.21 din legea menționată, unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu și că în justiție sunt reprezentate de primar sau de președintele consiliului județean însă aceasta constituie regula, norma generală.

Atunci când există reglementări speciale care prevăd că au aptitudine de a sta în justiție alte entități, în mod evident, fără echivoc, Curtea apreciază că în asemenea situații se aplică aceste dispoziții speciale în virtutea principiului de interpretare *specialia generalibus derogant*. Cu alte cuvinte, fiind derogatorie de la norma generală, rezultă că norma specială se aplică ori de câte ori ne găsim în fața unui caz ce intră sub incidența prevederilor sale, deci norma specială se aplică prioritar față de norma generală, chiar și atunci când norma specială este mai veche decât norma generală.

O asemenea situație este cea reglementată de art.32 din Legea nr.50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, care prevede în mod expres că organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației.

Drept urmare, este lipsit de relevanță faptul că Municipiul Cluj-Napoca reprezentat prin Primar desemnează nu numai structura funcțională, ci însuși aparatul de specialitate ce include Primarul care, în activitatea curentă și în îndeplinirea atribuțiilor a stat în proces la prima instanță., neputându-se pune egalitate din perspectiva textului special de lege, între municipiu, reclamantul din prezenta cauză și primar, care a acționat nu în nume propriu, ci în calitate de reprezentant al municipiului.

De altfel, reclamantul recurent se află într-o confuzie cu privire la două instituții de drept procesual civil și anume, calitatea procesuală activă, care reprezintă o condiție esențială de exercițiu a acțiunii civile și reprezentarea judiciară a persoanei juridice, care nu participă în procesul civil personal, ci prin intermediul persoanei anume desemnată de lege.

În privința motivului de recurs prin care se critică aplicarea greșită a prevederilor Legii nr. 50/1991, Curtea reține că din cuprinsul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr.21/11.07.2008 reiese că pârâtului B.I. i s-a aplicat, de către Primarul Mun. Cluj Napoca, sancțiunea amenzii contravenționale în valoare de 3000 lei, pentru fapta prevăzută de art.26 alin.1 lit.a din Legea nr.50/1991 și, totodată, s-a dispus aducerea împrejuririi la starea inițială în termen de 60 de zile (f.8 dosar fond).

În conformitate cu prevederile art. 32 alin. 1 din Legea nr. 50/1991, republicată și actualizată ca urmare a ultimelor modificări ce i-au fost aduse prin Legea nr. 401/2003, în forma aflată în vigoare la data introducerii cererii de chemare în judecată, în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. 1, **organul care a aplicat sancțiunea** va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației; desființarea construcțiilor realizate nelegal.

Alin. 2 al aceluiași art. 32 prevede ca în cazul în care instanța va admite cererea formulată de organul care a aplicat sancțiunea, va stabili și termenele limită de executare a măsurilor de încadrare a lucrărilor în prevederile autorizației sau de desființare a construcțiilor realizate nelegal.

Art. 32 alin. 3 din aceeași lege stipulează faptul că în cazul nerespectării termenelor limită stabilite, măsurile dispuse de instanță, în conformitate cu prevederile alin. 2, **se vor aduce la îndeplinire prin grija primarului**, cu sprijinul organelor de poliție, cheltuielile urmând să fie suportate de către persoanele vinovate.

Potrivit art. 28 din Legea nr. 50/1991 republicată, o dată cu aplicarea amenzii pentru contravențiile prevăzute la art. 26 alin. 1 lit. a și b se dispune oprirea executării lucrărilor, precum și, după caz, luarea măsurilor de încadrare a acestora în prevederile autorizației sau de desființare a lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea prevederilor acesteia, într-un termen stabilit în procesul verbal de constatare a contravenției.

Art. 27 din aceeași lege stabilește cine anume are în competență urmărirea respectării disciplinei în domeniul autorizării executării lucrărilor de construcții, respectiv, cui îi revine competența de aplicare a sancțiunii în cazul în care se constată săvârșirea unei contravenții în domeniu:

„(1) Președinții consiliilor județene, **primarii** și organele de control din cadrul autorităților administrației publice locale și județene au obligația să urmărească respectarea disciplinei în domeniul autorizării executării lucrărilor în construcții în cadrul unităților lor administrativ-teritoriale și, în funcție de încălcarea prevederilor legale, să aplice sancțiuni sau să se adreseze instanțelor judecătorești și organelor de urmărire penală, după caz.

(2) Arhitectul-sef al județului și personalul împuternicit al compartimentului de specialitate din subordinea acestuia urmăresc respectarea disciplinei în domeniul autorizării executării lucrărilor de construcții pe teritoriul administrativ al județului, precum și respectarea disciplinei în urbanism și amenajarea teritoriului legată de procesul de autorizare a construcțiilor.

(3) Contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1), cu excepția celor de la lit. h)-l), se constată și se sancționează de către compartimentele de specialitate cu atribuții de control ale autorităților administrației publice locale ale municipiilor, sectoarelor municipiului

București, orașelor și comunelor, pentru faptele săvârșite în unitatea lor administrativ-teritorială sau, după caz, în teritoriul administrativ al sectoarelor municipiului București, potrivit competențelor de emitere a autorizațiilor de construire/desființare.

(4) Contravențiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. h), i) și j) se constată și se sancționează de către organele de control ale Inspectoratului de Stat în Construcții.

(5) Procesele-verbale de constatare a contravențiilor, încheiate de organele de control ale administrației publice locale, se înaintează, în vederea aplicării sancțiunii, sefului compartimentului care coordonează activitatea de amenajare a teritoriului și de urbanism sau, după caz, președintelui consiliului județean ori **primarului unității administrativ-teritoriale** sau al sectorului municipiului București în a cărui rază s-a săvârșit contravenția”.

Din dispozițiile art. 32 alin. 1 și 3, coroborat cu art. 28 alin. 1 și 26 din Legea nr. 50/1991 republicată, rezultă neîndoiește că primarul este organul abilitat de lege să aplice sancțiunea, să sesizeze instanța pentru luarea măsurilor prevăzute de art. 32 alin. 1 lit. a și b, respectiv, să aducă la îndeplinire măsurile dispuse de instanță în condițiile alin. 2 și 3 ale art. 32 din același act normativ.

Prin urmare, singurul căruia legiuitorul i-a conferit competența de a aplica sancțiunea, de a sesiza instanța în condițiile art. 32 alin. 1 din Legea nr. 50/1991 republicată, și de a pune în executare măsurile dispuse de instanță este exclusiv organul care a aplicat sancțiunea, în speță, Primarul municipiului Cluj-Napoca.

Pe cale de consecință, având în vedere că Primarul municipiului Cluj-Napoca a aplicat amenda contravențională, în conformitate cu prevederile art. 32 alin. 1 din Legea nr. 50/1991 republicată și a aplicat măsura complementară, în baza art. 32 alin. 3, 28 alin. 1 și 27 din același act normativ, Primarul municipiului Cluj-Napoca era singurul care avea competența de a sesiza instanța de judecată în vederea dispunerii obligării pârâtului la desființarea lucrărilor de construcții executate nelegal și aducerea imobilului la starea inițială și deci, doar Primarul municipiului Cluj-Napoca justifică în cauză calitatea procesuală activă pentru promovarea cererii introductive de instanță.

Constatându-se că cererea de chemare în judecată a fost formulată de către Municipiul Cluj-Napoca, deci de către o persoană care nu justifică o calitate procesuală activă în acest sens, prin prisma textelor legale mai sus invocate, Curtea constată că acțiunea reclamantului Municipiul Cluj-Napoca în mol legal a fost respinsă de prima instanță ca fiind promovată de o persoană lipsită de calitate procesuală activă, iar tribunalul în mod legal a soluționat apelul reclamantului.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că, în speță, nu este incident motivul de nelegalitate prevăzut de art.304 pct.9 C.pr.civ. astfel încât în temeiul art.312 alin.1 C.pr.civ. va respinge ca nefondat recursul declarat de reclamantul MUNICIPIUL CLUJ-NAPOCA prin PRIMAR împotriva deciziei civile nr. 84/A/din 19.02.2013 a Tribunalului Cluj, pe care o menține ca fiind legală.

În conformitate cu dispozițiile art.316 coroborat cu art.274 alin.1 C.pr.civ., Curtea va obliga recurentul, aflat în culpă procesuală, să plătească intimatului B.I. suma de 500 lei cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariul avocațial dovedit prin chitanța anexată dosar.

23. Cerere de restituire a taxei judiciare de timbru achitate fără să fie datorate. Competența instanței pentru care s-a plătit taxa de timbru

Curtea de Apel Cluj, încheierea civilă nr. 2385 din 17 mai 2013

Prin memoriul de recurs formulat de reclamanții recurenți B.S.I., identică cu B.Z.I., în cartea funciară și soțul, B.B., identic cu B.B., în contradictoriu cu pârâții Municipiul Cluj-Napoca, în calitate de reprezentant al Statului Român, M.I., M.V., și Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de reprezentant al Statului Roman, împotriva deciziei civile nr. 16/A/2013 a Tribunalului Cluj, recurenții au solicitat instanței de recurs să dispună restituirea taxei judiciare de timbru achitată în dosar, pe motiv că reclamanții nu datorează taxă judiciară de timbru nici pentru petitul principal, nici pentru petitele și cererile conexe, subsecvente și/sau anexe.

În susținerea acestei cereri de restituire a taxei judiciare de timbru, reclamanții au arătat, în esență, că cererea pe care au promovat-o era scutită de plata taxelor judiciare de timbru, în temeiul art. 24 lit. r din O.M.J. nr. 760/C/1999, și a art. 15 lit. r din Legea nr. 146/1997, chiar dacă acțiunea reclamanților, astfel cum a fost precizată, nu se încadrează în Legea specială nr. 10/2001, ci pe prevederile dreptului comun.

În temeiul art. 15 lit. r din Legea nr. 146/1997, sunt scutite de taxe judiciare de timbru acțiunile și cererile, inclusiv căile de atac, introduse de proprietari sau de succesorii acestora, pentru restituirea imobilelor preluate de stat sau de alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989.

Aceste prevederi legale speciale nu condiționează scutirea pe temeiul de lege în care a fost promovată acțiunea, nu fac referire dacă cererile sunt promovate în temeiul Legii nr. 10/2001, sau prin revendicare în temeiul Noului C.civ., ci doar declanșează beneficiul scutirii de taxă judiciară de timbru în funcție de natura imobilelor preluate, de persoana juridică care le-a preluat și perioada în care acestea au fost preluate.

La termenul de judecată din data de 17.05.2013 Curtea, din oficiu, în temeiul art. 137 alin. 1 C.pr.civ., coroborat cu art. 158 C.pr.civ., a invocat excepția de necompetență materială a Curții de Apel Cluj în soluționarea prezentei cereri, excepție care urmează să fie admisă, motivat pe următoarele considerente:

Taxa judiciară de timbru a cărei restituire o solicită reclamanții, în cuantum de 6.731 lei, a fost achitată în dosarul Judecătoriei Cluj-Napoca de către numitul B.B., chitanța care atestă plata acestui timbraj regăsindu-se la fila 108 din dosarul Judecătoriei Cluj-Napoca.

În conformitate cu art. 23 alin. 4 din Legea nr. 146/1997, republicată, cererea de restituire a taxei judiciare de timbru se adresează instanței judecătorești sau, după caz, parchetului la care s-a introdus acțiunea sau cererea.

Astfel, art. 23 din Legea nr. 146/1997, republicată, prevede următoarele:

„(1) Sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, la cererea petiționarului, în următoarele cazuri:

Partea introductivă a alin. (1) al art. 23 a fost modificată de Rectificarea nr. 146 din 24 iulie 1997, publicată în Monitorul Oficial nr. 287 din 23 octombrie 1997, prin înlocuirea sintagmei "următoarele cauze" cu sintagma "următoarele cazuri".

a) când taxa plătită nu era datorată;

b) când s-a plătit mai mult decât cuantumul legal;

c) când acțiunea sau cererea rămâne fără obiect în cursul procesului, ca urmare a unor dispoziții legale;

d) când, în procesul de divorț, părțile au renunțat la judecata ori s-au împăcat;

e) când contestația la executare a fost admisă, iar hotărârea a rămas irevocabilă;

f) în cazul în care instanța de judecată se declară incompetentă, trimițând cauza la un alt organ cu activitate jurisdicțională.

g) când probele au fost administrate prin avocat sau consilier juridic.

(2) În cazul prevăzut la lit. d), se restituie jumătate din taxa plătită, iar în cazul prevăzut la lit. e), taxa se restituie proporțional cu admiterea contestației.

(2¹) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. d), se restituie jumătate din taxa plătită, iar în cazul prevăzut la alin. (1) lit. e), taxa se restituie proporțional cu admiterea contestației. În cazul prevăzut la alin. (1) lit. g), se restituie jumătate din taxa plătită, indiferent de modalitatea în care a fost soluționat procesul, după rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

(3) Dreptul de a solicita restituirea poate fi exercitat în termen de un an de la data nașterii sale.

(4) Cererea de restituire se adresează instanței judecătorești sau, după caz, parchetului la care s-a introdus acțiunea sau cererea”.

Așa fiind, Curtea constată, prin prisma art. 158 C.pr.civ., raportat la art. 23 alin. 4 din Legea nr. 146/1997, că nu este competentă material să soluționeze prezenta cerere de restituire a taxei judiciare de timbru.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 158 alin. 3 C.pr.civ., se va admite excepția de necompetență materială a Curții de Apel Cluj, cu consecința declinării competenței de soluționare a cererii de restituire a taxei judiciare de timbru, în favoarea instanței competente, Judecătoria Cluj-Napoca.

În temeiul art. 158 alin. 3 teza finală C.pr.civ., se va dispune trimiterea de îndată a dosarului la Judecătoria Cluj-Napoca.

24. Suspendarea judecății în temeiul art. 155¹ C.proc.civ., pentru nedepunerea de către reclamantă a unor înscrisuri emise și deținute de către pârâtă

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1806 din 15 aprilie 2013

Prin încheierea din 28.01.2013, s-a reținut măsura suspendării cauzei conform dispozițiilor art.155¹ C.pr.civ., reținându-se că „nici la acest termen, reclamanta nu și-a îndeplinit obligațiile stabilite de către instanță în sarcina sa, respectiv nu a depus ultima decizie de pensie emisă reclamantului, buletinul de calcul aferent acesteia, precum și datele cu privire la activitatea în muncă.”

Împotriva acestei încheieri, reclamanta C.R.a declarat recurs prin care a solicitat admiterea cererii de repunere pe rol formulată la data de 28.11.2012.

În motivarea recursului s-a arătat că prima instanță a dispus obligarea pârâtei să depună la dosar ultima decizie de pensie, buletinul de calcul aferent și datele privitoare la activitatea în muncă, astfel încât nu se poate reține că reclamanta nu și-a îndeplinit o obligație pusă în sarcina pârâtei.

Examinând hotărârea în raport de motivele invocate, Curtea de Apel va admite recursul pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art.155¹ C.pr.civ. sancționează culpa pârâtei care nu își îndeplinește obligațiile prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecății, împiedicând desfășurarea normală a procesului.

În cauză, reclamanta nu poate fi considerată în culpă pentru nedeplinirea ultimei decizii de pensionare, a buletinului de calcul aferent și datelor privitoare la activitatea în muncă deoarece instanța de fond a dispus prin încheierea din 26.03.2012 ca pârâta să depună aceste înscrisuri, fiind emitenta și deținătoarea lor, astfel încât are obligația înfățișării lor, conform art.172 alin.1 C.pr.civ.

Nu sunt întrunite, prin urmare, exigențele art.155¹ C.pr.civ. deoarece pârâta împiedica desfășurarea normală a procesului. Este de reținut, de altfel, că în atare situație nu poate fi aplicabilă această normă legală, menită să sancționeze culpa procesuală a pârâtei, având în vedere că sancțiunea suspendării judecății îi paralizează temporar demersul judiciar al reclamantului.

Contrar scopului normei edictate de art.155¹ C.pr.civ., a dispus prima instanță măsura suspendării judecății, sancționând astfel reclamanta pentru neîndeplinirea obligației de către pârâtă, care putea fi constrânsă să depună înscrisurile prin aplicarea unor amenzi judiciare.

Pentru considerentele expuse anterior, Curtea de Apel, în temeiul art.312 alin.3 raportat la art.304 pct.9 C.pr.civ. și art.244¹ C.pr.civ. va admite recursul, va casa încheierea din 28.01.2013 și va trimite cauza primei instanțe pentru continuarea judecății, urmând ca pârâtei să i se aplice amenzi judiciare până la îndeplinirea obligației de a depune înscrisurile solicitate.

25. Nulitatea recursului. Memoriu cuprinzând numai motive de netemeinicie

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1737 din 5 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 1760 din 25.04.2012 a Judecătoriei Zalău, s-a admis în parte cererea formulată de către reclamanta B.A.M. în contradictoriu cu pârâtul M.Z. și s-a constatat că imobilul teren intravilan în suprafață de 212 mp. înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b este bun propriu al pârâtului, iar mobilierul compus din 2 fotolii, 1 pat și 1 măsuță este bun propriu al reclamantei.

S-a respins cererea reclamantei privind obligarea pârâtului la plata contravalorii mobilierului menționat anterior.

S-a constatat că părțile au dobândit sub durată căsătoriei lor, cu o contribuție de 40% pentru reclamantă și 60% pentru pârât, bunul imobil ce în natură reprezintă casă familială P+M cu împrejmuire, situată administrativ în municipiul Zalău, str. 1 Decembrie 1989, nr. 186/A construită pe terenul proprietatea pârâtului înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/ b.

Valoarea bunului supus partajului fiind de 186 376 lei.

S-a dispus sistarea stării de indiviziune asupra bunului imobil sus menționat prin atribuirea acestui imobil în întregime către pârât.

A fost obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 74550 lei cu titlu de sultă, în termen de șase luni de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

S-a luat act de tranzacția intervenită între reclamanta B.A.M., în contradictoriu cu pârâtul M.Z. tranzacție care are următorul conținut:

“Noi B.A.D. având calitatea de reclamantă în dosarul cu nr. de mai sus reprezentată prin mandatar B.A. –în baza procurii judiciare autenticată sub nr. 2014 din data de 05.07.2011 și M.Z. în calitate de pârât, de comun acord am convenit încheierea acestei tranzacții referitor la împărțirea bunurilor mobile dobândite în timpul căsătoriei, după cum urmează:

Reclamanta B.A.M. va primi următoarele bunuri: calculator, monitor, laptop, colecție filatelică, aparat foto Samsung și ramă tablou precum și o sultă în valoare de 3500 RON.

Restul bunurilor mobile dobândite în timpul căsătoriei enumerate în acțiune și prin întâmpinarea formulată de pârât (inclusiv motocicletă Kawasaki ZXR și autoturismul marca OPEL CALIBRA) vor fi atribuite la M.Z. care a achitat astăzi data semnării tranzacției o sultă în valoare de 3500 lei în favoarea reclamantei B.A.M..

Totodată declarăm că, odată cu încheierea prezentului act nu mai avem, respectiv nu vom avea nici o pretenție de nici o natură cu privire la bunurile mobile dobândite în timpul căsătoriei”.

A fost obligă pârâtul să plătească reclamantei suma de 1260 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că în fapt, căsătoria dintre părți a fost desfăcută prin sentința civilă nr. 3902/10.11.2009 a Judecătoriei Zalău, definitivă și irevocabilă.

Prin art. 30 Codul familiei, s-a stabilit prezumția ca bunurile dobândite de soți în timpul căsătoriei, cu excepția celor expres prevăzute în art. 31 Codul familiei, sunt bunuri comune.

Bunurile comune ale soților constituind o proprietate în codevălmășie, soții nu au de la început stabilit dreptul asupra anumitor bunuri din cele comune sau asupra unei anumite cote din aceste bunuri.

Cu ocazia partajului, s-a stabilit cota fiecărui soț, fixarea cotei făcându-se pentru totalitatea bunurilor comune, iar nu pentru fiecare bun în parte sau grupe de bunuri în parte. Cota ce se cuvine fiecăruia determinându-se în raport cu aportul pe care l-a avut fiecare soț în timpul căsătoriei la dobândirea bunurilor comune, fiind admisibile toate mijloacele de probă, inclusiv proba cu martori și prezumții. În cazul în care nu există dovezi din care să rezulte că aportul unuia dintre soți la dobândirea bunurilor comune a fost mai mare decât al celuilalt soț, instanța va putea decide că bunurile comune se vor împărți în mod egal între soți.

Față de prezumția stabilită prin art. 30 Codul familiei, bunurile dobândite de soți în timpul căsătoriei, afară de cele exceptate expres de lege sau de cele care, eventual, au fost împărțite în timpul căsătoriei prin hotărâre judecătorească, sunt considerate bunuri comune. Împrejurarea că soții au divorțat, între ei nemaieexistând nici un fel de relații, nu înlătură, prin ea însăși, caracterul de bunuri comune pentru bunurile dobândite de ei în perioada căsătoriei. În consecință, aceste bunuri intră în regimul bunurilor comune.

Prima instanța a reținut că între părți a existat consens cu privire la bunurile mobile supuse partajului. La termenul de judecată din data de 20.09.2011 părțile au depus la dosar un înscris denumit « Tranzacție » solicitând instanței să ia act de

înțelegerea intervenită între părți cu privire la partajarea bunurilor comune mobile dobândite de părți în timpul căsătoriei.

Instanța de fond a constatat că, în urma precizărilor succesive formulate pe parcursul procesului, ambele părți au solicitat doar partajul cu privire imobilul casă familială P+M cu împrejmuire, situat administrativ în municipiul Zalău, în privința căruia a existat dezacord între părți atât în privința cotei de contribuție a fiecăruia cât și în privința valorii acestuia. În schimb ambele părți au fost de acord ca acest bun imobil să fie atribuit pârâtului cu obligarea sa la plata unei sulte către reclamantă.

Potrivit materialului probator soții au edificat în timpul căsătoriei o locuință familială P+M cu împrejmuire situată administrativ în municipiul Zalău, pe str. 22 Decembrie, nr. 186/A pe terenul în suprafață de 212 mp ce constituie bun propriu al pârâtului înscris în CF 52219 sub nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b.

Astfel, instanța de fond a constatat că imobilul teren intravilan în suprafață de 212 mp înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b este bun propriu al pârâtului.

Deoarece părțile nu au căzut de acord cu privire la valoarea imobilului supus împărțelii, instanța de fond a dispus efectuarea în cauză a două expertize de evaluare imobiliară. La stabilirea valorii bunului imobil locuință familială P+M cu împrejmuire instanța a luat în considerare expertiza tehnică-evaluare întocmită de expert tehnic P.S.F.R. apreciind că raportat la data întocmirii, aceasta prezintă mai fidel valoarea de piață a imobilului.

Astfel, valoarea bunului supus partajului a fost stabilită ca fiind de 186 376 lei. Prima instanța a avut în vedere și faptul că acest raport de expertiză este mai cuprinzător, dovadă fiind faptul că nu s-au formulat obiecțiuni, cu excepția pârâtului care, a contestat valoarea stabilită de expert cu privire la bunul imobil supus partajului, după ce, anterior formulase obiecțiuni repetate la raportul de expertiză anterior efectuat de expert D.G., și solicitase întocmirea unui nou raport de expertiză. Cu ocazia concluziilor pe fondul cauzei pârâtul a solicitat ca prima instanță să aibă în vedere raportul de expertiză efectuat de expert D.G., pe care l-a contestat anterior, apreciind că valoarea imobilului stabilită în acest raport reprezintă valoarea sa actuală.

La edificarea casei supuse partajului pârâtul a investit suma de 15 000 EUR primită de pârât de la mama sa, care a înțeles să-și gratifice fiecare copil cu suma de 15 000 EUR, acești bani provenind din vânzarea unei proprietăți a mamei pârâtului.

Faptul că pârâtul a primit această sumă de bani de la mama sa este dovedit prin înscrisul de la fila 206, dosar fond și prin declarațiile martorilor M.I., T.L. și T.C., care se coroborează cu răspunsul dat de reclamantă la interogatoriul ce i-a fost administrat la data de 14.02.2012. Acest înscris, deși nu îndeplinește condițiile *ad validitatem* impuse de art. 813 Cod civil, prin conversiune are valoarea unui dar manual concretizat prin tradițiunea banilor în sumă toată de 15 000 EUR către pârât, sumă devenită astfel un bun propriu al pârâtului. Această sumă de bani a fost folosită integral la edificarea casei familiale ce face obiectul prezentului litigiu, după cum rezultă din declarațiile martorilor menționați anterior și din raportul de expertiză tehnică de evaluare întocmit de expert tehnic P.S.F.R. care arată că locuința a fost construită în anul 2005. Prima instanță a apreciat că din veniturile pârâților și din banii obținuți cu ocazia celebrării căsătoriei, care a avut loc la data de 04.06.2005, părțile nu ar fi putut edifica imobilul într-un timp atât de scurt, respectiv pe parcursul anului 2005, dacă nu ar fi dispus de un capital substanțial de pornire.

Reclamanta a contribuit și ea la edificarea casei cu suma de 18 000 sumă, primită de la părinții săi, contribuție recunoscută de pârât prin întâmpinare și confirmată prin răspunsul dat de pârât la interogatoriu ce i-a fost administrat. Reclamanta a mai arătat că suma de 12000 lei reprezentând darul de nuntă primit cu ocazia celebrării căsătoriei a provenit din nunta organizată exclusiv de părinții reclamantei pe cheltuiala lor exclusivă dar nu a putut dovedi că această sumă provine doar din darurile primite de la invitații săi, astfel că prezumția instituită de art.30 Cod familie nu fost răsturnată.

Instanța de fond a mai reținut că realizarea lucrărilor de finisare și amenajare a imobilului au fost efectuate în regie proprie, de către pârât ajutat de prieteni, familie precum și de rudele reclamantei. Instanța mai reține de asemenea că și reclamanta a contribuit prin toate mijloacele de care a dispus la edificarea și amenajarea casei, investind atât veniturile sale cât și muncă proprie în acest scop, beneficiind de asemenea și de ajutorul părinților săi.

Totuși, din ansamblul materialului probator, raportat în special la capitalul propriu inițial al pârâtului, de 15000 EUR, investit de acesta la edificarea casei și fără a pierde din vedere faptul că reclamanta a investit și ea la amenajarea casei suma de 18 000 lei primită de la părinții săi, instanța a apreciat că pârâtul a avut o contribuție mai mare decât soția sa la dobândirea imobilului supus partajului, rezultând o contribuție de 40% pentru reclamantă și 60% pentru pârât la dobândirea bunului imobil ce în natură reprezintă casă familială P+M cu împrejmuire, situată administrativ în municipiul Zalău, str. 1 Decembrie 1989, nr. 186/A construită pe terenul proprietatea pârâtului înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b.

Instanța de fond a reținut de asemenea că, deși pe parcursul procesului, în contextul numeroaselor precizări formulate de reclamantă s-a făcut vorbire despre datoriile acumulate de părți în timpul căsătoriei, totuși nu a fost formulat expres sau implicit un capăt de cerere cu privire la datoriile acumulate de părți în timpul căsătoriei. Mai mult reclamanta prin scriptul de la fila 89, arată că, în condițiile în care, cumpărăturile au fost efectuate de comun acord în anii 2008-2009 cu bani extrași atât de pe cardul reclamantei cât și de pe cel al pârâtului, apreciază că au contribuit în mod egal la cheltuieli. Pe de altă parte pârâtul, deși a învederat instanței că, în timpul căsătoriei a contractat un împrumut de 8000 lei de la BRD iar banii obținuți au fost folosiți pentru amenajarea casei, din luna octombrie 2009 plătind singur rate aferente acestui împrumut, nu a formulat, pe cale reconvențională nici o cerere cu privire la această sumă de bani.

Reclamanta a mai solicitat ca pârâtul să fie obligat să-i plătească contravaloarea mobilierului compus din 2 fotolii, 1 pat și 1 măsuță, care este bun propriu al reclamantei. Pârâtul nu a contestat calitatea de bun propriu al reclamantei cu privire la mobilierul menționat anterior, arătând că este de acord ca acesta să fi predat reclamantei.

În condițiile în care reclamanta nu a dovedit că mobilierul a fost distrus din culpa pârâtului sau este impropriu folosirii datorită culpei pârâtului, instanța de fond a considerat că nu se poate dispune obligarea pârâtului la plata contravalorii mobilierului menționat anterior, motiv pentru care va respinge acest capăt de cerere, reclamanta având posibilitatea să solicite predarea acestuia.

Astfel, în temeiul art. 111 Cod pr. civilă prima instanță a constatat că părțile au dobândit sub durata căsătoriei lor, cu o contribuție de 40% pentru reclamantă și 60% pentru pârât, bunul imobil ce în natură reprezintă casă familială P+M cu împrejmuire,

situată administrativ în municipiul Zalău, str. 1 Decembrie 1989, nr. 186/A construită pe terenul proprietatea pârâtului înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b.

Valoarea bunului supus partajului a fost stabilită la suma de 186.376 lei, potrivit raportului de expertiza tehnică-evaluare întocmită de expert tehnic P.S.F.R..

În speță sunt incidente prevederile art. 728 Cod civil care statuează: “nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune”. De asemenea, sunt incidente prevederile art.36 alin.1 din Codul familiei, care statuează:”La desfacerea căsătoriei, bunurile comune se împart între soți, potrivit învoielii acestora. Dacă soții nu se învoiesc asupra împărțirii bunurilor comune, va hotărî instanța judecătorească.” Totodată, prevederile art. 673, indice 4, alin.2 C.proc.civ. statuează: “Dacă părțile ajung la o înțelegere cu privire la împărțirea bunurilor, instanța va hotărî potrivit învoielii lor”.

Prin urmare, în ceea ce privește bunurile mobile dobândite de părți în timpul căsătoriei, în baza art. 271 Cod procedură civilă prima instanță a luat act de învoiala părților prin actul intitulat „Tranzacție” învoială care are următorul conținut:

“Noi B.A.D. având calitatea de reclamantă în dosarul cu nr. de mai sus reprezentată prin mandatar B.A. –în baza procurii judiciare autentificată sub nr. 2014 din data de 05.07.2011 și M.Z. în calitate de pârât, de comun acord am convenit încheierea acestei tranzacții referitor la împărțirea bunurilor mobile dobândite în timpul căsătoriei, după cum urmează:

Reclamanta B.A.M. va primi următoarele bunuri: calculator, monitor, laptop, colecție filatelică, aparat foto Samsung și ramă tablou precum și o sultă în valoare de 3500 RON.

Restul bunurilor mobile dobândite în timpul căsătoriei enumerate în acțiune și prin întâmpinarea formulată de pârât (inclusiv motocicletă Kawasaki ZXR și autoturismul marca OPEL CALIBRA) vor fi atribuite la M.Z. care a achitat astăzi data semnării tranzacției o sultă în valoare de 3500 lei în favoarea reclamantei B.A.M..

Totodată declarăm că, odată cu încheierea prezentului act nu mai avem, respectiv nu vom avea nici o pretenție de nici o natură cu privire la bunurile mobile dobândite în timpul căsătoriei”.

Totodată, instanța de fond a avut în vedere poziția convergentă a părților cu privire la atribuirea imobilului către pârât Astfel, prima instanță a dispus sistarea stării de indiviziune asupra bunului imobil ce în natură reprezintă casă familială P+M cu împrejmuire, situată administrativ în municipiul Zalău, str. 1 Decembrie 1989, nr. 186/A construită pe terenul proprietatea pârâtului înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b prin atribuirea acestui imobil în întregime către pârât.

Raportat la contribuția părților la dobândirea bunului supus partajului, stabilită de prima instanță prin hotărârea pronunțată, instanța a obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 74.550, lei, cu titlu de sultă, în termen de șase luni de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

Întrucât în procesele de partaj, părțile au o dublă calitate atât de reclamant cât și de pârât, partajul profitând ambelor părți, observând cheltuielile de judecată avansat de părți, prima instanță le-a compensat, iar în urma compensării a fost obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 1260 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată

Raportul de expertiză evaluatorie întocmit expertiza tehnică-evaluare întocmită de expert tehnic P.S.F.R. face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Față de considerentele mai sus expuse, instanța de fond a admis în parte cererea formulată de către reclamanta B.A.M., în contradictoriu cu pârâtul M.Z., conform dispozitivului.

Prin încheierea nr. 103 din data de 12.12.2012 a Tribunalului Sălaj, în baza art. 673¹¹ alin. 2 C.pr.civ., s-a dispus vânzarea imobilului situat în Zalău, str. 22 Decembrie 1918, nr. 186/A, înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b compus din casă de locuit P+M și teren în suprafață de 212 mp împrejmuit, prin bună învoială a părților în termen de 6 luni începând cu data rămânerii irevocabile a prezentei încheieri.

Pentru a pronunța această încheiere, tribunalul a dispus completarea celor două rapoarte de expertiză efectuate în fața instanței de fond.

În ședința publică 12.12.2012, pârâtul și mandatarul reclamantei au arătat că sunt de acord ca imobilul din litigiu să se vândă prin învoiala părților, condiție în care instanța urmează să facă aplicarea dispozițiilor art. 673 ind. 11, alin. 2 Cod procedură civilă în sensul de a dispune vânzarea imobilului situat administrativ în Zalău, str. 22 Decembrie 1918, nr. 186/A, înscris în CF 52219 Zalău, nr. top 2785/a/1/1/6/2/1/2/b compus din casă de locuit P+M și teren în suprafață de 212 mp împrejmuit, prin buna învoială a părților în termen de 6 luni începând cu data rămânerii irevocabile a prezentei.

Împotriva acestei hotărâri reclamanta B.A.M. a declarat recurs, în termen legal, solicitând instanței desființarea acesteia ca fiind nelegală și netemeinică, cu obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, reclamanta a arătat că a declarat apel împotriva sentinței civile nr. 1.760/12.12.2012 a Judecătoriei Zalău, însă Tribunalul Sălaj nu s-a pronunțat în nici un fel, nu a motivat în fapt și nici în drept criticile pe care a înțeles să le formuleze în cadrul cererii de apel, fiind prezent motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 7 C.pr.civ.

Pe de altă parte, încheierea nefiind motivată nici în fapt și nici în drept raportat la criticile din apel este incident și motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.pr.civ., în sensul că reclamantei i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil.

Prin urmare, reclamanta se află în situația de a nu cunoaște ce cotă i se cuvine în urma partajului judiciar, care este câtimea sultei care i se cuvine, cât înseamnă suma de 15.000 euro care ar fi fost obținută de pârât de la mama sa, iar dacă în urma vânzării pârâtul refuză să-i plătească sula care i s-ar cuveni, care este titlul său executoriu care îi garantează dreptul său de creanță.

Pârâtul intimat M.Z. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefundat, precum și, obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată.

În susținerea poziției procesuale, intimatul a solicitat recalificarea căii de atac din recurs în apel, potrivit art. 673¹¹ alin. 1 C.pr.civ.

Prin încheierea atacată pârâtul a solicitat instanței de apel vânzarea imobilului în litigiu prin învoiala părților, iar reprezentantul reclamantei a declarat că nu se opune, fiind de acord cu această propunere.

Toate motivele invocate de reclamantă vizează fondul cauzei și nu cuprind nicio critică în legătură cu dispoziția instanței privind vânzarea imobilului prin buna învoială a părților.

În ședința publică din 05.04.2013, Curtea din oficiu, în temeiul art. 316 coroborat cu art.137 alin.1, art.302¹ alin.1 lit. c, art. 303 alin. 1 și alin.2 și art. 306 alin. 1 C.pr.civ. a invocat excepția nulității recursului declarat de reclamanta B.A.M., având în vedere că

memoriul de recurs nu cuprinde nicio critică de nelegalitate din cele prevăzute de art. 304 pct. 1 – pct. 9 C.pr.civ.

Potrivit art. 137 alin. 1 C.pr.civ., Curtea se va pronunța cu prioritate asupra excepției nemotivării în termenul legal a cererii de recurs, excepție de procedură care face de prisos cercetarea în fond a recursului.

Astfel, art. 301 C.pr.civ. statuează că termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel.

Potrivit art. 302¹ alin. 1 C.pr.civ., cererea de recurs va cuprinde, sub sancțiunea nulității, următoarele mențiuni: c) motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor, sau, după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat.

Art. 303 alin. 1 și alin. 2 C.pr.civ. prevede că, recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs. Termenul pentru depunerea motivelor se socotește de la comunicare hotărârii, chiar dacă recursul s-a făcut mai înainte.

Conform art. 306 alin. 1 C.pr.civ. recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alin. 2, respectiv a motivelor de ordine publică care pot fi invocate și din oficiu de către instanța de recurs, care însă este obligată să le păună în dezbaterăa părților.

Așa cum s-a arătat, prin cererea de recurs reclamanta a reiterat obiectului cererii de chemare în judecată și motivele de apel pe care le-a invocat împotriva hotărârii primei instanțe și care vizează fondul cauzei, fără a indica în mod concret în memoriul de recurs și dezvoltarea motivelor de recurs, vreuna din criticile de nelegalitate din cele reglementate de art.304 pct.1 - pct.9 C.pr.civ.

Reclamanta recurentă nu a formulat nicio critică de nelegalitate în legătură cu dispoziția instanței de apel privind vânzarea imobilului prin buna învoială a părților în termen de 6 luni de la data rămânării irevocabile a încheierii atacate astfel că simpla menționare a prevederilor art.304 pct.7 și pct.9 C.pr.civ. nu echivalează cu o motivare efectivă a recursului.

Pentru aceste considerente și având în vedere că în speță nu este incident nici un motiv de ordine publică din cele reglementate de art. 306 alin. 2 C.pr.civ., Curtea, în temeiul art. 137 alin. 1 coroborat cu art. 302¹ alin. 1 lit. c și art. 303 alin. 1 și alin. 2 C.pr.civ., va admite excepția nemotivării și, în consecință, în temeiul art. 312 alin. 1 coroborat cu art. 306 alin. 1 C.pr.civ., va constata nulitatea recursului declarat de reclamanta B.A.M., împotriva încheierii civile nr. 103 din 12.12.2012 a Tribunalului Sălaj, pe care o va menține.

În conformitate cu prevederile art.316 coroborat cu art.274 alin.1 C.pr.civ., Curtea va obliga recurenta, aflată în culpă procesuală, să plătească intimatului M.Z. suma de 800 lei, cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariul avocațial dovedit prin chitanța de plată anexată la dosar.

**26. Inadmisibilitatea recursului. Motive de recurs ce vizează
netemeinicia hotărârii atacate**

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 1738 din 5 aprilie 2013

Prin sentința civilă nr. 570/22.03.2012, pronunțată de Judecătoria Sighetu Marmăției, s-au respins excepțiile insuficienței timbrări și a inadmisibilității, invocate de pârâți, și s-a admis acțiunea formulată de reclamantii P.I. și P.L., în contradictoriu cu pârâții T.V. și T.M., aceștia fiind obligați să le predea reclamanților, în deplină proprietate și pașnică folosință, terenul în suprafață de 81 mp identificată și evidențiată în cuprinsul anexei nr. 1 c2 ce însoțește completarea nr. 2 adusă raportului de expertiză întocmit de inginer Z.N..

S-a stabilit linia despărțitoare dintre terenul situat în municipiul Sighetu Marmăției, înscris în cartea funciară nr. 18591, cu număr cadastral 3312/3/2/2, în suprafață de 700 mp, proprietatea reclamanților și terenul folosit de pârâți, situat în localitatea L. nr. 70, județul Maramureș, pe aliniamentul A-B-a-d-40-41-13-12-2-7-A materializat în planul de situație din anexa nr.1 C ce însoțește prima completare adusă raportului de expertiză întocmită de expert tehnic Z.N., ce face parte integrantă din hotărâre, iar pârâții au fost obligați să permită reclamanților edificarea unui gard pe linia despărțitoare mai sus evidențiată.

În temeiul art. 274 Cod procedură civilă instanța a obligat pârâții să plătească reclamanților suma de 3.346 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în considerentele sentinței următoarele:

„Reclamanții P.I. și P.L. au solicitat în contradictoriu cu pârâții T.V. și T.M., stabilirea liniei despărțitoare între terenul proprietatea lor, înscris în cartea funciară nr. 18591 având număr topografic 3312-3-2-2 și terenul pârâților, cu obligarea acestora de a permite edificarea unui gard pe linia despărțitoare ce se va stabili și de a preda în deplină proprietate și pașnică folosință suprafața de teren ocupată din terenul reclamanților.

Au învederat reclamanții că sunt proprietarii imobilului situat în localitatea Sighetu Marmăției, str. L. nr. 70A, județul Maramureș în baza unui contract de vânzare cumpărare încheiat cu pârâții. La momentul cumpărării terenului, pârâții au indicat limitele acestuia prezentând o schiță vizată de Primăria Municipiului Sighetu Marmăției care cuprindea și mențiunea acordului pârâților cu privire la dimensiunile terenului.

S-a precizat că la sugestia și rugămintea pârâților nu a fost ridicat un gard o anumită perioadă de timp, iar când s-a intenționat de către reclamanți edificarea unui grad, aceștia s-au lovit de refuzul numiților T.V. și T.M., ce au intrat chiar pe o porțiune din proprietatea reclamanților.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 480, 584 din codul civil.

Prin întâmpinarea formulată, pârâții au solicitat respingerea acțiunii civile promovate și au invocat excepția insuficienței timbrări și excepția inadmisibilității acțiunii privitor la capătul de cerere vizând revendicarea unei suprafețe de teren, argumentat de nerespectarea prevederilor art. 112 alin. 1 punctul 3 Cod procedură civilă, prin neindicarea obiectului cererii (suprafața ocupată de pârâți și valoarea acesteia).

Pârâții au precizat că schița despre care fac referire reclamanții în cuprinsul acțiunii are în vedere un alt teren, ce a făcut obiectul unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu familia Ardelean.

Prin precizarea de acțiune formulată (fila 73) reclamantii au solicitat obligarea pârâților de a le preda în deplină proprietate și pașnică folosință terenul pe care aceștia îl ocupă, în suprafața ce va fi identificată în cuprinsul unei lucrări de specialitate (estimată la 70 mp).

Prima instanță a respins excepția insuficienței timbrării în raport de chitanța MMSM1DV 070325 din 20.10.2011 ce atestă plata unei taxe judiciare de timbru în cuantum de 376 lei, precum și excepția inadmisibilității capătului de cerere vizând revendicarea suprafeței de teren ocupate de pârâți având în vedere precizările aduse acțiunii inițiale și asigurarea respectării principiului privind liberul acces la justiție.

Apoi, pe baza actelor și lucrărilor dosarului, prima instanță a reținut că reclamantii sunt proprietarii imobilului, situat în localitatea Sighetu Marmăției, în locul numit L., județul Maramureș reprezentând teren în suprafață de 700 mp, înscris în cartea funciară nr. 18.591 a localității Sighetu Marmăției, cu număr topografic 3312-3-2-2, în temeiul contractului de vânzare cumpărare imobiliar autenticat sub nr. 3324 din 16 august 2007 de BNP Sas Gheorghe, relevant sub aspectul proprietății reclamantilor asupra imobilului mai sus identificat fiind și extrasul de carte funciară pentru informare nr. 6846 din 17 august 2007.

Judecătoria a constatat că la baza încheierii contractului de vânzare cumpărare dintre părți a stat schița de dezmembrare a imobilului ce poartă nr. 2355 din 21.08.2002, documentație ce atestă atribuirea numărului cadastral 3312-3-2-2 terenului, în suprafață de 700 mp, înstrăinat reclamantilor.

Din depozițiile martorilor C.I. și B.P. a reieșit că la momentul încheierii contractului de vânzare cumpărare încheiat între părți terenul nu era împrejmuit, iar la un interval de un an, linia despărțitoare a fost stabilită prin amplasarea unei sârme.

Raport de expertiză tehnică judiciară întocmit de către expertul Z.N. a relevant faptul că terenul deținut în proprietate de către reclamanti are o suprafață de 747 mp, existând o neconcordanță între situația faptică și cea evidențiată în cuprinsul schiței de dezmembrare nr. 2355 din 21.08.2002 - fila 114 (în sensul că terenurile de 700 mp și respectiv 1400 mp au un front la stradă mai scurt dar o lungime mai mare comparativ cu dimensiunile ce figurează în schița de dezmembrare).

În cuprinsul primei completări aduse lucrării de specialitate au fost propuse două variante privind linia despărțitoare (prima având în vedere stabilirea unei concordanțe între suprafața faptică și cea evidențiată de contractul de vânzare cumpărare, iar cea de-a doua ținând cont și de terenul aflat în folosința terței persoanei A.).

În cadrul celei de a doua completări la raportul inițial de expertiză, s-a desprins concluzia conform căreia pârâții ocupă doar suprafața de 81 mp, evidențiată în anexa grafică ce poartă nr. 1C2.

Soluționarea cauzei a impus efectuarea și celei de a treia completări la raportul de expertiză, în cadrul căreia expertul a reiterat justificarea propunerii a două variante de linii despărțitoare, menționând că linia inițial stabilită marcată A-B în anexa 4 la raport prezintă dezavantajul de a nu ține cont de actuala linie de mejdă între reclamanti și terțul A., în timp ce linia propusă pe aliniamentul A-B-a-d-40-41-13-12-2-7-A (așa cum acesta este materializat în planul de situație din anexa nr.1 C ce însoțește prima completare adusă raportului de expertiză) are în vedere și acest aspect.

Judecătoria, având în vedere prevederile art. 480 și 481 din Codul Civil și dispozițiile art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale, concluziile raportului de expertiză, a admis capătul de cerere privind revendicarea terenului în suprafață de 81 mp.

Raportat la probele de la dosar, prima instanță a constatat că linia despărțitoare este evidențiată conform concluziilor expuse în planul de situație din anexa nr.1 C ce însoțește prima completare adusă raportului de expertiză întocmită de expert tehnic Z.N., pe aliniamentul A-B-a-d-40-41-13-12-2-7-A, fapt pentru care, în baza art. a admis acțiunea reclamanților și, totodată, a obligat pârâții să le permită acestora edificarea unui gard pe linia despărțitoare stabilită”.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel, în termen legal, pârâții T.V. și T.M., solicitând admiterea apelului și schimbarea în tot a hotărârii atacate în sensul stabilirii liniei de hotar în conformitate cu anexa 1 din raportul inițial de expertiză, iar în subsidiar admiterea completării probațiunii cu o nouă expertiză, care să lămurească situația de fapt și de drept.

În motivarea apelului apelanții au învederat că în dosarul de fond s-a dispus efectuarea unei expertize care a fost urmată de 3 completări. Primul raport a concluzionat că „în teren ambele parcele au un front la stradă mai scurt, dar o lungime mai mare decât în schița de dezmembrare”, iar cu referire la topo 3312/3/2 ce a fost dezmembrat în două parcele, din care una (3312/3/2/2) a reclamanților, expertul a arătat că nu a fost dezmembrat corect, „motiv pentru care aplicarea strictă a dimensiunilor preluate din schița, în teren sunt dificil de realizat”.

Expertul a mai apreciat că „rămâne de stabilit aspectul dacă într-adevăr s-a făcut o greșeală la reprezentarea pe schița avizată în 2002 a parcelei inițiale de 3312/2 în suprafață de 2100 mp, în sensul că conturul real al parcelei este cel arătat la măsurătoare de către pârâți. În acest sens trebuia studiat care este situația de fapt a parcelei cu nr. top 3312/2/3 care figurează în partea de S-E. Numai după lămurirea acestui aspect se va putea preciza dacă pârâții folosesc în prezent porțiuni din terenul reclamanților”.

Apelanții au precizat că, în mod surprinzător, raportul inițial de expertiză este însoțit de mai multe schițe din care rezultă că terenul în litigiu are, pe rând, mai multe valori reprezentând lungimea sa: 101,1 m; 87,53 m – anexa 4, 73,39 m conform-anexei 2, iar instanța de fond a ținut seama de anexa nr. 1C din completarea nr. 1 a raportului de expertiză efectuată de ing. Z.N., deși schița nu respecta situația de fapt din teren.

Au mai învederat apelanții că instanța de fond i-a prejudiciat prin aceea că i-a obligat să predea reclamanților suprafața de 81 mp, astfel încât aceștia beneficiază de o suprafață mult mai mare decât au achiziționat prin actul de vânzare – cumpărare.

Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimații au solicitat respingerea apelului și obligarea apelanților la plata cheltuielilor de judecată, învederând instanței că este nefondată solicitarea apelanților de a se stabili linia de hotar conform stării de fapt, pentru că aceasta nu e în concordanță cu situația juridică a imobilului și cu datele din CF.

Apelanții pârâți au înstrăinat reclamanților un teren care la data cumpărării nu era delimitat de terenul folosit de vânzători prin semne distincte de hotar, însă părțile au convenit ca terenul să aibă limitele din schița de dezmembrare prezentată de către vânzători notarului public care a instrumentat contractul. În momentul când intimații au solicitat punerea semnelor de hotar între proprietăți apelanții au refuzat respectarea limitelor convenite la notar.

Tribunalul Maramureș, prin decizia civilă nr. 243/A/11.10.2012, a respins ca nefondat apelul declarat de apelanții T.V. și T.M., împotriva sentinței civile nr. 570/22.03.2012 a Judecătoriei Sighetu Marmăției.

Au fost obligați apelanții să le plătească intimaților P.I. și P.L. suma de 1500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Motivând decizia pronunțată, instanța a reținut în considerentele acesteia următoarele:

„Așa cum rezultă din contractul de vânzare – cumpărare autentificat sub nr. 3324/16.08.2007 intimații au cumpărat de la apelanți terenul de natură arabil în suprafață de 700mp situat în Municipiul Sighetu Marmăției, în locul numit „L.”; sub A3 în CF 18591 Sighetu Marmăției; nr. top 3312/3/2/2 la prețul de 9800 Euro.

Terenul intimaților astfel dobândit se învecinează nemijlocit în partea nordică cu terenul aflat în folosința apelanților situat în Sighetu Marmăției str. L., nr. 70.

Trebuie menționat că apelanții au dobândit dreptul de proprietate asupra parcelei în suprafață de 2100 mp teren înscrisă în CF 18591 Sighetu Marmăției cu nr. top 3312/3/2 în baza sentinței civile 129/A pronunțată de Judecătoria Sighetu Marmăției în dosar nr. 4522/2001, la baza intabulării dreptului de proprietate în CF 18501 stând schița de dezmembrare vizată de ONCGC sub nr. 928/28.03.2002 (fila 144 dosar).

La data de 23.08.2002 apelanții și-au parcelat prin voință proprie terenul în suprafață de 2100 mp înscris în CF 18591 Sighetu Marmăției cu nr. top 3312/3/2 în două noi parcele: nr. top 3312/3/2/1 de 1400 mp și nr. top 3312/3/2/2 de 700 mp, conform schiței de dezmembrare vizată de ONCGC Maramureș sub nr. 2355/21.08.2002 (fila 145 dosar). Astfel, dimensiunile și configurația celor două noi parcele au fost stabilite exclusiv prin voința proprietarilor apelanți.

La aceeași dată apelanții au vândut numiților A.D. și A.I.I. parcela nouă cu nr. top 3312/3/2/1 – de 1400 mp prin contractul de vânzare – cumpărare autentificat sub nr. 610/23.08.2002 (fila 16-17), rămânând în proprietatea apelanților diferența de 7010 mp teren identificat cu nr. top nou 3312/3/2/2.

Schița de dezmembrare vizată de ONCGC nr. 2355/21.08.2002 prin care s-a materializat voința apelanților de a-și împărți terenul de 2100 mp a fost semnată cu ocazia încheierii contractului de vânzare – cumpărare nr. 610/2002 atât de apelanții vânzători, cât și de cumpărătorii A.

Așa cum rezultă din adresa nr. 210/04.05.2010 emisă de Biroul Notarului Public Sas Gheorghe, la încheierea contractului de vânzare–cumpărare imobiliar nr. 3324/16.08.2007 prin care apelanții le-au transmis intimaților Pop dreptul de proprietate asupra diferenței de 700 mp teren cu nr. top 3312/3/2/2, părțile au avut în vedere schița de dezmembrare nr. 2355/21.08.2002 pe care, suplimentar, au fost consemnate dimensiunile parcelei vândute: (12 m; 73 m; 8,5 m; 70 m).

Deși prin întâmpinarea depusă la fila 15 dosar - fond pârâții – apelanți au negat că schița de dezmembrare menționată cu completările referitoare la dimensiuni a stat la baza perfectării acordului de voință dintre părți, în fața instanței de apel, apelanții vânzători și-au recunoscut semnăturile de pe copia schiței comunicate Judecătoriei Sighetu Marmăției de către Biroul Notarului Public Sas Gheorghe, inclusiv semnăturile prin care și-au însușit conținutul schiței și cu ocazia autentificării contractului de vânzare – cumpărare încheiat cu intimații P.

Prin acțiunea introdusă intimată – reclamanți au solicitat stabilirea liniei de hotar dintre proprietatea lor cumpărată de la apelanții – pârâți și terenul limitrof al acestora, pretins proprietatea extratabulară.

În sensul prevederilor art. 584 Cod civil grănițuirea constituie operațiunea de determinare, prin semne exterioare și vizibile, a limitelor dintre două proprietăți limitrofe, pentru a se cunoaște limitele fondului asupra căruia poartă dreptul de folosință al proprietății celor două fonduri. O asemenea operațiune poate avea loc atât în situația când nu există semne vizibile ale liniei de hotar, cât și în situația în care astfel de semne există, dar sunt contestate de părți.

În speță, așa cum corect a reținut și prima instanță pe baza depozițiilor martorilor audiati, dar și a recunoașterilor părților, la momentul încheierii contractului de vânzare – cumpărare, cele două terenuri nu erau delimitate prin semne vizibile de hotar.

Ambii martori au declarat că ulterior vânzării (după un an) terenul reclamanților – intimati a fost împrejmuit cu sârmă, iar martorul B.P. a menționat că părțile au pus împreună ca mejdă o sârmă cu țaruși. Cert este însă că aceste semne de delimitare sunt contestate cel puțin de intimati – reclamanți.

Raportul de expertiză întocmit în cauză la data de 12.11.2010 a relevat împrejurarea că dimensiunile parcelei reclamanților – intimati constatate în urma măsurărilor perimetrului acesteia, astfel cum era delimitat la acel moment în teren (inclusiv de gardul de sârmă contestat) nu coincid cu dimensiunile parcelei cu nr. top 3312/3/2/2 indicate în schița de dezmembrare nr. 2355/21.08.2002 anexată actului autentic de vânzare – cumpărare încheiat între părți, respectiv în limitele conturate de împrejurările existente (2, 7, 8, 14, 15, 31, 32, 33, 36, 40, 41, 13, 12, 2) frontul la stradă este de doar 10,76 m în loc de 11,45- 11,5; iar lungimea este de 101 m în loc de 74 m.

Totodată expertul a precizat la pct. 2 din raport că forma parcelei cu nr. top 3312/3/2 dezmembrate prin schița avizată cu nr. 2355/21.08.2002 nu corespunde formei inițiale a topograficului 3312 din harta cadastrală 1:2880.

În completarea nr. 1 întocmită la 05.05.2011 expertul a explicat că în schița nr. 928/28.03.2002 ce a stat la baza dobândirii dreptului de proprietate de către apelanți asupra suprafeței de 2100 m cu nr. top 3312/3/2 prin hotărâre judecătorească, conturul parcelei mamă 3312/3 nu a fost preluat corespunzător hărții cadastrale, iar schița de dezmembrare nr. 2355/21.08.2002 a preluat forma top 3312/3/2 din schița nr. 928/28.03.2002.

Tribunalul apreciază ca fiind lipsit de relevanță în speță acest aspect tehnic, atâta timp cât la dobândirea propriului drept de proprietate asupra suprafeței de 2100 mp-top 3312/3/2 apelanții vânzători au avut în vedere configurația acesteia așa cum a fost transpusă în schița nr. 928/28.03.2002 întocmită de F.A., iar la parcelarea suprafeței în topograficele 3312/3/2/1 și 3312/3/2/1 și, apoi, la vânzarea acestora, au avut reprezentarea aceleiași configurații.

Mai mult, pe schița utilizată la perfectarea contractului de vânzare – cumpărare dintre părți, vânzătorii apelanți au consemnat dimensiunile parcelei cu nr. top 3312/3/2/2 pe care au înțeles să o înstrăineze, respectiv 12 m front la stradă, 70 m de-a lungul terenului vândut anterior numiților A., 8,5 m în partea vestică și 73 m de-a lungul terenului lor.

În condițiile în care, așa cum apelantul însuși a învederat Tribunalului în ședința publică din 04.10.2012, limita proprietății primilor cumpărători A. – teren cu nr. top

3312/3/2/1 – 1400 mp nu s-a modificat, fiind stabilită prin semne exterioare (țărui și sârmă) chiar de apelant, iar dimensiunile parcelei vândute, top 3312/3/2/2: 12 m x 70m x 8,5 m x 73 m au fost raportate la această limită tot prin voința apelanților, împrejurarea că, tehnic, configurarea parcelei inițiale nr. 3312/3/2 nu corespunde conturului din harta cadastrală 1:2880 nu poate avea nici o înrăurire asupra stabilirii liniei de hotar dintre vânzători și cumpărători.

Orice proprietate asupra unui teren are un contur, iar vânzătorii apelanți au înțeles să transfere cumpărătorilor intimați parcela 3312/3/2 cu mărimile indicate în schiță, măsurate de la linia de hotar pe care tot ei au stabilit-o când au vândut numitului A. în 2002.

Astfel, în mod corect a stabilit prima instanță linia de hotar conform propunerii expertului din prima completare a raportului de expertiză din 05.05.2011 – evidențiată în anexa 1C, cât timp această propunere s-a raportat la linia de hotar dintre intimați și primii cumpărători –A..

Criticile apelanților referitoare la raportul de expertiză întocmit în cauză sunt total nefondate. Expertul justifică lungimile diferite ale terenului reclamanților – intimați, iar explicațiile sale sunt logice și clare: 101,1 m este lungimea terenului pe care intimații reclamanți îl folosesc, dar care, așa cum se arată în completarea raportului depusă la data de 05.05.2011, depășește limitele top. 3312/3/2/2, extinzându-se peste top. 3312/3/3 aparținând vecinului A.G.; 87,53 m este lungimea liniei despărțitoare dintre reclamanți și pârați care asigură încadrarea terenului vândut intimaților reclamanți în limitele nr. top 3313/3/2/2, respectă linia de hotar a acestuia cu proprietatea din sud a vecinului A., cu cea din est a vecinului A. (nr. top 3313/3/3) și frontul la str. L., dar și suprafața vândută.

Lungimea de 73,39 m este cea extrasă din schița avizată cu nr. 2355/21.08.2002 în care unghiul de intersecție al top 3313/3/2/2 cu str. L. (astfel cum a fost configurat) este mai mare decât unghiul real de intersecție, aspect clar relevat în anexa 3 a primului raport de expertiză intitulată „suprapunere schița dezmembrare”- fila 125 dosar.

În ceea ce privește susținerea apelanților referitoare la mărirea suprafeței proprietății intimaților ca și consecință a admiterii acțiunii în revendicare, Tribunalul constată că este neîntemeiată.

Raportul de expertiză cu completările sale a relevat că reclamanții intimați folosesc în total o suprafață de 747 mp teren, din care 123 mp constituie proprietatea vecinului A.- făcând parte din top 3312/3/3 și doar 624 mp din top 3312/3/2/2 (747-123=624 mp).

Apelanții au fost obligați să le predea reclamanților intimați 81 mp care împreună cu cei 624 mp vor totaliza 705 mp, adică suprafața de teren cumpărată prin contractul de vânzare – cumpărare nr. 3324/2007, de 700 mp, suprafața excedentară de 5 mp, reprezentând 0,7% din suprafața terenului, încadrându-se în marjă de eroare tolerată în măsurătorile tehnice cadastrale conform art. 25 al. 1 și 2 din Ordinul nr. 643/2006.

Față de considerentele expuse, Tribunalul apreciază că apelul declarat de pârații T.V. și T.M. împotriva sentinței civile nr. 570 din 22.03.2012, a Judecătoriei Sighetu Marmăției este neîntemeiat și în consecință, în baza art. 296 Cod procedură civilă, îl va respinge.

În baza art. 274 Cod procedură civilă apelanții vor fi obligați să le plătească intimaților P.I. și P.L. suma de 1500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată constând în onorariu avocațial”.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, pârâții T.V. și T.M., solicitând, în principal, admiterea recursului, modificarea deciziei Tribunalului Maramureș, în sensul admiterii apelului și schimbării în tot a sentinței Judecătoriei Sighetu Marmăției, respectiv, stabilirea liniei de hotar în conformitate cu anexa 1 din raportul inițial de expertiză, iar în subsidiar, casarea deciziei civile recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel; cu cheltuieli de judecată în situația admiterii cererii principale.

În motivarea recursului, în susținerea solicitării principale din recurs, au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 7 și 9 C.pr.civ., iar în fundamentarea solicitării formulate în subsidiar, au fost invocate dispozițiile art. 305, art. 312 alin. 1 și 5 și art. 274 C.pr.civ., susținându-se că decizia ar fi nelegală, întrucât, prin aceasta în mod greșit a fost respins apelul declarat de recurenți împotriva sentinței civile nr. 570 din 22.03.2012 a Judecătoriei Sighetu Marmăției, prin care a fost admisă acțiunea formulată de reclamanții P.I. și P.L., recurenții fiind obligați să predea reclamanților, în deplină proprietate și pașnică folosință, terenul în suprafață de 81 mp identificată și evidențiată în cuprinsul anexei nr. 1 c2 ce însoțește completarea nr. 2 adusă raportului de expertiză întocmit de inginer Z.N., fiind stabilită linia despărțitoare dintre terenul situat în municipiul Sighetu Marmăției înscris în CF nr. 18591 cu nr. cadastral 3312/2/3/2, în suprafață de 700 mp, proprietatea reclamanților și terenul folosit de recurenți, situat în localitatea L. nr. 70, jud. Maramureș pe aliniamentul A - B - a - d - 40 - 41 - 13 - 12 - 2 - 7 - A materializat în planul de situație din anexa nr. 1 C ce însoțește prima completare adusă raportului de expertiză, întocmită de expert tehnic Z.N. reținându-se că aceasta face parte integrantă din hotărâre.

În ce privește cererea principală de modificare a deciziei civile atacate sunt invocate următoarele motive:

Recurenții consideră că instanța de apel a făcut o apreciere incorectă a probelor administrate.

În acest sens se învederează că expertul, atât în lucrarea inițială de expertiză, cât și în cele trei completări care au urmat acesteia, menționează că, în urma măsurărilor efectuate, s-a constatat că dezmembrarea inițială a topograficului 3312/3/2 nu s-a efectuat corect prin schița de dezmembrare nr. 2355/21.08.2002, motiv pentru care este dificil a prelua dimensiunile din schiță și a le identifica în teren propunând necesitatea studierii situației de fapt a parcelei cu nr. topografic 3312/3 (raportul de expertiză tehnică paginile 2 și 3).

În completarea nr. 1 la raportul de expertiză expertul revine și arată că "mențin observația că atât în schița de dezmembrare avizată cu nr. 928/28.03.2002, cât și în schița următoare avizată cu nr. 2355/21.08.2002, conturul topograficului 3312 inițial nu a fost preluat corespunzător din harta de carte funciară", apoi în completarea nr. 3 la raportul de expertiză expertul scoate încă o dată în evidență că proprietatea reclamanților nu se poate identifica în teren potrivit schiței inițiale deoarece schița nu ține cont de forma reală a terenului (fila 2 din completarea 3 la raportul de expertiză), susținând că acesta a fost și motivul pentru care în raportul inițial de expertiză a propus o linie de mejdă care ține cont de limita stabilită având în vedere respectarea dimensiunilor la strada L. (fronturile la stradă) nemodificate identice cu dimensiunile preluate din schița avizată cu nr. 2355/21.08.2002, atât a parcelei reclamantului, cât și a parcelei terțului A..

Cu toate acestea, instanța de apel apreciază că în speță este lipsit de relevanță aspectul tehnic sesizat de expert atât timp cât la dobândirea dreptului de proprietate recurenții din prezenta cauză au avut în vedere configurația acestei suprafețe așa cum a fost transpusă în schița nr. 928 din 28.03.2002 reținând în același timp că pe schița utilizată la perfectarea contractului de vânzare cumpărare dintre părți, recurenții vânzători au consemnat dimensiunile parcelei pe care au înțeles să o înstrăineze.

Recurenții au dobândit dreptul de proprietate inițial în baza Deciziei civile nr. 1296/A din 16.11.2001 a Tribunalului Maramureș. În dispozitivul acestei decizii, rămase irevocabilă prin respingerea recursului, s-a reținut că înscrierea dreptului de proprietate în favoarea recurenților prezenți se va face în baza unei schițe de dezmembrare întocmită de inginer F.A. după avizarea acesteia de către OCOT. Este vorba de schița de dezmembrare 928/28.03.2002 în baza căreia recurenții și-au întabulat dreptul de proprietate asupra numărului topografic 3312/3/2 înscris în CF 18591.

La data de 23 august 2002 recurenții vând o parte din terenul proprietatea lor numiților A.D. și soția A.I.I. prin contractul autenticat sub nr. 610/23.08.2002.

Cu această ocazie, astfel cum se înserează în contractul de vânzare - cumpărare autentic, topograficul 3312/3/2 s-a dezmembrat în două topografice noi, respectiv 3312/3/2/1, compus din teren în suprafață de 1400 mp, care a fost vândut numiților A., și topograficul nr. 3312/3/2/2, compus din teren în suprafață de 700 mp, care a făcut obiectul vânzării către intimați, dezmembrarea făcându-se în baza schiței avizată ONCGC nr. 2355/21.08.2002, schiță de dezmembrare care potrivit susținerilor expertului Z.N. nu a fost corectă, dar este evident că recurenții nu aveau de unde să cunoască aceste aspecte.

La momentul încheierii contractului de vânzare - cumpărare autenticat sub nr. 3324/16.08.2007 încheiat cu intimații, nu s-a mai avut în vedere nicio schiță de dezmembrare, așa cum se retine în considerentele deciziei atacate.

Recurenții consideră că nici nu era necesar a se uza de o schiță de dezmembrare deoarece obiectul contractului l-a format suprafața de 700 mp înscrisă sub A.3 în CF Sighetu Marmăției 18591 cu nr. topografic 3312/3/2/2.

Față de probele administrate, arată recurenții, propunerea formulată de expert în raportul inițial de expertiză corespunde și este cel mai aproape de situația reală.

Sub aspectul petitului subsidiar, în opinia recurenților, se impune casarea Deciziei civile nr. 243/A din 11.10.2012 în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. (5) C.pr.civ., raportat la dispozițiile art. 305 C.pr.civ.

Recurenții consideră că pentru clarificarea aspectelor sesizate prin lucrările de expertiză se impune, așa cum s-a solicitat, efectuarea unei alte lucrări de expertiză de către un alt expert pentru a avea și o altă opinie cu privire la situația de fapt a terenului din litigiu prin raportare la dezmembrările succesive care au avut loc privind topograficul inițial 3312/3 pentru a se putea stabili o linie despărțitoare a proprietăților cât mai apropiată de situația reală.

Deși se impunea identificarea ambelor terenuri, atât terenul proprietatea reclamanților, cât și terenul proprietatea pârâților, pentru a se face delimitarea între acestea, se identifică în toate lucrările doar terenul proprietatea reclamanților, iar prin completările la lucrările de expertiză propunerile de mejdă sunt făcute prin raportare la învecinarea terenului reclamantului cu terenul proprietatea familiei A., fără a fi luate în considerare alte repere.

Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimații reclamanți P.I. și P.L. au solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 C.pr.civ., respingerea recursului ca nefondat, cu obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariu de avocat, conform chitanței anexate împuternicirii avocațiale și cheltuieli de deplasare la instanța de recurs ce urmează a fi precizate la momentul dezbaterii recursului.

În motivarea întâmpinării, intimații apreciază legală hotărârea instanței de apel, criticile aduse de către recurenți, fiind neîntemeiate, neîncadrându-se în nici unul din motivele de nelegalitate pentru care se poate solicita modificarea sau casarea hotărârii, motive prevăzute în mod limitativ de dispozițiile art. 304 C. proc. civ.

Având în vedere că hotărârea primei instanțe a fost analizată prin prisma motivelor de apel, hotărârea dată de către instanța de apel nu poate fi examinată decât prin prisma motivelor de nelegalitate.

În motivarea recursului nu există precizat niciun motiv de nelegalitate a hotărârii recurate, criticile aduse fiind legate doar de unele aprecieri subiective ale recurenților sau de aspectele de fond ale cauzei.

Prin motivele de recurs nu sunt semnalate nici încălcări ale legii sau vreo aplicare greșită a legii, nu s-a arătat nici că instanța ar fi interpretat greșit actul dedus judecății, nici faptul că s-ar fi acordat mai mult decât s-ar fi cerut sau ceea ce nu s-a cerut. Toate acestea, pentru că, analizând hotărârea recurată, se poate facil observa că instanța de apel a respectat cu strictețe legea, nici unul din motivele care ar putea duce la modificarea hotărârii (prev. de art. 304 pct. 6, 7, 8 și 9 C. proc. civ.) nu sunt aplicabile.

Astfel: instanța de fond și, implicit, instanța de apel, a admis, și respectiv menținut hotărârea, în limita cererilor formulate; hotărârea instanței de apel este temeinic motivată, fiecare aspect sesizat prin motivele de apel fiind riguros analizat de către instanță; obiectul cauzei este stabilire linie de hotar și, revendicarea suprafeței de 81 m.p., atât instanța de fond, cât și instanța de apel judecând cauza prin prisma solicitărilor, fără a interpreta în mod greșit actul juridic; instanța de apel a pronunțat o hotărâre legală, dată cu aplicarea corectă a legii. De altfel, nici nu s-a sesizat prin motivele de recurs vreo încălcare a legii de către instanța de apel; nu au existat aspecte invocare de către apelanți care să nu fi fost analizate în mod riguros de către instanța de apel, motivarea deciziei fiind făcută punctual pe fiecare aspect invocat de către apelanți.

În mod corect instanța de fond a admis acțiunea formulată de către reclamanții-intimați, iar Tribunalul, prin respingerea apelului, a menținut această soluție în sensul obligării părților-recurenți a preda suprafața de 81 m.p. teren pe care aceștia îl ocupă din terenul proprietatea reclamanților-intimați, totodată stabilind linia despărțitoare dintre terenurile proprietatea părților pe aliniamentul A-B-a-d-40-41-13-12-2-7-A, obligând părții-recurenți să permită reclamanților intimați edificarea unui gard pe acest amplasament.

Este adevărat că în cauză s-a efectuat de către ing. Z.N. un raport de expertiză, care a fost urmat de 3 completări, care au lămurit în mod clar situația de fapt și de drept a terenurilor din litigiu.

Expertul a fost nevoit să efectueze completările din culpa exclusivă a recurenților-pârți, care la momentul întocmirii raportului de expertiză au refuzat să permită expertului să facă măsurători în terenul proprietatea lor.

Este nefondată solicitarea apelanților a se schimba în tot sentința apelată în sensul stabilirii liniei despărțitoare conform stării "de fapt", deoarece această stare de fapt nu este în concordanță cu situația juridică a terenului, respectiv cu datele de carte funciară.

La prima deplasare în teren a expertului acesta a măsurat terenul "proprietatea reclamanților" în limitele indicate de către recurenții-pârâți, care însă au indicat un teren care nu corespundea din punct de vedere topografic cu terenul vândut reclamanților-intimați.

Recurenții-pârâți au înstrăinat reclamanților-intimați un teren care, la data cumpărării nu era delimitat de restul terenului folosit de vânzători, prin semne distincte de hotar, însă părțile au convenit ca terenul să aibă limitele din schița de dezmembrare prezentată de către vânzători notarului public care a instrumentat contractul. Astfel, în momentul în care reclamanții-intimați au solicitat punerea semnelor de hotar între proprietăți, recurenții au refuzat respectarea limitelor topografice convenite la notar.

În privința criticilor aduse deciziei recurate în ceea ce privește analiza raportului de expertiză, cu toate completările acestuia, intimații le consideră nefondate.

Solicitarea recurenților, de casare a hotărârii, motivată de necesitatea aflării unei alte opinii, fără a motiva această "necesitate" este nejustificată.

Critica adusă expertizei, de către recurenți, că nu s-a măsurat în întregime terenul recurenților, nu poate fi primită atâta timp cât tocmai recurenții au fost cei care s-au opus acestor măsurători, aspect arătat în raportul de expertiză și necontestat de către recurenți la instanța de fond, astfel că recurenții nu-și pot invoca propria culpă.

Pe de altă parte, argumentul pentru necesitatea efectuării unei noi expertize, cum că propunerile de mejdă au fost făcute prin raportare la învecinarea terenului reclamanților-intimați cu terenul proprietatea fam. A., nu este justificat atâta timp cât întinderea, amplasamentul și gardurile edificate de către fam. A. nu au fost contestate de către recurenți, aceștia fiind vânzătorii (foști proprietari) și ai acestui teren.

Intimații reclamanți apreciază ca nefondată solicitarea recurenților de stabilire a liniei despărțitoare în varianta solicitată de aceștia, deoarece, în această variantă reclamanții-intimați ar folosi o suprafață de teren înscrisă într-o altă carte funciară decât cea în care își au ei înscris dreptul de proprietate.

În consecință, hotărârea instanței de apel este legală și temeinică, sens în care intimații solicită menținerea acesteia și în consecință, respingerea recursului recursul ca nefondat, cu obligarea recurenților la cheltuieli de judecată.

Recursul este inadmisibil.

La termenul de judecată din data de 05.04.2013 Curtea, din oficiu, în temeiul art. 316 C.pr.civ., rap. la art. 137 alin. 1 C.pr.civ., a invocat excepția inadmisibilității motivelor de recurs care se referă la netemeinicia hotărârii atacate, respectiv, a reaprecierea de către instanța de recurs a probelor administrate în cauză și la reanalizarea de către aceasta a stării de fapt, excepție care urmează să fie admisă, motivat pe următoarele considerente:

Critica esențială pe care se axează întreaga motivare a recursului vizează aprecierea incorectă a probelor administrate de către instanța de apel, cu trimitere exhaustivă la raportul de expertiză întocmit în cauză de ing. Z.N., la cele trei completări ale raportului inițial de expertiză, la schița de dezmembrare avizată cu nr. 928/28.03.2002, la schița următoare avizată cu nr. 2355/21.08.2002, recurenții apreciind

că instanța de apel a analizat incorect toate aceste probe, ceea ce a condus, în opinia recurenților, la o soluție greșită.

Totodată, recurenții au făcut expuneri ale stării de fapt a cauzei, arătând în ce condiții s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 610/23.08.2002, prin care recurenții au vândut o parte din terenul proprietatea lor numiților A.D. și A.I.I., și ce anume schiță de dezmembrare a fost sau nu avută în vedere cu acel prilej.

Se constată astfel de către Curte că motivele expuse pe larg în memoriul de recurs vizează exclusiv netemeinicia deciziei recurate, respectiv, reaprecierea probelor și expunerea pe scurt a stării de fapt parțiale a cauzei.

Ca urmare a abrogării punctului 10 al art. 304 C. proc. civ., prin art. I pct. 1111 din OUG nr. 138/2000, punct introdus ulterior prin art. I punctul 49 din Legea nr. 219/2005, respectiv, ca urmare a abrogării punctului 11 al art. 304 prin art. I pct. 112 din OUG nr. 138/2000, în recurs nu mai pot fi invocate niciun fel de aspecte de netemeinicie a hotărârii recurate, ci doar chestiuni de strictă nelegalitate, dintre cele care se circumscriu art. 304 pct. 1-9 C. proc. civ.

În consecință, în recurs nu mai pot fi invocate motive care să vizeze modalitatea în care primele două instanțe au administrat ori au interpretat probele din dosar, care să se refere la reproduceri ale stării de fapt, ale istoricului cauzei, a raporturilor dintre părți, ori care să tindă la o reapreciere a probațiunii administrate, ori la o schimbare a stării de fapt, instanța de recurs fiind ținută să se raporteze strict la starea de fapt stabilită de primele două instanțe și fiind obligată de a se abține de la orice reanalizare a probelor deja administrate.

În ceea ce privește acele motive de recurs prin care se face trimitere concretă la anumite probe – expertize, schițe de dezmembrare, etc. -, Curtea constată că aceste motive se circumscriu dispozițiilor art. 304 pct. 10 C.pr.civ., în prezent abrogate prin art. I pct. 1111 din O.U.G. nr. 138/2000, punct introdus ulterior prin art. I pct. 49 din Legea nr. 219/2005.

Anterior abrogării sale, art. 304 pct. 10 C.pr.civ. prevedea că se poate cere casarea unei hotărâri când instanța nu s-a pronunțat asupra unui mijloc de apărare sau asupra unei dovezi administrate, care erau hotărâtoare pentru dezlegarea pricinii.

Urmare a abrogării pct. 10 și 11 ale art. 304 C.pr.civ., instanța de recurs nu poate, sub niciun aspect, să reanalizeze starea de fapt a cauzei, să reaprecieze probele, să dea eficiență uneia sau alteia dintre probe, în detrimentul altor probe administrate, cu scopul schimbării stării de fapt deja reținute de instanța de fond ori de instanța de apel, și nici nu poate să verifice modalitatea în care instanța de apel a apreciat probațiunea administrată în cauză.

Referitor la incidența în cauză a pct. 11 al art. 304 C.pr.civ., Curtea reține următoarele:

Textul art. 304 pct. 11 C.pr.civ. a fost abrogat prin art. I pct. 112 din O.U.G. nr. 138/2000.

Anterior abrogării sale, pct. 11 al art. 304 C.pr.civ. prevedea că se poate cere casarea unei hotărâri când hotărârea se întemeiază pe o greșeală gravă de fapt, decurgând dintr-o apreciere eronată a probelor administrate.

Prin urmare, modalitatea în care instanța de apel a apreciat probele administrate nu mai poate fi censurată de către instanța de recurs, dat fiind că o atare cenzură, ca

urmare a abrogării pct. 11 al art. 304 C.pr.civ., este inadmisibilă în actuala reglementare legală a recursului.

Aceleași considerente sunt aplicabile și în privința susținerii recurențelor, în sensul că prin modalitatea greșită în care a apreciat probele instanța de apel a dat o soluție nelegală, întrucât, nu se mai poate verifica de către instanța de recurs modalitatea concretă în care judecătorul din apel a apreciat sau nu probele.

Oricum, prin prisma art. 295 alin. 1 și 2 C.pr.civ. raportat la art. 129 alin. 4 și 5 C.pr.civ. instanța de apel era în drept să administreze orice probe pe care le considera îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, respectiv, era îndreptățită să facă aprecierea acestor probe potrivit propriei convingeri.

Drept urmare, Curtea constată că excepția inadmisibilității motivelor de recurs de netemeinicie este fondată, impunându-se a fi admisă ca atare.

În susținerea solicitării subsidiare din recurs, referitoare la necesitatea casării deciziei și a trimiterii cauzei spre rejudecare, recurenții au invocat dispozițiile art. 312 alin. 5 C.pr.civ. și ale art. 305 C.pr.civ., apreciind că aceste dispoziții legale ar fi incidente în cauză, întrucât, se impune efectuarea unei alte lucrări de expertiză de către un alt expert, pentru a avea și o altă opinie cu privire la situația de fapt a terenului din litigiu.

Curtea constată că în cauză, în raport de motivele pentru care recurenții solicită casarea deciziei cu trimiterea cauzei spre rejudecare – necesitatea efectuării unei alte lucrări de expertiză de către un alt expert, pentru a avea și o altă opinie cu privire la situația de fapt a terenului din litigiu -, nu sunt incidente dispozițiile art. 305 și ale art. 312 alin. 5 C.pr.civ.

Astfel, art. 305 C.pr.civ. prevede doar că în instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.

Curtea constată, însă, că împrejurarea imposibilității administrării în instanța de recurs a probei cu expertiza de specialitate, nu se circumscrie motivelor expres prevăzute de art. 312 alin. 5 C.pr.civ., care să fundamenteze o soluție de casare cu trimitere spre rejudecare doar pentru motivul că, în opinia recurenților, ar trebui efectuată încă o lucrare de expertiză de către un alt expert.

Apoi, potrivit art. 312 alin. 5 C.pr.civ., instanța de recurs poate dispune casarea și trimiterea cauzei spre rejudecare instanței care a pronunțat hotărârea casată (sau alte instanțe de același grad), doar în două situații: în primul rând, atunci când instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului; în al doilea rând, atunci când judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului.

Se constată de către Curte că în speță nu ne găsim în prezența a niciuneia din aceste ipoteze.

De altfel, recurenții nici nu au dezvoltat considerentele pentru care, în speță, ar fi incident textul art. 312 alin. 5 C.pr.civ., prin precizarea expresă a căreia din ipotezele menționate de acest text legal s-ar regăsi în prezenta cauză.

Simpla indicare a unui text legal care ar justifica o soluție de casare, fără dezvoltarea motivelor pe care s-ar întemeia această soluție, nu echivalează cu o motivare a recursului.

Înlăturându-se motivele de recurs de netemeinicie, Curtea constată că nu apar alte motive de recurs care să poată fi încadrate în motive de nelegalitate a hotărârii atacate, în întregul său memoriul de recurs conținând doar motive de netemeinicie.

Așa fiind, în temeiul tuturor considerentelor anterior expuse și a prevederilor art. 312 alin. 1 C.pr.civ., Curtea urmează să respingă ca inadmisibil prezentul recurs.

În temeiul art. 274 C.pr.civ., față de căderea lor în pretenții, pârâții recurenți vor fi obligați să le plătească reclamanților intimați P.I. și P.L. suma de 1.500 lei cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând onorariu avocațial aferent contractului de asistență juridică nr. 21/03.04.2013, sumă justificată prin chitanța de plată din 03.04.2013.

Notă. În același sens, și Decizia civilă nr. 1770 din 9 aprilie 2013.

27. Lipsa minutei hotărârii atacate. Motiv de ordine publică. Casare cu trimitere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 2376 din 17 mai 2013

Prin sentința civilă nr. 787 din 07.11.2012 a Tribunalului Cluj, s-a admis cererea formulată reclamanții N.E. și N.A. în contradictoriu cu pârâtul Statul Român prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut conform deciziei de casare, cauza a fost trimisă spre rejudecare cu indicația de a se dispune completarea raportului de expertiză prin care să fie evaluat imobilul în conformitate cu dispozițiile art. 26 din Legea nr. 33/1994 atât în ceea ce privește terenul expropriat în suprafață de 819 mp, cât și în ceea ce privește stabilirea împrejurării dacă în urma exproprierii terenul în suprafață de 1050 mp rămas în proprietatea reclamanților este prejudiciat fiindu-i afectată valoarea.

În rejudecare, instanța a dispus efectuarea unui supliment la raportul de expertiză efectuat de către Comisia de experți formată de experții C.S., G.P. și S.M.R., solicitând experților să precizeze valoarea terenului expropriat în conformitate cu prevederile art. 26 din Legea nr. 33/1994 și valoarea terenului rămas în urma exproprierii, respectiv creșterea sau diminuarea valorii acestuia din urmă.

Conform răspunsului experților, în ceea ce privește terenul expropriat în suprafață de 819 mp, s-a apreciat că valoarea despăgubirii în sensul art. 26 din Legea nr. 33/1994 a fost egală cu valoarea stabilită prin raportul de expertiză, valoarea compusă din valoarea reală a imobilului.

Cu privire la suprafața de 1050 mp, aceasta nu înregistrează nici un spor de valoare în urma exproprierii și nu înregistrează nicio diminuare care ar impune un calcul separat al prejudiciului.

Prin urmare, având în vedere aspectele menționate, în baza art.481 Cod Civil și art. 1 din Legea nr. 33/1994, instanța a admis cererea formulată de către reclamanți și a stabilit că aceștia din urmă sunt îndreptățiți la o despăgubire în valoare de 49.643 lei pentru terenul expropriat.

În baza art. 274 Cod Procedură Civilă, tribunalul a obligat pârâta la plata în favoarea reclamanților a sumei de 1640 lei cheltuieli de judecată constând în onorariu avocațial și onorariu expert.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâtul STATUL ROMÂN PRIN COMPANIA NAȚIONALĂ DE AUTOSTRĂZI ȘI DRUMURI NAȚIONALE DIN ROMÂNIA solicitând modificarea în totalitate a sentinței atacate în sensul respingerii cererii introductive.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că în baza art. 304¹ C. proc. Civ. invocă următoarele motive de nelegalitate și netemeinicie ale sentinței recurate.

1. Prin Hotărârea de stabilire a despăgubirilor nr. 82/25.07.2008, cu privire la suprafața de 819 mp, expropriată reclamanților din prezentul dosar, a fost stabilită o valoare a despăgubirilor în cuantum de 84.433 lei. Subliniază în context că această valoare a despăgubirilor a fost stabilită urmare a unei expertize de evaluare făcută de către expropriator. Din cuantumului despăgubirilor de 84.433 lei suma de 33.718 lei a fost stabilită cu titlu de despăgubiri pentru suprafața de teren expropriată de 819 mp, iar suma de 50.715 lei cu titlu de prejudiciu adus terenului rămas neexpropriat.

Urmare a rejudecării prezentului litigiu, instanța de fond a dispus efectuarea unui supliment la raportul de expertiză efectuat de către Comisia de experți formată din experții C.S., G.P. și S.M.R., prin care a fost solicitat experților să precizeze valoarea terenului expropriat și valoarea terenului rămas în urma exproprierii, respectiv creșterea sau diminuarea valorii acestuia din urma.

Prin scriptul depus la dosar de către comisia de experți pentru termenul din data de 19 septembrie 2012 se precizează textual că: „valoarea despăgubirilor este egală cu valoarea stabilită prin raportul de expertiză compusă din valoarea reală a imobilului. Apreciază că prin expropriere nu s-a cauzat un prejudiciu nici proprietarului nici altor persoane". Totodată prin același script experții precizează ca „în ce privește terenul rămas în urma exproprierii, în suprafața de 1050 mp, apreciem că aceasta nu înregistrează niciun spor de valoare în urma exproprierii și nici nu înregistrează o diminuare a valorii care ar impune un calcul separat al prejudiciului"

Prin raportul de expertiza încuviințat și efectuat în cauza, comisia de experți a stabilit valoarea despăgubirilor raportat la doua momente: data exproprierii, respectiv iulie 2008 și data efectuării raportului de expertiza, adică septembrie 2010. Doi dintre membrii comisiei de experți au stabilit că valoarea cuantumului despăgubirilor pentru data efectuării raportului de expertiză suma de 35.050 lei iar al treilea a stabilit o valoare de 29.902 lei.

Raportat la momentul la care a fost expropriată suprafața de teren, doi dintre membrii comisiei au stabilit valoarea de 49.643 lei iar al treilea membru al comisiei a stabilit pentru același moment, un cuantum de 33.317 lei. Având în vedere aceste evaluări ale comisiei de experți în niciun caz prima instanța nu putea să acorde prin sentința recurată un cuantum al despăgubirilor de 49.643 lei, identic cu cel stabilit prin Sentința Civila nr. 872/26.10.2011 pronunțată de către Tribunalul Cluj care a fost casată prin Decizia nr. 1404/R/21.03.2013 a Curții de Apel Cluj, de vreme ce pentru data raportului de expertiza s-a stabilit un cuantum valoric de 35.050 și respectiv 29.902.

În aceste circumstanțe instanța cu ocazia judecării cererii introductive de instanță cât și cu ocazia rejudecării prezentului litigiu a greșit acordându-le recurenților o despăgubire mai mare decât cea stabilită de către comisia de experți, raportat la data efectuării raportului de expertiza, dată care reprezenta momentul de referință pentru stabilirea cuantumului despăgubirii, conform prevederilor art.25 și art. 26 din Legea 33/1994. Prin urmare, corect era ca instanța de fond să stabilească valoarea despăgubirii raportat exclusiv la momentul efectuării raportului de expertiză și să acorde fie suma de 35.050 lei, fie suma de 29.902 leu

Subliniază în context că reclamanții au contestat în totalitate valoarea despăgubirii stabilită de către expropriator și ca urmare comisia de experți avea obligația să se pronunțe conform art. 25 și 26 din Legea 33/1994 atât cu privire la cuantumul despăgubirilor pentru terenul expropriat cât și cu privire la despăgubirea pentru terenul

rămas în proprietatea contestatorilor, pentru cazul în care s-ar fi produs un prejudiciu și raportat la acest din urmă teren. Învederează instanței că prin scriptul depus la dosar de către comisia de experți pentru termenul din data de 19 septembrie 2012 se precizează textual că: „în ce privește terenul rămas în urma exproprierii, în suprafața de 1050 mp, apreciem că aceasta nu înregistrează niciun spor de valoare în urma exproprierii și nici nu înregistrează o diminuare a valorii care ar impune un calcul separat al prejudiciului”.

În aceste condiții, apare cu atât mai surprinzătoare stabilirea unei despăgubiri în favoarea reclamanților în cuantum de 49.643 lei în condițiile în care suma propusă prin Hotărârea de stabilire a despăgubirilor nr. 82/25.07.2008 era net superioară și anume 84.433 lei

Prin menționata hotărâre de stabilire a despăgubirilor paraților le-a fost acordată o despăgubire în cuantum de 50.715 lei, cu titlu de despăgubiri privind prejudiciului aferent suprafeței de 1050 mp, rămasa în proprietatea reclamanților, suprafață pentru care comisia de experți în prezenta cauza nu au stabilit nicio despăgubire, precizând că „nu înregistrează niciun spor de valoare în urma exproprierii și nici nu înregistrează o diminuare a valorii care ar impune un calcul separat al prejudiciului”.

În aceste condiții, paradoxal, Tribunalul Cluj a admis cererea introductivă de instanță stabilind o valoare a despăgubirilor de 49.643 lei pentru reclamanți, inferioară valorii de 84.433 lei propusă de către expropriator. Or, este de principiu că instanța nu poate stabili un cuantum al despăgubirilor inferior celui existent în Hotărârea de stabilire a despăgubirii și nici superior celui solicitat de către reclamant.

În mod firesc, prin sentința recurată ar fi trebuit respinsă cererea introductivă de instanță și menținerea ca despăgubire a sumei propuse prin Hotărârea de stabilire a despăgubirilor nr. 82/25.07.2008.

Chiar dacă Tribunalul Cluj, prin sentința recurată ar fi stabilit în mod judicios valoarea despăgubirii terenului expropriat la suma de 49.643 lei, în condițiile în care pentru terenul rămas reclamanților nu s-a stabilit prin raportul de expertiza niciun prejudiciu dar totuși expropriatorul a propus o sumă substanțială în legătura cu acest teren, moral și etic ar fi fost ca instanța să compare valoarea despăgubirilor stabilite pentru suprafața expropriată cu suma propusă prin Hotărârea de stabilire a despăgubirilor nr. 82/25.07.2008 pentru terenul neexpropriat și să constate neîntemeiată cererea introductivă de instanță.

2. Un alt motiv de nelegalitate al sentinței recurate constă în obligarea recurente la plata sumei de 1.640 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în favoarea reclamanților (onorariu avocațial și onorariu expert).

Învvederează că prin memoriul de recurs reclamanți au solicitat casarea sentinței cu trimitere spre rejudecare în vederea efectuării unui nou raport de expertiză, casare care de altfel a și fost dispusă de către Curtea de Apel Cluj prin Decizia nr. 1404/R/21.03.2013.

În condițiile în care comisia de experți prin scriptul depus la dosar pentru termenul din data de 19 septembrie 2012 și-a menținut punctul de vedere statuat prin raportul de expertiză aflat deja la dosarul cauzei, instanța de fond nu putea stabili în sarcina recurente prin sentința recurată obligația achitării respectivului onorariu. Și e firesc să fie așa în condițiile în care cu ocazia rejudecării prezentului litigiu nu s-a adus nicio modificare raportului de expertiză inițial încuviințat și efectuat în cauză.

Reclamanții N.E. și N.A. au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea recursului în totalitate

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererea de recurs și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele:

Curtea din oficiu, în temeiul art. 304 pct. 5 C.pr.civ., art. 258 C.pr.civ. și art. 306 alin. 2 C.pr.civ., a invocat și a pus în discuție un motiv de recurs de ordine publică, referitor la nulitatea hotărârii pronunțată de către instanța de fond, având în vedere că nu s-a găsit în dosar minuta acestei hotărâri.

Potrivit art. 258 din Codul de procedura civilă, după ce s-a întrunit majoritatea, se va întocmi de îndată, pe scurt, dispozitivul hotărârii, care se semnează sub pedeapsa nulității, de judecători. Hotărârea judecătorească ce s-a pronunțat este la rândul ei nulă, fiind subsecventă și având la bază un act nul, minuta hotărârii.

Redactarea unei minute dă posibilitatea verificării celor deliberate asupra unei cauze și a exercitării controlului în calea de atac.

Este obligatorie întocmirea, după deliberare, a minutei, care reprezintă dispozitivul pe scurt al hotărârii, lipsa acesteia atrăgând nulitatea respectivei hotărâri.

Constatând că la instanța de fond nu s-a întocmit o astfel de minuta, sentința este lovită de nulitate absolută.

Față de cele menționate anterior și în temeiul prevederilor art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă cât și al art. 312 alin. 3, art. 299 alin. 1 și art. 304¹ Cod procedură civilă, curtea urmează să admită recursul declarat de pârâtul STATUL ROMÂN PRIN COMPANIA NAȚIONALĂ DE AUTOSTRĂZI ȘI DRUMURI NAȚIONALE DIN ROMÂNIA împotriva sentinței civile nr. 787 din 07.11.2012 a Tribunalului Cluj, pe care o va casa și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, Tribunalul Cluj.

Notă. În același sens, și Decizia civilă nr. 2378 din 17 mai 2013.

Întocmit,

Președintele Secției,
Judecător Traian Dârjan